

MISTERIJE, NEOBJAŠNJIVI FENOMENI

Created with

nitro PDF®

download the free trial online at nitropdf.com/professional

MISTERIJE, NEOBJAŠNJIVI FENOMENI

[knjiga druga]

S A D R Ž A J

• Tko Je Ubio J. F. Kennedya !?.....	2.
• Nibiru, Planet Križanja.....	8.
• Skrivene Moći U Nama.....	12.
• Telepatija, Poruke O Sviesti.....	14.
• Snovi, Poruke Iz Drugog Svijeta.....	17.
• Šta Je Strah !?	19.
• Teleportacija – Let Kroz Paralelne Svjetove	21.
• Tunguska Enigma	24.
• Tajanstvene Poruke, Šifra Svetog Pisma.....	28.
• Neobjašnjive Pojave	31.
• Velika Svjetska Čuda.....	35.
• Prokletstvo Faraona	45.
• Crna Kiša.....	48.
• Ljudi U Crnom	50.
• Otkrivena Tajna Tutankamonove Smrti	56.
• Istinite Priče.....	58.
• Znanje Prije Znanja.....	63.
• Misterija Torinskog Platna	67.
• Znakovi U Žitu	71.
• Chupacabra	75.
• Dogoni	77.
• Nazca Linije - Čarolija U Pustinji.....	79.
• Tajne Piramide U Egiptu.....	82.
• Legenda O Gradu Zlata, El Dorado	87.
• Ezoterija.....	92.
• Legenda O Kralju Arthuru	94.
• Prsten Moći	97.

TKO JE UBIO J. F. KENNEDYA !?

John F. Kennedy je rođen 29. Maja, 1917. godine, u Brooklineu, Massachusettsu, u obitelji irskih katolika, koji su u SAD stigli još u deventaestom stoljeću. Otac JFK-a u svoje vrijeme bio je priznati biznismen, koji se obogatio i postao multimilijuner. Svojevremeno je bio i ambasador u Velikoj Britaniji, ali i šef Securities and Exchange Commission-a. Zajedno sa ženom, Rose, imao je vrlo velike ambicije za devetero djece. JFK je nakon završenog koledža, završio i Princeton, a početkom Drugog svjetskog rata, ušao je u US mornaricu, koju je aktivno služio do 1943. godine, kada je PT 109 kojim je komadirao potopljen. Biografski podaci kažu da je Kennedy herojski spašavao posadu i putem zaradio malariju. S vojnih se dužnosti skinuo 1945. godine. Već je 1946. postao kongresmen, a 1952. godine, senator. Tijekom obavljanja dužnosti senatora, bio je i dugo vremena bolestan, pa ih kažu, i nije najbolje obavio. Ipak, to ga nije spriječilo da se 1960. godine kandidira za predsjednika Sjedinjenih Država, pobijedi te postane 35. predsjednik Sjedinjenih Država.

Godine 1963. JFK je bio na predsjedničkoj turneji, koja ga je trebala pripremiti za izbore 1964. godine. **22.10.1963.** godine, u Dallasu, netko je Kennedya ubio. Zbilo se to na Dealey Plazi, koja se počela graditi sredinom tridesetih godina, a nazvana je po George Bannerman Dealeyu (1859-1946), izdavaču Dallas Morning News novina. Kennedy je u Dallas stigao u 11 i 40, a dočekan je s oduševljenjem. U otvorenom se automobilu vozio sa guvernerom John Connallyem, njegovom i svojom ženom. Na spomenutu Plazu, Kennedy je stigao u 12:30, a nakon što je automobil prošao Stemmons Freeway znak, odjeknuo je pucanj. Kasnije, guverner Connally je rekao kako je bilo više pucnjeva; ili je pucalo više osoba, tvrdio je, ili je bilo riječ o automatskoj pušci. Tajna služba je, kažu svjedoci, djelovala poprilično sporo. Četrdeset i pet minuta kasnije ubiće Lee Harvey Oswald, zbog ubistva policijskog oficira J. D. Tippita. Nakon nekoliko sati nelegalnog ispitivanja, bez advokata, optužen je i za ubistvo predsjednika. Kada ga je policija nekoliko dana kasnije (24.10.1963) sprovodila u državni zatvor, u policijskoj ga je garaži ubio Jack Ruby, pred milijunskim TV auditorijem. Tjedan dana nakon ovoga, osnovana je Warrenova komisija, koja je trebala utvrditi što se zapravo dogodilo. Utvrđeno je kako je Lee Harry Oswald bio i djelovao sam, kako je pucao sa šestog kata SchoolBook Depository zgrade, kojoj je Kennedy bio okrenut leđima u trenutku ubistva. Osim toga ustanovljeno je kako je koristio Mannlicher-Carchano pušku, i kako je ubio spomenutog policajca. No prisutni svjedoci su vidjeli druge stvari : dosta velik broj svjedoka, tvrdi kako nije pucano iz SchoolBook zgrade već sa Grassy Knolla, gdje se kažu video i dim. I prije negoli je JFK ubijen u Dallasu su viđeni ljudi s puškama, a prijavljena je i misteriozna osoba iz Tajne službe, koja je viđena na mjestu ubistva. Šef policije u Dallasu, Jesse Curry, kasnije je priznao kako nije bilo nikakvih konkretnih dokaza da je Oswald ubio Kennedya.

WARRENOVA KOMISIJA

Warrenova je komisija dosta nelogično objasnila stvari : treći pogodjeni čovjek, uz guvernera i JFK-a, bio je James Tague, koji je stajao u blizini vozila kada je pucano. Taguea je pogodio jedan od metaka. Prvi je metak pogodio Kennedya, drugi guvernera, treći opet Kennedya i, kako se čini, četvrti Toguea. Zbog četvrtoga metka, Warrenova komisija je i mijenjala izvještaj. Jedan od najboljih dokumenata ovog ubistva je film koji je snimio Abraham Zapruder; u njemu se između ostaloga vidi osoba s otvorenim kišobranom, iako nije bilo oblaka. Osim "Umbrella Man-a", u blizini Grass Knolla, stajali su i "Black Dog Man" i "Badge Man," ljudi čiji je identitet ostao nepoznat, a koje Warrenova komisija nije spomenula, iako se kod jednoga od njih vidi puška. Tri godine nakon ubistva predsjednika Kennedyja, 18 je svjedoka umrlo. Šest od vatrenog oružja, troje u saobraćajnim nesrećama, dvoje se ubilo, dvoje od nasilne smrti (prerezan

Created with

odnosno slomljen vrat), troje od srčanog udara a dvoje prirodnom smrću. Sve u svemu, vrlo nerazumljivo i vrlo nerazjašnjeno ubistvo jednog predsjednika. No, krenimo redom. Što kaže Warrenova komisija ? Osnivanje komisije naredio je predsjednik Lyndon B. Johnson 29.10.1963. godine. Šef komisije bio je Earl Warren, a pregledani su svi dokazi, koje su skupile tajne službe Sjedinjenih Država, ali i ispitan svjedoci. Neki od zaključaka koje je komisija donijela su :

- Hici koji su usmrtili predsjednika ispaljeni sa šestog kata SchoolBook zgrade; navode kako su ovo potvrđili brojni svjedoci.
- Pucano je iz Mannlicher Carano puške, a na spomenutom šestom katu su pronađeni i dokazi o korištenju ovog oružja.
- Ispaljena su tri hica.
- Isti metak koji je pogodio Kennedya u rame, pogodio je i guvernera.
- Pucao je Lee Harry Oswald.
- Lee Harvey Oswald je ubio Jack Ruby.

Unatoč nagađanjima da mu je pomagala policija iz Dallasa ovo nije dokazano. Komisija nije pronašla nikakav dokaz koji bi govorio da je bilo riječ o zavjeri, domaćoj ili stranoj.

Službena verzija, koju je dala i policija, potvrdila je i Warrenova komisija. Neslužbena verzija, se pita tko su "Umbrella Man" i "Dark Complected Man" i zašto ih je policija, zajedno sa Warrenovom komisijom ignorirala. Zapruderov film jasno pokazuje kako je, dok je Kennedy prolazio, "Umbrella Man" imao otvoren kišobran. Nekoliko sekundi prije atentata i nekoliko sekundi kasnije, kišobran je zatvoren. Jedan od teorija kaže, kako je su ova dva čovjeka zapravo davali signale atentatorima, da Kennedy je ili nije mrtav. Inače, kada je planirana akcija "Zaljev svinja", CIA je obećala "umbrella" zračnu potporu, no Kennedy nije htio autorizirati vojnu akciju, pa neki smatraju kako je kišobran bio tu, tek simbolike radi. Iako većina stoji više uz prvu teoriju, prema kojoj su ova dva čovjeka davali signale atentatorima, manji ih broj zastupa onu koja kaže, kako je kišobran zapravo bio oružje. Ovo potvrđuje i agent CIA-e koji je 1975. godine svjedočio pred Kongresom, a koji je potvrdio kako se 1963. godine koristilo ovakvo oružje. Na nekima od snimaka pak čini kako jedan od ove dvojice, razgovara na radio, a na jednoj od slika se vidi i nešto što bi moglo biti antena. Nakon pucanja obojica su otisli u suprotnim smjerovima. Službeno, niti jedna od ove dvije osobe nije postojala. Kasnije je utvrđen mogući identitet jednoga od njih, točnije, ovoga s kišobranom, no negova objašnjenja se totalno razlikuju od snimaka, tako da je vjerojatno iskopan od nekuda kako bi smirili teoretičari, i one koji su atentat proučavali.

TEORIJE

Teorija o tome tko je ubio Kennedya, vjerojatno je i previše. Naime, riječ je o jednoj od najvećih mogućih zavjera ikada. Upleteno je toliko ljudi, da organizacija same zavjere mora biti savršena kako se dokazi prikrili. A ako je tako, onda je popriličan broj radio protiv Kennedyja. Najčešće spominjana teorija je ova s čovjek s kišobranom, a koja i ima dobroih temelja, obzirom da je CIA koristila ovakvo oružje početkom šezdesetih. No, osim ove, niz je drugih teorija, od koji svaka, to je i najljepše u teorijama zavjera, apsolutno moguća. Dick Russel, autor knjige "The Man Who Know Too Much," svoju

Created with

teoriju temelji na svjedočanstvu bivšeg CIA agenta, bivšeg KGB-ovca, te čovjeka koji je dio života proveo u ludnici sa dijagnozom "organic brain damage" - Richard Case Nagella. Ovaj je tvrdio kako je poznavao Oswalda i kako zna tko je ubio Kennedya, no deseljećima su ga ignorirali svi, uključujući i Warrenovu komisiju, koja ga je, kao i svi, smatrala bolesnim. Po Russelu, Nagell je bio dvostruki agent upoznat sa namjerama da se ubije Kennedy, no njegov je zadatak bio - da ubije Oswalda. Howard Donahue, balistički ekspert iz Towsona, Maryland, tvrdi pak, kako Kennedy nije ubijen u atentatu već kada je agent Tajne službe slučajno opalio. Agent je navodno bio George Hickey, koji je hodao tik iza limuzine, spotaknuo se i ubio predsjednika. Riječ je, tvrdi ovaj stručnjak, tek o nesretnom slučaju.

Jack White, grafički dizajner, koji već desetljećima analizira slike i filmove iz Dallasa, Warrenov izvještaj naziva gotovo luđačkim; no njegova je teorija interesantna : on tvrdi kako zapravo ima barem 60 Lee Harvey Oswalda. Lee je, kaže, bio prisiljen prodati svoj identitet US špijunskim službama, koji su pak koristili različiti individualci špijuni tijekom godina, do ubistva Kennedya.

Bill Cooper, iz Californije, tvrdi kako je Tajna služba ubila Kennedya, no ne slučajno kao što se navodi u jednoj od teorija već namjerno. Ubio ga je ni više ni manje nego vozač automobila, a to kaže, potvrđuje i snimljeni film. Ako ga pogledate, kaže, primjetit ćete kako je nakon prvog metka, vozač usporio auto, čekao drugi metak i tek onda ubrzao.

Jedna od interesantnijih teorija je i ona, koja kaže kako je Kennedyev ubistvo bilo tek dio veće zavjere, a koja uključuje širenje AIDS-a. Naime, kada je Jim Garrison istraživao atentat na Kennedya, našao je informacije o underground labaratoriju, koji su vodili Dr. Mary Sherman i agent CIA-e David Ferry. Po nekim izvorima ovaj je labaratorij korišten da se napravi biološko oružje kojim će se ubiti Castro, a koje je slučajno iscurilo van. Više informacija o ovome nema, jer su i Sherman i Ferry mrtvi.

Postoje optužbe koje se odnose na potpredsednika Lyndon B. Johnsona. Navodno je ovaj mrzio Kennedya; nakon njegova ubistva uklonio je sve njegove stvari iz Bijele kuće. Istraživači kažu, kako se može primjetiti, da je potpredsjednik znao što će se dogoditi (vozio se u autu iza Kennedya), po njegovim pokretima.

I na kraju, postoji jedna koja se pita - da li je doista ubijen Kennedy ? Neke od teorija na koje možete naletjeti, vrlo su neobične, i na njih gledate gotovo s prijezirom, no kod teorija zavjera sve je moguće. Ova superzahtjevna i opširna tema, kojom se ljudi bave već desetljećima, još uvijek nije odgovorila na pitanje tko je ubio Kennedya.

OSWALD

Iako su postojale indicije kako je Lee imao teško djetinjstvo, nikakvih konkretnih dokaza o tome nema. Oswald je rođen 18.10.1939. godine u New Orleansu. Nakon završene škole prijavljuje se, 1956. godine u marinice, gdje ostaje do 1959. godine. Odmah po završetku odlazi, prvo u Helsinki, a nakon Helsinkija u Moskvu, gdje se navodno pokušao ubiti. U SSSR ostaje do Maja, 1962. godine. U ovoj se zemlji, i KGB bavio Oswaldom, a sam je pak Lee tražio politički azil, koji nije uspio dobiti. CIA je vjerovala da Oswald radi za KGB, no KGB je sumnjaо da radi za CIA-u ili neku drugu neku agenciju. Po izvještaju KGB-a, čini se kako je Oswald praćen 24 sata dnevno. Bjeloruski mu je KGB dao kodno ime Likhoi, a vrlo je mali broj imao pristup kompletnom Oswaldovom KGB dosjeu. U Minsku, gdje se preselio donio je posao metalског radnika, za plaću od 761 rubalja mjesečno. Nakon što je Kennedy ubijen, radnici koji su o slučaju često pričali, savjetovani su od KGB-a da manje pričaju. U Minsku, Oswald se oženio za Marinu Prusakovu, za koju nije sigurno da li je radila ili ne za KGB. Sam KGB pak ne vjeruje kako je ubistvo Kennedya mogao isplanirati sam. Godine koje je Oswald proveo u SSSR-u izgledaju sasvim obične, bez ikakvih većih uzbuđenja, no, mora se priznati, da je stvar krajnje sumnjiva. Bilo bi čudno da ga KGB nije ispitao kako tvrde, obzirom da je tražio

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

politički azil i da je bio u marincima. Svjedoci iz vojne faze njegova života, kažu kako nije bio najbolji strijelac. U marincima se greškom i upucao, kada mu je 22 milimetarski pištolj pao na pod. Oswald je, kažu, bio inteligentan marinac, koji je normalno izvršavao svoje naredbe, no koji se i često žalio. Ipak, tijekom služenja u marincima učio je ruski jezik, a čitao je i ruske novine; bio je dobro upoznat sa stanjem u Južnoj Americi, naročito na Kubi. Slušao je klasiku i i često igrao šah. Warrenov izvještaj, spominje također ruske godine : kaže kako je na intervju vezanom uz politički azil, Oswald rekao

kako je zainteresiran za komunizam od petnaeste godine, a kako je u marincima vidio američki imperijalizam na djelu. Kada se vratio u Sjedinjene Države, o ovom ga je razdoblju života ispitivao FBI, a sudeći po njegovom izvještaju bio je dosta arogantan prema njima. Svakako najinteresantniji dio Oswaldove biografije tiče se njegova boravka u SSSR-u. Iako se doima kao da je živio normalnim životom doseljenika u SSSR-a, jednostavno je nemoguće da je, u najžešće doba hladnoga rata, bio gotovo ignoriran od KGB-a, koji ga, navodno nije pokušao regrutirati u svoje redove. Svakako čudna životna priča; nakon marinaca odlazi u SSSR, a nakon SSSR-a se vraća u USA; gdje razmišlja o povratku u SSSR ili odlasku na Kubu. Da li je moguće da je cijela komunistička faza, Oswaldov trik kojim se prezentirao kao nešto što nije ? Možda je zapravo trebao ubiti Castra, no vjerojatno je bio tek jedan od iskorištenih likova u ovoj giga zavjeri... Kompletan izvještaj o Oswaldu, donijela je Warrenova komisija, no pitanje je koliko je on vjerodostojan, obzirom na samu koncepciju izvještaja. Kompletni KGB dokumenti o Oswaldu tek trebaju izaći u javnost, no i njih se treba primiti sa skepsom, jer što ako su i CIA i KGB imali interes ubiti Kennedyja ? Da li je moguće da su u najžešće doba hladnoga rata dvije tajne službe na suprotnim stranama radili zajedno ?

RUBY

Između 1949. i 1964. godine, policija Dalla uhapsila je Ruby osam puta. Točan datum njegova rođenja se ne zna, no pretpostavlja se kako je rođen 1911. godine, u Chicagu, a oboje roditelja su mu u SAD došli iz Poljske. U Chicagu su živjeli u tipično emigracijskom getu, a najveći broj susjeda bili su im talijani. Već kao klinac, Jack je bio problematičan, i često je završavao na sudovim za maloljetnike. Početkom tridesetih se preselio u Los Angeles, zatim u San Francisko kako bi se krajem desteljća vratio natrag u Chicago, gdje je početkom četrdesetih otvorio vlastitu firmu. Jedno je vrijeme proveo u vojsci, a 1947. godine se preselio u Dallas, gdje je njegova sestra imala klub, u koji je i Ruby uložio novce. Došavši u Dallas, Jack je iz Rubenstein prezime promijenio u Ruby, a kasnije je u ovom gradu otvorio Vegas klub, koji su prije negoli je Kennedy došao, posjetili i ljudi iz Tajne službe, no - neslužbeno. Ruby je tvrdio da je krenuo prema Washingtonu kako bi razotkrio zavjeru, u kojoj je i sam učestvovao, no na detektoru laži, kod Warrenove komisije, Ruby je pao na ovim pitanjima. Ruby je tvrdio kako je ubio Oswalda zato što je volio Kennedyja, no nekoliko godina prije bio je jedan od onih koji su Kennedya mrzili. Neke od teorija kažu kako mu je mafija platila da ubije Oswalda, druge kako je to učinila policija Dalla. Najvjerojatnije je ipak da je Ruby bio osoba željna slave, čovjek koji je želio biti neka vrst heroja kojega će Amerika obožavati.

DEAD PEOPLE DON'T TALK

Kao što je već i spomenuto, dobar broj značajnih svjedoka, vezanih uz Kennedyevu smrt, umrli su pod misterioznim okolnostima.

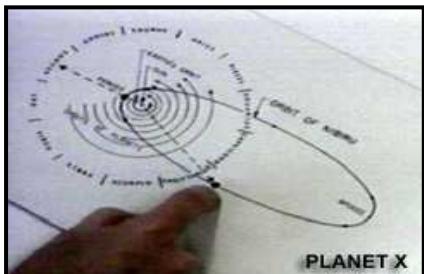
- **Karyn Kupicinet**, kćerka voditelja koji je govorio o smrti JFK-a prije atentata, je ubijena
- **Jack Zangretti**, koji je tvrdio kako je znao da će Ruby ubiti Oswalda, je ubijen
- **Eddy Benavides**, brat svjedoka Tipittova ubistva, ubijen metkom u glavu
- **Betty MacDonald**, bivši Rubyev namještenik počinila je samoubistvo
- **Bill Chesher**, koji je govorio kako zna što povezuje Oswalda i Rubya, umro je od srčanog napada
- **Hank Killamu**, mužu jedne od Rubyevih namještenica, a koji je poznavao Oswalda, prerezan je vrat
- **Bill Huntera**, koji je bio u Rubyevu apartmanu 24.11.'63, slučajno je ubio policajac
- **Garry Underhill**, CIA-in agent koji je tvrdio da je CIA upletena, počinio je samoubistvo
- **Hugh Ward**, privatni istražitelj, koji je radio na ubistvu, poginuo u avionskoj nesreći
- **De Lesseps Morrison**, gradonačelnik New Orleansa također je bio u avionu
- **Teresa Norton**, Rubyeva namještenica, ubijena
- **Guy Banister**, FBI agent, povezan s Oswaldom, umro od srčanog udara
- **Jim Koethe**, koji je također bio navedenog datuma kod Rubya, ubijen
- **C. D. Jackson**, jedan od predsjednika LIFE magazina, koji je kupio Zapruderov film umro, uzrok smrti nepoznat
- **Mary Pinchot**, prijateljica JFK-a ubijena; nakon smrti CIA je zaplijenila njen dnevnik
- **Tom Howard**, Rubyev advokat, koji se nalazio u njegovu stanu 24.11, umro od srčanog udara
- **Mona B. Saenz**, intervjuirala Oswalda za posao; udario je autobus
- **David Goldstein**, koji je pomogao policiji Dallas-a pronaći Oswaldov pištolj umro prirodnom smrću
- **Dorothy Kilgallen**, kolumnistica koja je intervjuirala Rubya i tvrdila da će "razotkriti slučaj", predozirala se drogom
- **Earl Smith**, prijateljica od Dorothy, koja joj je pomagala sređivati bilješke, umrla dva dana nakon toga, uzrok smrti nepoznat
- **Frank Martin**, policajac koji je Warrenovoj komisiji rekao kako ima puno toga za reći ali kako je i možda bolje da ne kaže, umro od raka
- **Lee Bowers**, jedan od Grassy Knoll svjedoka, nastradao u saobraćajnoj nesreći
- **Marilyn Walle**, jednu od Rubyevih plesačica, ubio je muž nakon mjesec dana braka

- **William Pitzer**, fotograf autopsije, počinio samoubistvo
- **Hank Suydam**, urednik LIFE-a koji je vodio JFK slučaj, umro od srčanog udara
- **Jack Ruby**, umro je od raka, no obitelji je rekao kako mu je rak ubrizgan injekcijom
- **Harold Russell**, koji je vidio kako Tippitov ubojica bježi, ubio je policajac
- **Clyde Johnson**, koji je trebao svjedočiti o povezanosti Oswalda i Rubya, ubijen
- **Dr. Charles Gregory**, psihijatar guvernera Connallya, umro od srčanog udara

... i tako dalje, reklo bi se... Slučajeva čudnih smrti je još, no ono što se da primjetiti je da je dobar broj ključnih svjedoka umro od srčanog udara, kao i da su ljudi umiješani u Tappit slučaj ubijen od strane policije. Neobičnije od smrti koje su okruživale one koji su iskopali Tutankamona svakako. Ako su svi ovi ljudi ubijeni od strane onih koji su zavjeru pokrenuli, zamislite opseg same zavjere...

NIBIRU, PLANET KRIŽANJA

Savremena nauka je (napokon) otkrila postojanje nepoznatog planeta na rubu našeg sunčevog sistema. Planet vrlo velike mase (moguće i do pet puta veće od Zemlje) i još uvjek neutvrđene udaljenosti (navodno oko pola svjetlosne godine od Sunca), otkriven

je matematičkom metodom, a na osnovu neobičnih anomalija u orbitama Urana i Neptuna, kao i u pojasu asteroida koji kruže unutar sunčevog sistema. Te su anomalije, doduše, zabilježene već mnogo prije otkrića Plutona 1929. godine, kada se špekuliralo o postojanju ogromnog nebeskog tijela, u neposrednoj "blizini", koje ih uzrokuje. Pronalazak minijaturnog Plutona nije mogao dati zadovoljavajući odgovor zašto dva velika planeta imaju nepravilne putanje, pa je to pitanje ostalo

otvoreno sve do danas. Zašto je trebalo gotovo jedno stoljeće da se izade s ozbiljnijim informacijama o tajanstvenom planetu? Nepostojanje tehničkih mogućnosti ili nešto drugo, može se samo nagađati. Ali dobro je podsjetiti se da je Uran otkriven primitivnim teleskopom još 1781. godine, a Neptun 1846. godine.

Međutim razlika između ovog i ostalih planeta u sunčevom sistemu je ogromna i to je osnovni razlog zbunjenosti i zabrinutosti današnjih astronomova i naučnika. A glavna posebnost planeta je ta da se kreće eliptičnom putanjom i suprotnim obrtanjem oko osi od svih ostalih planeta.

Zabrinutost je tim veća zbog delikatnosti pojave koja bi mogla ugroziti život na Zemlji, a službeno bi objavljivanje, dakako, izazvalo nevjerovatne reakcije širom svijeta. Teško je i zamisliti kakve bi samo poremećaje doživjele religijske zajednice, zbog činjenice da je planet nastanjen naprednom civilizacijom, a naročito kršćanska Crkva čiji bi kravo građeni temelji i 2000 godina stara doktrina bili teško uzdrmani. O poremećajima u svijetu kapitala i financija teško je i razmišljati, a toga se najviše i boje oni koji su za sebe odabrali uloge dežurnih svjetskih duševnici, na prvoj crti obrane civilizacijskih stečevina (i kapitala).

Gdje se trenutno planet nalazi nije poznato, ali postoje određene špekulacije i dobar su temelj za razne proračune i predviđanja. Kakva nas budućnost očekuje i da li ćemo uskoro biti svjedoci apokaliptičnog nebeskog događaja nitko ne može sigurno reći, no ne treba zaboraviti neospornu činjenicu da Zemlja, kao i cijeli Sunčev sustav, ciklično, prolazi kroz turbulentna razdoblja; prirodnih katastrofa, promjena klime, nestajanja civilizacija....!

~ *** ~
"Ovo je veliko čudo Sina,
Koje se nije dogodilo Zemlji
Od davnih dana.....
....Da je Sin,
Gospodar svih Bogova I Božica,
Koji boravi na nebu,
Sišao sa nebesa."

(Stih na glinenoj ploči iz Sumera)

SUMERI, MI I NIBIRU

Ono što je za savremene naučnike zbunjujuća novost, drevni Sumeri su znali prije 6.000 godina. Svoja su saznanja zapisivali na razne načine, između ostalog i na tzv. "glinene pločice" koje su, jednim dijelom i nekim čudom, ostale sačuvane do danas. Međutim,

Created with

podaci koji se nalaze na tim pločicama neprihvatljivi su današnjim naučnicima, ne zato što im nisu zanimljivi ili vrijedni proučavanja, već zato što su u suprotnosti s njihovim, većinom, patrijarhalnim učenjem, zasnovanim prije svega na Darwinovim evolucijskim tezama i čovjeku nastalom od primata ili majmuna (!?).

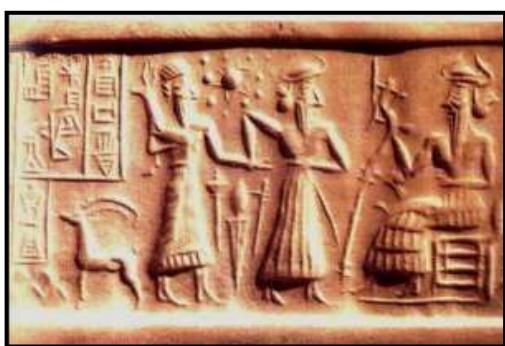
Srećom, postoje iznimke vrijedne spomene. Prije svega, prerano preminuli, Carl Sagan, čovjek velikog otvorenog uma, koji se usudio prije dvadesetak godina, u svojoj fantastičnoj seriji (i knjizi) "Cosmos", spomenuti "... ogroman, tamni planet koji kruži dubinama Mliječnog puta, o kojem ne znamo gotovo ništa osim da na njemu postoji život..." (!). Tko se još sjeća predivnih putovanja na zamišljenom brodu - maslačkovoj pahuljici i preleta preko tajanstvenog planeta ?

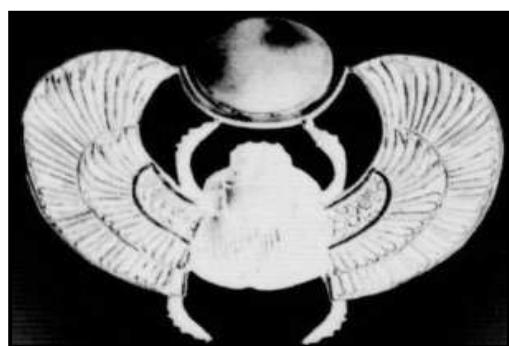
Carl Sagan ispod "Krilatog Diska".

Dr. John Murray, britanski astronom, nakon opsežnih matematičkih izračuna, prvi se usudio objelodaniti podatke o postojanju velikog, nepoznatog planeta u susjedstvu Sunčevog sistema, kao uzročnika neobičnih odstupanja u putanjama udaljenih kometa. Do istog su zaključka došli i fizičar Daniel Whitmire i astronomi američkog Sveučilišta u Luisiani. I to tek nedavno, 1999. godine.

Dr. Zecharia Sitchin, je naučnik koji svoja istraživanja, već više od pedeset godina, ne usmjerava prema nebu već upravo suprotno, prema zemlji, kopajući po arheološkim nalazištima, proučava povijest zapisanu u drevnim narodima. Jedan je od rijetkih ljudi na svijetu koji može čitati sumersko pismo i, kao što sam kaže u Prologu svoje knjige "Dvanaesti Planet", svoj je život posvetio proučavanju Starog zavjeta, Knjige Postanka i povijesti drevnog Bliskog istoka; sumerskih, babilonskih, asirskih, hetitskih, kanaaskih i ostalih drevnih tekstova i epskih priča. Arheološka otkrića i odgonetavanje starih zapisa potvrđivali su ispravnost biblijskih aluzija na kraljevstva, gradove, vladare, hramove i običaje drevnih vremena. Stari Zavjet na više mjesta navodi : "Prijestolje Jahvea je u nebesima"... "Sa nebesa Gospodin gleda na Zemlju". Rukopisi drevnog Bliskog istoka, uključujući mnoštvo astronomskih podataka, nedvosmisleno govore o postojanju planete sa koje su stigli astronauti ili "bogovi". Svi drevni narodi vjerovali su u bogove koji su se spuštali na zemlju sa neba i koji su mogli sa zemlje poletjeti natrag u nebo.

Glineni pečat sa Sunčevim sistemom i 12 planeta.

"Krilati disk".

~ *** ~

"On je taj koji sjedi na krugu Zemaljskom ...."

(Prorok Izaia, veličajući Jahvea, Stari Zavjet)

Created with

~ *** ~

"....Vidi moj prijatelju kako izgleda Zemlja !
Pogledaj more, na stranama planinske kuće.
Zemlja je zaista postala tek brežuljak,
Široko more je tek poput kade."

(Dio sumerske priče o kralju Etanu, koji je uzašao na nebo)

PLANET ILI RATNI BROD

Sva dosadašnja istraživanja, saznanja, pretpostavke, kalkulacije, tumačenja ili jednostavno naše želje o tajanstvenom planetu kao prebivalištu napredne rase u mnogome se mijenjaju posljednjih godinu-dvije. Postoji nekoliko verzija najnovijih istraživanja da se ne radi o "običnom" planetu, doduše netipične putanje, već o planetu-zvjezdanom brodu, opremljenom za duga galaktička putovanja, ali i za ratovanja i odbranu.

Površno gledajući ovo izgleda poput nekog detalja iz SF filmova, no sve je mnogo kompleksnije i uvjerljivije od filma, a ne treba smetnuti s uma da filmska industrija uporno smišlja i najnevjerovatnije scenarije s ogromnim dolarskim budžetima. Pitanje za razmišljanje; tko i s kakvom namjerom !?

No, ovdje je riječ o planetu kojeg od milja zovemo Nibiru, iako mu daju razne nadimke i nazive; od Planeta X (!?), Tamne zvijezde, Smeđeg patuljka do 10. planeta (10. u našem sunčevom sistemu, iako taj planet uopće tu ne pripada). Dakle planet do 4 puta veći od Zemlje kruži eliptičnom putanjom unutar Mliječnog puta i u naš sustav ulazi, približno, svakih 3600 godina. Otuda i prisvajanje ovog kozmičkog putnika i svrstavanje u red planeta koje kruže oko Sunca. No, prema tvrdnjama nekih medija (u pravom smislu te riječi) Nibiru pripada "Galaktičkoj federaciji" naše galaksije (na Zemlji nazivane Mliječna staza) kao njen glavni predstavnik. Zbog svoje specifičnosti da kao planet putuje na razmjerno ogromne udaljenosti i tako dotiče mnoga područja galaktike Nibiru je odabran za svojevrsnog ambasadora i rasadnika civilizacija. Ako je Nibiru samo jedna stanica federacije gdje se nalazi baza !?

~ *** ~

"Duboko u Visinama, On određuje svoj put;
Gdje svjetlost i tama nastaju."

(Psalam iz Knjige o Jobu - Z. Sitchin, "12 Planet")

Originalno, Nibiru je nastao raspadom zvijezde Sirius B i u toj koliziji odbačen u kozmos. Premalen da se zapali i tako postane novo sunce, poprima eliptičnu putanju privučen snažnjim tijelom, najvjerovaljnije našim Suncem. U jednom trenutku daleke kozmičke prapovijesti prošavši sunčevim sustavom udario je u ogroman planet (Tiamat, prema sumerskim zapisima) koji mu se našao na putu i od tog sraza nastaje današnja Zemlja, Mjesec i pojaz asteroida - "Nebeska narukvica".

Kako, kada i zašto je Nibiru nastanjen prvom civilizacijom ostaje enigma. Ali ono što nas vjerovatno više zanima od toga je pitanje što skori prolazak tog planeta znači za Zemlju. Da bi se to razumjelo potrebno je imati na umu tri ključne činjenice;

- Nibiru je planet do četiri puta veći od Zemlje koji u svom perigeju prolazi putanjom između Marsa i Jupitera,
- Nibiru je nastanjen naprednijom civilizacijom,

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

- Nibiru nije samo planet već i kozmički "brod" opremljen ogromnim brojem letjelica i oružja.

Nibiru je u jednom trenutku svoje povijesti iz obitavališta nižih životnih formi postao boravištem naprednije vrste kojoj je za život na takvom putujućem planetu bilo potrebno odgovarajuće okruženje u uvjetima dugotrajnog izostanka sunčeve svjetlosti. Planet je doslovno izdubljen i sav život je prebačen u njegovu utrobu, dok se na površini nalaze postrojenja te baze letjelica i oružja.

I dok nam sve ovo može izgledati čudno i nevjerovatno nije na odmet baciti pogled na naš divni planet i zaviriti pod površinu. Navodno je i Zemlja ispresjecana podzemnim tunelima, od kojih mnoge nisu izgradile poznate civilizacije. Razlog postojanja podzemnih boravišta na Zemlji, ako nisu namjenjeni iskapanju rudača, vjerovatno leži u potrebi skrivanja stanovnika u sigurnije okruženje dok se na površini planete događaju izvanredne okolnosti; npr. poremećaj sunčeve aktivnosti !?

SKRIVENE MOĆI U NAMA

Gotovo da nema osobe koja nije doživjela neko paranormalno iskustvo. Telepatija, telekineza, vidovitost... Radi li se o pukim slučajnostima ? Halucinacijama ? Ili su to dokazi da nadnaravne pojave uistinu postoje ?

Još od prahistorije čovjek je vjerovao u postojanje duhova i mogućnost da ih prizove i da s njima komunicira. Možda je prvi parapsiholog bio lidijski kralj Krez koji je 550. pr.n.e. iskušao sedam proročišta, tražeći da predvide šta je najuputnije za učiniti - na dati dan. Kažu da je samo proročište u Delfima polozilo "ispit". Ipak, pravo zanimanje za paranormalne pojave nastaje sa pojavom spiritizma polovinom 19. stoljeća : 31. Marta, 1848. godine u Hydesvillu (New York). Porodici Fox probudili su čudni udarci koji kao da su izlazili iz zidova sobe u kojoj su spavale njihove djevojčice Kate i Margaret. Roditelji su došli do zaključka da u kući boravi duh, a djevojčice su sa jednim spretnim medijem, krenule na turneu po SAD prizivajući duhove po narudžbi.

NAUČNA PROUČAVANJA

Krajem 19. stoljeća i znanost se počela zanimati za parapsihologiju. Dok cijenjeni engleski fizičar, sir William Crookes, tvrdi da su paranormalne moći nekih medija istinite, u Londonu se formira Društvo za psihičko istraživanje (Society for Psychical Research), koje će demaskirati mnoge obmane. Tridesetih godina pažnja se usmjerava na laboratorijske eksperimente sa ljudima obdarenim telepatijom i vidovitošću. Riječ je o sposobnostima za koju je Joseph Rhine skovao termin ESP (ekstračulne percepције). Danas su se proučavanja paranormalnih fenomena proširila na slike i gluhe koji svoje nedostatke mogu nadoknaditi telepatijom. Za to je zaslužan parapsiholog Charles Honorton, koji je 1974. godine, uveo tehniku "gancfeld" (ganzfeld). Prvi eksperimenti su dali sjajne rezultate, ali nakon pažljivijeg proučavanja otkrivene su, navodno, metodološke greške. Godine 1990. Honortonova grupa je, pak, ponovila uspjehe, i pored strogih kontrola. Statistika je predviđala 25 posto tačnih odgovora. No, procenat je, međutim, iznosio 35 % posto. Vjerovatnost da je riječ o slučajnosti bila je jedan prema dvadeset hiljada.

PRISUSTVO FENOMENA

Godine 1997. Robert Morris, profesor parapsihologije na univerzitetu Edimburg, iskušao je osobe koje su se smatrале kreativnim. Tačni odgovori umjetnika bili su 47 odsto, a kod muzičara čak - 56 odsto. Anthony Lawrence, parapsiholog sa univerziteta Coventry se nada da će se za deset ili dvadeset godina naći efikasni instrumenti za poboljšanje telepatskih sposobnosti svakog čovjeka. Na polju psihokineze (sposobnost premještanja ili uticaja na predmete pomoću misli) koristi se "generator slučajnih događaja", elektronski aparat koji emituje signale (svjetlost, brojevi ili zvuci) prema slučajnom slijedu. Osoba treba nastojati da utječe na mašinu tako da rezultatima više ne dominira slučaj. Jedna analiza rezultata 800 eksperimenata iz 1989. ubjedljivo je potvrdila prisustvo stvarnog fenomena. U stvari, eksperimenti su dostigli nivo tolike tačnosti da su isključene metodološke greške ili obmane. Ali ni formalna bespriječnost nije zadovoljava skeptike. Pokušali su otkriti manjkavosti koje, kada se jednom koriguju, drastično smanjuju procenat uspjeha. Jedan od najspektakularnijih psihokinetičkih efekata je, na primjer, prožimanje materije. Godine 1988. Švicarac Silvio Meyer je rekao da je "snagom misli" spojio dva kvadrata, jedan od papira a drugi od aluminija. Federalna laboratorija za probu materijala u St. Galenu, koja je dobila zadatak da to provjeri, nije otkrila nikakav znak lijepljenja ili nečeg sličnog. Mnogim "nevjernim Tomama" u znanosti krajnje su sumnjivi pranoterapeuti ili bioenergičari, koji sve bolesti liječe rukama, odnosno bioenergijom vlastitog organizma. Ipak, najteže je provjeriti takozvana "vantjelesna putovanja", iskustva u kojima subjekt, znajući da ne sanja, "vidi" ambijent iz položaja koji je drukčiji od položaja njegovog tijela. Ovoj kategoriji pripadaju i

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

"iskustva pred smrt" : osobe probuđene iz kome koje tvrde da su bile odvojene od tijela i da su susrele mrtve rođake.

SLABE TAČKE

Jedan od najvećih eksperata iz ove oblasti, parapsihologinja Susan Blackmore, smatra da je za ovaj fenomen odgovoran perceptivni ili čulni poremećaj mozga. Ona smatra da se na istim osnovama zasniva i rašireno mišljenje da čovjek ne koristi više od 3-4 procenta svoga mozga, što bi značilo da je preostali dio rezerviran za paranormalne moći. Ona misli da su principi funkciranja i mogućnosti ljudskog mozga definisani i jasni i da ne postoje "misteriozni" dijelovi u kojima se kriju naše paranormalne moći. Jedna od slabijih tačaka parapsihologije jeste nepredvidljivost fenomena. Početkom sedamdesetih, CIA je pokrenula tajni program za angažovanje senzitiva u špijunaži. Godine 1995. angažovani su parapsiholog Jessica Utts i psiholog Ray Hyman da ocijene rezultate. Ako je vjerovati zvaničnim izvještajima, zaključeno je da su informacije bile nejasne i dvosmislene. Po mnogima potpuno beskorisne ! Ali sve to može biti i priča za javnost, iza koje se kriju ultratajnici projekti za koje se zna da postoje i na Zapadu i na Istoku. Godine je 1990. japanski elektronski kolos Sony započeo s projektom za provjeru da li psihički fenomeni mogu imati neku upotrebnu vrijednost. Program je, navodno, poslije dvije godine obustavljen, jer se nije odmaklo ni korak od početka ! No, pouzdano se zna, da učenjaci, među njima i oni najugledniji, već godinama eksperimentiraju istražujući parapsihološke fenomena, a rezultati njihovih saznanja drže se, kažu, u strogoj tajnosti...

TELEPATIJA, PORUKE O SVIJESTI

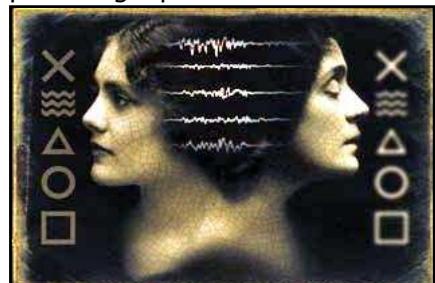
Mada su moderna istraživanja uspjela da zabilježe "uključivanje" jedne svijesti u drugu, naučnici još uvijek ne znaju tačno kako funkcionišu procesi telepatije.

U rano jutro 1980. godine neka je veoma preplašena starica jedva hodajući ušla u policijsku stanicu u Barceloni. Gospođa Izabel Kasas 81-godišnja udovica, toliko se preplašila strašnog sna, "da je uprkos svojim godinama i fizičkoj slabosti, uspjela da dođe do mjesne policije da ih upozori. Govoreći od straha nepovezano, ispričala je dežurnom policajcu da je vidjela lice svog prijatelja i susjeda, Rafaela Pereza, "iskriviljeno od užasa", i čula njegov glas kako kaže : "Ubiće nas ! ..." Španjolska policija je odbacila upuzorenje, ali se zainteresovala za činjenicu da gospođa Kazas već deset dana nije vidjela

56-godišnjeg Pereza, koji je do nje svraćao skoro svakog dana. Umjesto posjete, Perze joj je ostavio poruku u kojoj je saopštavao da odlazi na nekoliko sedmica. Policija je smatrala da je čudno da je ova poruka uručena tek tri dana nakon što je ona posljednji put vidjela svog susjeda.

SLUČAJ KENONA VORBERTONA

Odlučili su da slučaj ispitaju i našli su Perezu vezanog na krovu zgrade. Ispričao im je kako su dva čovjeka provalila u njegov stan, natjerali ga da potpiše 28 čekova tako da bi mogli podići 15.000 funti njegove životne ušteđevine, a onda ga natjerali da napiše poruku gospodji Kasas tako da ona ne bi ništa posumnjala. Zatim su ga vezali i rekli da će

se vratiti, kad podignu sav novac da ubiju i njega i njegovu susjedu. Zapanjujuće je da je, izgleda, starica osjetila misli svog prijatelja dok u užasu čekao da se vrate ubice. Život mu je spasao njen živi telepatski san, pa je policija napravila zamku i uhapsila dvojicu razbojnika kad su se vratili na mjesto zločina. Ova sposobnost jedne osobe da "zaviri" u svijet druge bila je jedna od prvih tema koju su u tajnosti izučavali istraživači. Tipičan doživljaj spontane telepatije, koji su

pokušavali da objasne učenjaci 19. stoljeća, bilo je iskustvo jednog engleskog sveštenika iz 1883. godine. Vorberton je sjedio u fotelji u bratovom stanu i zadrijemao. Iznenada se probudio uzviknuvši "Zaboga ! On je pao ! ..." Sveštenik je u snu video svog brata kako jeizašao na osvijetljeno odmorište stepenica, spotakao se i naglavačke pao niz stepenice, jedva uspijevši da se spasi od ozbiljnih povreda. Kuća koju je video u snu nije mu bila poznata. Jedino što je znao bilo je da mu je brat ostavio poruku u kojoj mu saopštava da ide na ples i da će se vratiti oko jedan sat. Oporavivši se od početnog šoka Vorberton je opet zadrijemao oko pola sata sve dok ga brat nije probudio i rekao : "Ja samo što nisam slomio vrat ! Izlazeći iz dvorane spotakao sam se i strmoglazio se niz stepenice ! ..." Ovaj neobičan san je jedan od mnogo stotina - podjednako impresivnih, slučajeva spontane telepatije koje su sakupili aktivisti Društva za psihička istraživanja u Velikoj Britaniji i Americi.

PRVI EKSPERIMENTI

Riječ "telepatija" skovao je 1882. vodeći učenjak i istraživač iz Kembridža, F. V. H. Majers, a prva studija tih paranormalnih iskustava "Popis halucinacija", objavljena 1890. godine, ispitivala je odgovore na 20.000 upitnika. Međutim, nauci je bilo potrebno da ispita telepatiju pod kontrolisanim uvjetima. Jedan od pionira naučnih istraživanja iz telepatije bio je ser Viljem Beret, profesor fizike na Kraljevskom koledžu za nauku u Dablinu, koji je izvodio eksperimente sa hipnotisanim ispitnicima i to ga je uvjerilo da je telepatija stvarna. Kada je ser Viljem podnio Britanskom udruženju za unapređenje nauke svoj referat "Neke pojave u vezi sa abnormalnim stanjima svijesti", odbijen je od

Created with

strane odbora za biologiju. Kasnije je isti referat primljen u pododboru za antropološka istraživanja. Do početka ovog stoljeća mnoge grupe istraživača su se ukuljučile u maštovite testove iz telepatije. Dvadesetih godina Rene Varkolije je rukovodio grupom telepatskih eksperimenata, koji su se odvijali između Francuske i SAD od kojih su mnogi dali vrlo impresivne rezultate. Tridesetih godina djelo poznatog pisca Aptona Sinklera postalo je jako poznato. Sinklerova supruga je imala zнатне vidovnjačke sposobnosti i bila je u stanju telepatijom da "prima" slike koje je crtao njen muž ili drugi parapsiholozi. Ponekad su ovi eksperimenti izvođeni u susjednim sobama, a nekad i na većoj razdaljini. Sinkler je objavio rezultate u knjizi "Mentalni radio", u kojoj se vidi da je od 290 eksperimenata gospođa Sinkler bila uspješna u 23 procenta, djelimično uspješna u 53 posto, i nije uspjela u 24% slučaja. Sličnost između originalnih crteža i kopija gospođe Sinkler bila je upadljiva. Sinkler koji je bio deklarirani socijalista bio je svjestan toga da učeni ljudi još uvijek sa skepsom gledaju na sve parapsihološke fenomene, pa i na samu telepatiju. Njegovi prijatelji osjećali su da je njegovo zanimanje u suprotnosti sa racionalističkim gledanjima na svijet, a jedan od njih ga je čak napao u novinama, objavivši da se Sinkler "bavi duhovima".

PROJEKT "NAUTILUSA"

Da bi se ovoj temi dao ugled u očima nauke dr J. B. Rajn počeo je da istražuje telepatiju u laboratoriji. Rajn je koristio Zenerove karte da ne bi bilo sumnje da li ispitanik pogađa ili ne pogađa u testovima. Rezultati su bili impresivni. Međutim, još je bilo skeptika a jedan od njih je bio psiholog Bernard Rajs. Kad je doktor Rajn pozvan da predaje o svom ESP (ekstra senzitivna percepcija) radu na Barnard koledžu, Rajs ga je na takav način ispitivao da je Rajs protestovao govoreći da ga optužuju da je lažac. Rajn je predložio Rajsu da on sam izvodi testove, koristeći se svim kontrolama koje je smatrao potrebnim. Rajs se složio i nekoliko mjeseci je sam izvodio eksperimente sa kartama. Napravljeno je 1850 eksperimenta i oni su pokazali nevjerojatnih 18 pogodaka od mogućih 25. Rajs, koji je nekada opovrgavao ESP istraživanje pozvan je da brani svoj eksperiment 1938. kada je Američko udruženje psihologa organizovalo naučni simpozij o ESP. On je u tome i uspio, ali je Rajnovo djelo je i dalje bilo tema javnih osporavanja i rasprava. No, sve više je bilo istraživača koji su izvodili svoje istraživačke programe na raznim ESP temama, pa su telepatiju uskoro zasjenile teme kao što su vidovitost i predskazivanje koji su dali iznenadjujuće eksperimentlane rezultate. Krajem pedesetih godina, telepatija se ponovo vratila u prvi plan sa pisanjem francuske štampe o uspješnim telepatskim testovima koji su izvedeni između ispitanika na zaronjenoj američkoj podmornici USS "Nautilus" i drugog broda koji je bio na obali. Vojne implikacije takvih metoda komuniciranja ako bi se pokazale pouzdanim, bile su očite i pobudile su veliki interes vojnih obavještajaca. Uprkos poricanju američke mornarice, Sovjeti su to uzeli ozbiljno objavivši djelimične rezultate svojih tajnih istraživanja.

RUSKI USPJESI

Dr. Vasiljev se služio hipnotisanim ispitivačima kako bi istraživali "mentalni radio", a kada je 1962. objavljena knjiga o njegovom radu otkrio je da su on i drugi istraživaci bili u stanju da navedu hipnotisane pacijente da izvršavaju telepatska naređenja. U jednom izuzetnom slučaju žena sa paraliziranom lijevom stranom tijela bila je predmet opita. To njen stanje je bilo psihosomatsko, i pod hipnozom je bila u stanju da s lakoćom pokreće lijevu ruku i nogu. Međutim, Vasiljev je otkrio da je bilo potrebno da on samo da mentalno naređenje i ona bi pokretala lijevu šaku, ruku ili stopalo prema zahtijevu - bez hipnoze. On je demonstrirao ove mentalne komunikacije pred grupom posmatraca. Kao dodatno obezbeđenje, pacijentu su bile vezane oči. Svaka uputa je napisana, a svjedoci su bili grupa pred kojom je ili Vasiljev ili njegov saradnik, hipnotičar dr. Fine, bio koncentrisan na nju. Žena je slušala sa nevjerojatnom tačnošću i čak je mogla

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

da odredi da li Vasiljev ili Fine daju uputstva. Uskoro su Rusi izveli još jedan, još nevjerovatniji eksperiment iz telepatije, sa biofizičarem Jurijem Kamenskim i moskovskim novinarem Karлом Nikolajevim. Kamenski je bio u Novosibirsku u Sibiru, Nikolajev u Moskvi, a skup naučnika je nadgledao cijelu stvar. Rezultati su pružili sjajan dokaz mentalne komunikacije između ta dva čovjeka. U jednom testu, Nikolajev je tačno opisao šest predmeta koji su dati Kamenskom. Ono što je posebno impresivno u ovim opitima jeste to da su naučnici uspjeli i instrumentima potvrditi da se uistinu dešavalo nešto paranormalno. Oni su priključili Nikolajeva na elektroencefalogram (EEG), koji prati moždane talase. Čim je Kamenski počeo da prenosi slike, talasi u Nikolajevljevom mozgu su se promjenili. Koristeći ovo saznanje oni su izmislili tehniku za odašiljanje poruka Morzeovom abzukom. Umjesto da zatraže od Kamenskog da misli na neki predmet, oni su zatražili da zamisli kako se tuče sa Nikolajevim. Dok su naučnici u Moskvi pratili moždane talase Nikolajeva na EEG, otkrili su da je došlo do izrazite promjene u uzorku talasa kad god je Kamenski zamislio da se tuče s njim. Kamenski je iz Sibira uspio mentalno da prenosi Morzeovu abecedu na rastojanja od 3200 km.

MORZEHOVA TEKA

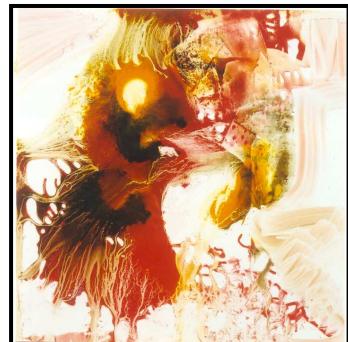
Uslijedilo je otkriće istraživaca dr S. Figara da intenzivno razmišljanje o nekoj osobi proizvodi porast volumena krvi kod te osobe - promjena koja se mogla tačno izmjeriti instrumentom nazvanom pletizmograf. To je u brojnim naučnim eksperimentima potvrdio i britanski prof. Daglas Din. Ako se pošiljalac koncentriše na ime osobe koja je ispitaniku emocionalno značajna, pletizmograf pokaže mjerljivu reakciju koja se interpretira kao Morzeova teka. Ako se ne zabilježi nikakva reakcija tokom određenog perioda, to se smatra kao Morzeova crta. Koristeći ovu tehniku, Din je uspješno komunicirao na kratke i duge relacije. U jednom slučaju poslao je Morzeom poruku na rastojanje od 2000 km, između Njujorka i Floride. Uprkos ovim otkrićima i izuzetnim pojedinačnim rezultatima koje su dali neki eksperimenti, nisu svi istraživači tako uspješni kad pokušaju da ponove testove telepatije. Mentalni radio ostaje zagonetni fenomen. U njegovo postojanje više niko ne sumnja, jer je – javljajući se spontano i u laboratoriji - uvjerio većinu istraživača u svoje postojanje.

SNOVI, PORUKE IZ DRUGOG SVIJETA

Mnogi veliki umjetnici i mislioci kažu da im inspiracija dolazi iznenada potpuno uobličena. Šta je izvor ovih unutarnjih poriva i koliko doprinose stvaranju genija?

Snovi mogu otkriti ne samo budućnost, već izgleda i očite istine o današnjem svijetu. Mnoge današnje inovacije su se pojavile u snovima. Jedna od najpoznatijih imala je revolucionarni učinak na razvoj hemije. Godine 1863. mladi i daroviti njemački naučnik August Kekule, pisao je drugi tom rasprave o hemiji u kome se bavio problemom hemijske strukture aromatskih jedinjenja. To su supstance jakog mirisa koje su sadržavale vodonik i ugljik, a dobivane su iz ugljenog katrana.

Najmanji djelić svakog jedinjenja zove se molekul: to je skup atoma, koji se može predstaviti vezan hemijskim "kukama", koje se zovu valentne veze. Sve te "kuke" su međusobno povezane i nijedna ne ostaje slobodna. Svaki tip atoma ima utvrđen broj valentnih veza. Ugljik ih, na primjer, ima četiri. Kekule je već pokazao kako ugljikovi atomi mogu formirati lanci koji čine "kičmu" složenih molekula. On je raščistio neke nedoumice, pokazavši da se atomi mogu vezivati duplim ili čak dvostrukim vezama. Struktura jedne molekule se često mogla objasniti povezivanjem valentnih veza atoma od kojih

je sastavljen. Ali, nikakva količina dovitljivosti ne bi mogla formirati lanac od šest atoma ugljika sa šest atoma vodika od kojih svaki ima samo jednu valentnu vezu, a zna se da je to sastav benzola, najjednostavnijeg od aromatskih spojeva. To rješenje Kekuleu je došlo kada je bio u polusnu. Ugledao je molekul benzola kao neku zmiju koja se savila u krug i progutala vlastiti rep. Kekule se probudio i shvatio da se problem strukture benzola može riješiti ako šest atoma ugljika obrazuju prsten, sa pridodatim atomima vodika. Jedno ogromno područje, hemija prstenastih sastojaka se otvorilo pred njim i postalo osnovom uspješne njemačke industrije boja.

EKSPERIMENT U SNU

Još jedan naučni prodror vodi porijeklo iz sna njemačkog fiziologa Ota Levija 1921. On je izučavao prenos signala duž nerava životinja. Gotovo 20 godina ranije, Levi je razmišljao da su hemijski procesi usko povezani sa mehanizmom transmisije nervnih signala, ali je s tom idejom učinjen mali napredak. Inspiracija je Leviju došla u snu: "Noć uoči Uskrsa (1921.) probudio sam se, upalio svjetlo i našvrljao nekoliko zabilježaka. Onda sam ponovo zaspao. U 6 sati sljedećeg jutra palo mi je na pamet da sam tokom noći zapisao nešto jako važno, ali nisam bio u stanju da dešifrujem to što sam napisao. Sljedeće noći u tri sata, ta ideja mi se vratila. Bio je to plan eksperimenta da se odredi da li je hipoteza o hemijskoj transmisiji nervnih nadražaja koju sam izrekao prije 17 godina bila tačna. Smjesta sam ustao, otišao u laboratoriju i izveo jednostavan eksperiment na srcu žabe. Ti rezultati postali su osnov teorije o hemijskoj transmisiji nervnih impulsa..." Levi je eksperimenti bacili su novo svjetlo na način na koji se električni signali prenose nervima i izazivaju reakcije u mišićima - što će reći kako mozak kontroliše tijelo. Iz svog eksperimenta Levi je zaključio da kod žaba nervi ne stimulišu srce direktno; oslobađaju se specifne hemijske supstance na krajevima nerava koje modificiraju rad srca. Za svoje djelo o hemijskoj transmisiji nervnih impulsa, Levi je podijelio Nobelovu nagradu sa ser Henri Dejjom 1936. godine. Johan Wolfgang fon Gete, veliki njemački pjesnik, naučnik i filozof, izvještava nas da je u snu riješio mnoge naučne probleme i napisao pjesme. Francuski kompozitor Sari Nodje je komponovao kompoziciju "Lidija" u snu. Semuel Tejlor Koleridž odsanjao je čitavu poemu "Kubla Kan" i jednostavno je prepisao sljedećeg jutra. Međutim, kad ga je u "prepisivanju" prekinuo neki posjetilac, kraj poeme mu je iscilio iz sjećanja.

Created with

IZUM U SNU

I industrijski su se izumi često javljali u snu, poput tehnike za pravljenje olovnih kugli, tako što se rastaljeno oovo kapalo u vodu sa visokih kula. Olovne kapi tokom pada postanu savršeno okrugle. Ova ideja pala je na um Džeimsu Votu, konstruktoru parne mašine, u snu! Švajcarski paleontolog iz 19. stoljeća Luj Agasi dugo je vremena pokušavao da rekonstruiše strukturu fosila neke ribe iz vrlo slabo vidljivih izmiješanih tragova u kamenu. Na kraju je zaključio da je to nemoguće. U snu je, međutim, bio kompletan ribu savršeno restauriranu. No, kada se probudio, san se izgubio prije nego što ga je zabilježio. Sljedeće noći Agasi je sanjao isti san, ali mu je opet iscišio iz sjećanja kada se probudio. U nadi da će sanjati kompletanu ribu naučnik je stavio pero i papir pored kreveta. Bio je nagrađen još jednim ponavljanjem sna i bio je u stanju da nacrtat sliku fosila, dok je još uvek bio u polusnu. Sljedećeg dana crtež nije impresionirao Agasija. Smatrao je da je po svemu nevjerojatan. Vratio se fosilu i počeo da obrađuje kamen, koristeći svoju skicu iz sna. Na svoje iznenađenje otkrivaо je nedostajuće dijelove fosila, za koje se ispostavilo da su upravo onakvi, kakvi su opisani u snu od prethodne noći.

DREVNE TAJNE

Izvještaj Društva za parapsihološka istraživanja iz 1900. godine opisuje kako je prof. Hilpreht dešifrovaо riječi ugravirane na dva mala komada ahata iz drevnog Babilona. Prof. Hilpreht je jedne noći zaspao nakon što je satima uzaludno pokušavao da shvati značenje tih natpisa. Sanjao je da ga je neki mršavi sveštenik predkršćanskog Nipura (sveti grad blizu Babilona) poveo u riznicu. Ušli su u sobu bez prozora u kojoj je bila velika drvena škrinja. Komadići ahata i lapis-lazulija su bili razbacani po podu. Taj sveštenik je ispričao profesoru: Kralj Kruigauzu (oko 1300. p.n.e.) je nekom prilikom hramu u Belu poslao jedan ispisani zavjetni valjak od ahata. No, tada smo mi iznenada dobili naređenje da za kip boga Niniba napravimo par naušnica od ahata. Mi smo bili jako ojađeni jer pri ruci nismo imali ahata. Da bismo izvršili naređenje, ništa nam drugo nije preostalo nego da dragocijeni zavjetni valjak isječemo u tri prstena od kojih je svaki sadržavao dio natpisa. Prva dva su poslužila kao naušnice za kip. To su ova dva fragmenta koja su vam zadala toliko muke... Profesorova žena je posvjedočila kako je pomenute noći vidjela svog muža kako iskače iz kreveta, juri u radnu sobu da pregleda dva komada ahata i uzvikuje: "Tako je, tako je!"

PAKT S ĐAVOLOM !

Đuzepe Tartini vodeći italijanski violinista iz 18. stoljeća, navodno je u snu napravio Ugovor sa đavolom. Njegov noćni duhovni posjetilac odsvirao je jedan komad na violinu sjajnije nego što je Tartini ikada čuo. Kada je ujutro pokušao da se prisjeti tog komada, komponovao je sonatu koju je nazvao "Đavolji triler", za koju su najugledniji muzicari tog vremena potvrdili da uistinu ima - đavolju težinu! Po Tartinijevom mišljenju to je bila samo sjenka muzike koju je čuo u snu. Međutim, njegov Ugovor sa đavolom doveo ga je do svjetske slave i uspjeha. Ova priča je možda nastala zbog događaja iz Tartinijeve rane karijere, kada je uhapšen zato što je oženio lijepu štićenicu arhiepiskopa od Padove. Njegova vještina na violinu mu je doprinjela da mu arhiepiskop sve oprosti.

ŠTA JE STRAH !?

Užas u duši Hladan znoj, noge klecaju, srce snažno lupa, hoće da iskoči.... Znate li šta vam se događa u tom trenutku ? Šta je izazvalo takve reakcije ? Zašto vam se usta suše i u tijelo uvlači nemoć koja vas parališe...

Poput ljutnje, radosti, tuge, i strah je ljudska emocija. Ponekad blage, ponekad snažne, emocije nastaju kada je mozak zatečen i iznenaden. Mozak prima i analizira informacije koje dolaze od naših čula (oči, uši, nos...), pažljivo promatra logički nastavak onoga što nam se događa i reaguje. Tako smo, ponekad, iznenada sretni, zadovoljni, uplašeni, bijesni... Za specijaliste, emocija je psihološka i fiziološka reakcija (rad hormona ili nervnog sistema...), koja nastaje pred iznenadnom i nepredviđenom situacijom. Ta reakcija predstavlja adaptaciju na promjenu naše okoline i javlja se prilikom pojave opasnosti, prijetnje ili rizika. Ta emocija, zapravo, priprema organizam da efikasno reaguje kako bi obezbijedila njegovo preživljavanje. No, da li na pojavu opasnosti, kada ih strah obuzme, ljudi i životinje reaguju na isti način ?

IZBJEĆI SMRT

Neosporno, strah je univerzalan. Sve životinje, bilo da su beskičmenjaci (crvi, ljudi, insekti...) ili kičmenjaci (ribe, reptili, ptice, sisavci...) poznaju strah. Strah da će biti pojedene, ugušene, da će pasti, da će se udaviti... Ukratko, strah pred opasnostima ! Pravi alarmni sistem, strah omogućava živim bićima da izbjegnu smrt prilikom pojave opasnosti. Ali, strah muhe nije isti kao strah plivača. Kod insekata, on je refleks preživljavanja. Naravno, i kod čovjeka se uočava taj refleks (drhtanje, jeza, trzaj...), ali je prisutna i emocionalna komponenta. Budući da mozak čovjeka može da objasni ono što vidi, strah se rađa kao manifestacija mašte i predviđanja onoga što se može dogoditi. Čovjek istražuje svoj lični doživljaj da bi hranio svoje strahove. Neki čovjek, suočen s opasnosti, reagovat će drugačije u zavisnosti od konteksta. Pred ajkulom plivač osjeća kako mu se krv ledi u venama : ali, gledajući je u akvariju, ajkula postaje lijepo morsko stvorenje koje ne izaziva nikakvo uzbuđenje. Kao mali plašimo se svijeta koji nas okružuje. Postavlja se pitanje : postoji li gen straha koji se budi s našim rođenjem ? Naučnici smatraju da ne postoji. Ali, od insekata do primata (računajući tu i čovjeka), izgleda da je strah ugraviran u srce DNA, velike molekule koja sadrži program funkciranja živih bića. U kom obliku ? U stvari, mnoštvo gena učestvuje u izgradnji nervnog sistema. S te tačke gledišta, strah je bioloski, to jest, integriran od našeg rođenja. Istraživanja što su ih vodili etnolozi, pokazala su da se bebe, baš kao i mlade čimpanze, spontano boje pauka i reptila. Kao da životinje oblika bitno drugačijeg od našeg i obdarene drugačijim načinom premještanja isključuju instinktivne strahove. Selekcionirane tokom evolucije, omogućavaju naše preživljavanje. Drugi primjer, snažan zvuk ili naglo gubljenje ravnoteže povlače refleksni strah i ne poznavajući uzrok !

ŽIVOT PUN STRAHOVA

Dok su drugi, naprotiv, naučeni tokom doživljenih iskustava, "stečeni strahovi" nastaju zahvaljujući "plastičnosti" mozga. Zamislite medu koji prvi put sreće ježa. Medo početnik misli da će mala životinja biti lak plijen, ali mu ova baca pregršt bodlji u njušku. Kod sljedećeg susreta, medo će se povući ! Čovjek je neosporno šampion u učenju straha. Roditelji, profesori, knjige, televizija, časopisi... On uči da se boji vještica, električne struje, serijskih ubica, nezaposlenosti, side, globalizacije, nuklearnog oružja... Ali, čovjek i sam sebi stvara strahove. Suprotno od životinja, on ima svijest o sebi. Sposoban da se vine u budućnost, čovjek zamišlja hiljadu bolesti, nesrećnih slučajeva, neuspjeha itd. I još gore od svega : on vidi dolazak smrti, neizbjježne i nepredvidive. Gdje ? Kada ? Kako ? Kod čovjeka, strah od smrti pred stvarnom opasnosti se razlikuje od filozofskog pogleda na smrt, što druga živa bića ne poznaju. Da li su naši strahovi vječni ? U većini slučajeva, da. Prvi pravi strah koji obuzima čovjeka od dana rođenja,

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

i od pamтивјека, је страх да буде одвојен од маме. Сlijedi страх пред другим osobama и новим стварима. Između 2,5 i 5 godina, страх од mraka sprečава дијете да спава. Jer, ту су фантоми, лопови, ljudožderi sakriveni у ормару, испод кревета, иза завјеса... Neki naučnici povezuju ове ноћне море са онима што су их морали осјећати prehistoricni ljudi, zavućeni u svoje пећине, i stalno izloženi нападу divljih звијери. Strah od tame kod čovjeka izgleda потпуно prirodan. Jer, suprotno mnogim животињама које се snalaze u tami zahvaljujući čujnim i njušnim osjetilima, čovjek чије је најоштрије osjetilo vid, je bespomoćan pred divljim звијерима tokom ноћи. Dodajte мало масте, i čovječiji duh proizvodi vlastite monstrume u pomrčini.

VLASTITI MONSTRUMI

U прошlosti, naši preci bojali су се svega : snijega, grada, groma, meteora zemljotresa, oluja, tornada, дуге, помрачења, суше, pozara... mnogo više nego данас. Čudne klime i други природни феномени за njih су били прије свега боља предсказаша. Данас, у многим технолошки развијеним земљама, знатност је objasnila чуди природе. Ali, нови strahovi odmah protjeruju stare : atomska opasnost (Černobil), genetski modifikovane namirnice, zagađena industrijska hrana (lude krave, belgijski pilići...), i tako dalje све до нових достињућа и нових strahova... Drijemate на otomanu. Одједном, trgne вас metalni звук. Izgleda da неко покушава да откљућа bravu s vanjsке стране ваших врата. Obuzima вас strah. Šta činite ? Otvarate прозор i skačete... ? Čekate da lopov uđe па да га tresnete peglom... ? Paralisani ste, nemoćni da mrdnete prstom... ? Otvarate vrata, bijesni, чак spremni da вас uljez ozlijedi... ? Pred nekom opasnošću, u funkciji личне emotivnosti, која dobrim djelom zavisi od кulture pojedinca i njegovog obrazovanja, нико не осјећа исти strah i ne reaguje на исти начин. Seosko dijete rijetko se boji krave dok se gradsko dijete ne boji da uđe u tramvaj. Bilo o чему да се radi, за specijalistе који proučавају понашање, постоје четири начина reagovanja : побјеђи, braniti se, остати nepokretan ili se vinuti u opasnost.

SMRT OD STRAHA

Bježite kada ocijenite da ће вас ноге nositi. Borite se ako ocijenite da se možete uhvatiti u koštaс s opasnošću. Ostajete nepokretni, najčešće sakriveni, kada ocijenite da jebjekstvo nemoguće. Bacate se u čeljust vuka kada mislite da nemate šta da izgubite, vaš strah se pretvara u bijes. Može li se umrijeti od straha ? Teško je odgovoriti. Ipak, kad неко има слабо srce, сnažne emocije, као што је strah, могу му nanijeti velikog jada. Jer, strah обично прати сnažno povećanje srčanog ritma. A srce, зашто не, може да popusti pred tako brutalnom navalom. U slučaju dužeg i intenzivnog straha, особа zdravog srca може да umre od шока : u ovom slučaju reaguje nervni систем naređujući prestanak disanja i rada srca. To se događa nekim vrstama gazela koje umiru od straha u čeljusti lava приje nego што он i zarije svoje zube. "Prirodni" prestanak rada srca које, izgleda, nastoji da skrati trajanje patnje животиње u trenutku uginuća. Kod čovjeka, negativne posljedice што може да ih izazove snažan strah više су psihološkog reda. Atentat, rat, strah za djitetom чији је живот угрожен, saobraćajni udes, katastrofalni zemljotres... teško se zaboravljuju. Kada je nešto doživljeno i kada se čovjek vrati u "normalne životne tokove", strah zauvijek ostaje. Žrtva је u stanju neprestane pripravnosti i stresa. Ноћу има кошмаре, а danju joj slike događaja ne izlaze из glave. Ljekari то називају posttraumatskim stresom. Данас у многим земљама постоје medicinsko-psihološki centri за помоћ traumatiziranim osobama. Žrtva може да "istrese svoju vreću", да ispriča шта јој се dogodило u прошlosti i шта сада осјећа. Koliko joj то помаже зависи i od ње i od samog psiho-tretmana.

TELEPORTACIJA - LET KROZ PARALLELNE SVJETOVE

Mogu li se čvrsti objekti dematerijalizirati i ponovo pojaviti na nekom drugom mjestu ? Neki slučajevi to potvrđuju, ali je pitanje kako ih objasniti.

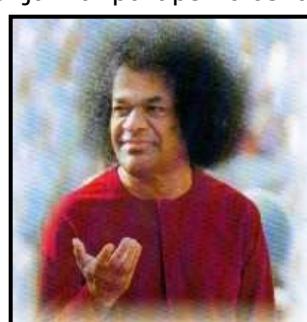
U jutro 06. Maja, 1878. Johan Celner, profesor astronomije i fizike na univerzitetu u Lajpcigu, sjedio je sa Henrijem Slejdjom, američkim medijem, u sobi za eksperimente iz parapsihologije. Niko drugi nije bio prisutan. Iznad stola za kojim su sjedili, Celner je držao obje Slejdove ruke. Minutu kasnije okrugli drveni stolić koji je stajao u blizini počeo je da se ljujla tamo-amo a gornja daska se podigla iznad ruba stola za kojim su sjedili, zatim je okrugli stolić polako kliznuo ka ovom stolu, malo se nagnuo unazad i skliznuo ispod njega. Sljedećih minuta se ništa nije dešavalo i Slejd se upravo spremao da konsultuje svoje "duhovne kontrolore" o tome šta treba da očekuju, kad je Celner bacio pogled ispod većeg stola i sa zaprepaštenjem otkrio da je okrugli stolić netragom nestao. Zatim su njih dvojica pretražili sobu, ali stolić nisu našli ! Kao da je u zemlju propao.

ZAČUDUJUĆA POJAVA

Celner i Slejd su zatim ponovo zauzeli svoja mjesta, stavivši ruke iznad stola. Slejd nije mogao napraviti nikakav neprijetno pokret. Nakon pet minuta Slejd je vidovalo svjetlosti u vazduhu, kao što se to obično dešavalo prije nego što su mu se događali paranormalni fenomeni. Ni Celner niti iko od njegovih kolega nisu nikada vidjeli ova svjetla kad su bili prisutni sesijama sa Slejdjom. "Dok sam okretao glavu, slijedeći Slejdov pogled prema plafonu iza mojih leđa", sjeća se Celner, "iznenada sam primijetio na visini od 1,5 metra onaj okrugli stolić kako se sa nogama okrenutim naviše spušta na sto za kojem smo sjedili..." Ovo nevjerojatno svjedočanstvo opisuje teleportaciju - iščezavanje materije i njen ponovno pojavljivanje na istom ili drugom mjestu. Ovaj je fenomen, navodno, usko povezan sa ostalim sličnim fenomenima - prolaskom jedne materije kroz drugu i vezivanjem čvorova bez ljudske pomoći, o čemu izvještavaju mnoga svjedočanstva iz prošlosti. I druge sesije sa Slejdjom, kojima je prisustvovao Celner, rezultirale su "nemogućim" kretanjima predmeta; u nekim slučajevima sami od sebe su se vezivali čvorovi na vrpcu, koži ili čak svinjskom crijevu dok ih je Celner držao ili ih jednostavno samo posmatrao. Jedna seansa čija je namjera bila da se povežu dva drvena prstena nije uspjela - ali se seansa završila tako što su ta dva prstena balansirala "na memoguć nacin" na središnjoj nozi okruglog stolića čiju smo teleportaciju već opisali. Kad se taj događaj zbio, stolić je bio izvan Slejdovog domaćinstva. Da bi se ti prstenovi navukli na nogu stola, bilo je potrebno rastaviti sto na dijelove pa da ga ponovo sastaviti !

ČUDESNE MOĆI SAI BABE

Celnerovo djelo o parapsihološkim fenomenima sastoji se od nekoliko debelih svezaka, ali je samo neznatan dio ovog materijala dostupan javnosti. U njemu se nalazi i izvještaj objavljen 1932. godine, u časopisu "Journal" američkog Udruženja za parapsihološka istraživanja. Izvještaj je napisao V. Batn, tadašnji predsjednik Društva, koji je prisustvovao eksperimentima medija Mardžeri Kandon. U tim eksperimentima duh Mardžerinog umrlog brata, Voltera, navodno je stavljao i vadio male predmete iz raznih vrsta kutija, najčešće kartonskih, zatvorenih samoljepljivom trakom, te čvrsto zaključanih drvenih i metalnih kutija. Ovo je rađeno više puta, a za to vrijeme Mardžeri Kandon je bila vezana za stolicu. Kad su ti predmeti teleportirani iz kutije u kutiju bilo je lako provjeriti tu činjenicu. Godinama kasnije, Uri Geler je tvrdio da je uspjevao teleportirati ne samo manje predmete nego čak i ljude i životinje, ali to nikada nije i naučno potvrđeno. Ipak, mnogi uglednici bi se zakleli da se jedne prilike Geler iznenada pojavio na ustakljenoj verandi svog prijatelja Andrije Puharica u Osining, u državi Njujork, nakon što je trenutak prije šetao

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

Menhetnom, koji je od Osininga udaljen jedan sat vožnje automobilom. Indijski guru Sai Baba je posebna priča. Njegova specijalnost je materijaliziranje malih predmeta; najuobičajeniji poklon je sveti prah vibhuti, praškasta siva supstanca, koja se koristi za liječenje. Zapadnim parapsihologima koji su ga posjetili nikada nije dozvoljeno da mu nametnu neku kontrolu. Međutim, Karlis Osis i Erlendur Haraldson uspjeli su, navodno, da prekontrolišu jednu od Babinih haljina i nisu našli na njoj džepove ili neka druga skrovita mjesta. A nije bilo ni znakova vibhutija niz rukave, što bi se moglo očekivati ako ga je Baba istresao iz rukava u ruku.

INTELIGENTNI PROJEKTLI

Primjeri očiglednih teleportacija, prenošenja materije kroz materiju, poznati su i kao "slučajevi kućnih duhova" u kojima se u zatvorenim sobama dešavaju nevjerojatne pojave, najčešće kamenje ili drugi predmeti pristižu iz - niotkuda. Ponekad nisu vidljivi sve dok ne udare u neki predmet. Možda se najpoznatiji slučaj ove vrste dogodio 1903. Neki geolog, V. F. Grotendik, izvodio je geodetska mјernja na Sumatri. Jedne noći dok je spavao u kolibi pokrivenoj debelim slojem lišća, odjednom ga je probudila "kiša" kamenja koje je padalo po njemu i svuda oko njega. To se ponovilo i sljedeće noći dok je ležao budan. Očito, kamenice su dolazile s krova ali on nije mogao naci rupe u lišću kroz koje je kamenje prolazilo. Uz sve to, kada je treću noć pokušavao da uhvati poneki kamen, on bi istog časa promijenio pravac ! To se ponovilo nekoliko puta. "Inteligentni projektili" ove vrste nisu neobični u "slučajevima kućnih duhova". Ali, u velikom broju slučajeva dešavalo se da odredeni predmeti misteriozno iščezavaju, mada postoji samo jedan kratki naučno obrađeni izvještaj koji potvrđuje istinski nestanak nekih predmeta.

NEPOZNATE DIMENZIJE

Dogodilo se to nekoj gospođi Kogelnik u Londonu 1922. godine čije je kućanstvo mjesecima uznemiravano raznim nestašlicima "kućnog duha". Ali jednoga dana desilo se nešto krajnje nevjerojatno. Njen muž priča : "Kad je moja žena vidjela kako joj sjekira nestaje pred očima izašla je iz sobe. Sve se ovo dogodilo između 10 sati i podneva." Može se navesti znatan broj prilično uvjerljivih slučajeva teleportiranja - iščezavanja i ponovnog pojavljivanja – različitih predmeta. Postoji sve više dokaza da nam se to dešava u svakodnevnom životu. Telepatija se javlja mnogo češće, ali ni teleportacije zasigurno nisu tako rijetke kako bi se moglo pretpostaviti na prvi pogled. Šta sve ovo znači ? Odgovor leži, kažu neki parapsiholozi, u činjenici da prostor ima i četvrtu dimenziju, ili čak i više nama nepoznatih dimenzija. Drugim riječima kad se predmeti pojavljuju ili iščezavaju, oni se tada kreću četvrtom ili jednom od tih dimenzija.

Ovo je savršeno razumna hipoteza, ali naravno postoje i dodatna objašnjenja. Jedna hipoteza kaže da predmeti postaju nevidljivi samo privremeno. Ali, ona ne bi mogla da objasni izlazak predmeta iz zatvorenih kutija. S druge strane, halicinacije - jedno drugo često ponuđeno objašnjenje - ne mogu objašnjavati slučajeve u kojima se odvija trajna strukturalna promjena - kao što su čvorovi na Celenrovim vrpcama. Tamo gdje je materija prošla kroz drugu materiju u običnom trodimenzionalnom prostoru, ona je možda rastavljena, prenesena atom po atom i opet ponovno sastavljena. Ili su možda dotični atomi učinjeni "pasivnima" i nekohezivnim, tako da nisu djelovali jedni na druge dok su prolazili jedan kroz drugi ?!

PARALELNI SVJETOVI

Neki naučnici teleportaciju objašnjavaju "kvantnim provođenjem", u kojem jedna atomska čestica na "nemoguć" način prodire kroz barijeru energije : čestica se vidi kao da se probija kroz neku barijeru koja je suviše visoka da bi se preskočila. Možda bi se moglo i prihvatići da je transport materije kroz materiju fenomen "kvantnog provođenja" ali se tada postavljaju mnoga druga pitanja na koja znanost još uvijek nema racionalne odgovore. Ako četvrta dimenzija uistinu postoji ona otvara zapanjujuću mogućnost

Created with

postojanja beskonačnog broja drugih dimenzija – koje čine neograničen broj univerzuma paralelnih sa našim. A to već prelazi u – naučnu fantastiku !

TUNGUSKA ENIGMA

Dan kada su se otvorila nebesa...

Bilo je praskozorje 30. Juna, 1908. godine kada se misteriozno plamteće tijelo pojavilo na nebeskom obzoru. U dugo kosoj putanji letjelo je prema sjeveru... A onda je odjeknula strašna eksplozija, čije uzroke nauka ni do danas nije odgonačila... Samo je jedna činjenica do kraja neupitna. 30. Juna, 1908. godine, u središnjem Sibiru se dogodilo nešto neviđeno, silovita eksplozija jalone termonuklearnog oružja razorila je i opustošila šumski masiv na preko 2150 četvornih kilometara i izazvala potres kojeg su registrirale sve geofizikalne stanice u svijetu. Sljedećih godina i desetljeća, kada su prve ekspedicije krenule u to negostoljubivo pustošno područje kako bi istražile što je eksplodiralo u Sibiru, misterija se samo povećala. Zbog toga nije ni čudo što taj događaj i danas zbunjuje naučnike i pobuđuje interesovanje svjetske javnosti. Arthur Koestler ga je nazvao "najvećom naučnom misterijom 20. stoljeća", Isaac Asimov "fantastičnom eksplozijom koja prevaziđa maštu i najboljih SF pisaca", a znameniti Arthur C. Clarke ga proglašio - "scenarijem sudnjeg dana" !

ŠTA SE ZAISTA DOGODILO 1908. GODINE, U SIBIRU ?!

Ugledni ruski naučnik Nikolaj V. Vasiljev, koji je u Tomsku osnovao Kompleksnu samoinicijativnu ekspediciju za istraživanje tunguske katastrofe (KSE) u čijem je istraživanju sudjelovalo preko 1500 naučnika različitih profila, sedamdesetih je godina izazvao pravu senzaciju kada je svoja otkrića saopćio Sovjetskoj akademiji nauka, ustvrdivši da se u Sibiru srušio vanzemaljski svemirski brod ili svemirska sonda i da za ove tvrdnje posjeduje valjane dokaze !

Onima koji se profesionalno ili amaterski bave istraživanjem i odgonačanjem misterioznih događaja posve je jasno da sibirsko enigma spada u mali broj onih kojima je nauka poklonila podosta vremena. Proteklih desetljeća, događaj u Sibiru pokušali su objasniti najeminentniji naučnici Istoka i Zapada; vršena su detaljna proučavanja izrovanog tla; analizirana je flora i fauna; bilježena su dramatična svjedočanstva onih koji su preživjeli "susret treće vrste" s nevjerljivom eksplozijom; izvodene su komplikirane kompjutorske animacije i računice; odgonačavan pravac leta zagonetnog tijela... Kao posljedice svega toga, rodile su se, ni manje ni više, čak 72 različite naučne teorije ! Na koncu, ni jedan od njih nije prevagnula, ali se izdvojilo pet-šest teorija koje su vjerojatno moguće objašnjenje za ono što je 1908. uzbudilo i potreslo svijet.

Tvrđnja ruskog naučnika Nikolaja V. Vasiljeva da je posrijedi bila eksplozija međuplanetarne letjelice nije nova. Novo je jedino to, što je sve do svoje ekspedicije na mjesto zagonetnog događaja, Vasiljev bio jedan od najgorčenijih protivnika teorije da je iznad Tunguzije eksplodirao svemirski brod neke nama nepoznate kozmičke civilizacije ! Što je to utjecalo da ugledni naučnik promijeni svoj stav i prikloni se teoriji koja se još jučer doimala više nego fanatističnom ?! - Raspolažem s dokazima - izjavio je Nikolaj Vasiljev u velikom intervjuu za sarajevski "Svijet" - da je zagonetno tijelo, prije nego što je eksplodiralo, napravilo nevjerojatan luping. To je bio posljednji pokušaj nepoznatih gostiju iz svemira da otklone kvar i uspostave kontrolu nad letjelicom. Na žalost, nisu uspjeli... Vasiljev rapolaže i drugim, konkretnim dokazima. Ali, o tome kasnije... Vratimo se u prošlost.

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

KAO SMAK SVIJETA...

Bilo je praskozorje, 30 Juna, 1908. godine, kada se zagonetno tijelo pojavilo visoko iznad Indijskog oceana. U dugoj kosoj (?) putanji letjelo je prema sjeveru preko azijskog kopna, iznad ledenih vrhova Himalaje. Što je dublje prodiralo u Zemljinu atmosferu, postajalo je svjetlige, grmljavina sve paklenija, a istovremeno oko sebe je širilo i sve ubitačniju jaru. Prvi put postalo je vidljivo iznad pustinje Gobi. Karavane koje su se probijale između sprženih pješčanih dina, zaustavljaće su se i u čudu gledale misteriozno

leteće tijelo što je, poput golemog letećeg Sunca, plamtjelo na jutarnjem nebu, blješteći silnom vrelinom od blizu 3000 stupnjeva Celzijusovih (5000 F). Istodobno, iznenadjeni nomadi i siroti stanovnici ubogih naselja, u udaljenim prostranstvima središnje Rusije, u strahu su promatrali nebo, panično se hvatajući za uši, jer im je zaglušujuća buka, činilo se, prodirala sve do samog mozga. Mnogi su od silne tutnjave za sva vremena izgubili sluh. Tačno u 7,17 sati usnula središnja sibirska visoravan, koja se pruža nedaleko od

rijeke Tunguska Podkamenaja, desne pritoke močnog Jeniseja, inače rijetko naseljen i nepristupačan kraj nepreglednih tresetišta i borovih šuma, po kojima su tumarala golema stada sobova, počela je silovito da podrhtava. Istodobno, Zemljine drhtaje registrirali su svi seismografi svijeta, a eksplozija se čula u radiusu od 1000 kilometara. Podzemni potres se osjetio bez ikakvih uređaja čak i u Irkutsku, a strah je ispunio ljudе u radiusu od 700-800 kilometara. Zatim je nastupio neviđeni kaos. Eksplozija ! Vatra ! Lom ! Paklena vatrena jara, dim i prašina u kojima se gubi jutarnja svjetla ! Sibir nestaje u zlokobnoj pomrčini ! Je li to bio smak svijeta ?! Kraj planete Zemlje ?!... Nad Sibicom se širi gigantska vatrena pečurka. Zrak je suh i ispunjen zaglušujućom eksplozijom, koja odjekuje deset tisuća kilometara unaokolo. Golemi val vrućine, što se silnom brzinom širi preko močvara i blagih brežuljaka sjeverne tajge, topi i spaljuje sve pred sobom. Plamen i dim dizat će se i zamračivati nebo još mjesecima iza tog kataklizmickog dogadaja. Nepregledne tisućugodišnje šume u jednom jedinom su trenutku povalone kao da se radilo o šibicama koje je netko neoprezno istresao. Drvene kolibe sjevernih nomada naprosto su sravnjene s tlom, a ljudi i životinje - što su imali (ne)sreću da prežive, unevjerjeno su lutali opustošenim krajolikom tragajući za odgovorom - što se dogodilo. Prizori pakla su svuda oko njih. Pet tisuća kilometara unaokolo. Čini se da za njih nema spasa. I dok se beskrajni gusti oblaci, ispunjeni čudnim dimom i pepelom, dižu dvadesetak kilometara iznad Sibira, cijelo područje je zasuto zloslutnom "crnom kišom". Za sirote i neuke sibirske nomade to je još jedan predznak da je odista stigao - sudnji dan !

ZEMLJA SE ZATRESLA

Svjedočanstva onih koji su preživjeli tungusku katastrofu su više nego uzbudljiva : "Bilo je vrijeme doručka i zadesio sam se na trijemu kuće blizu trgovačke postaje u Vanovari. Upravo sam podigao sjekiru da presječem obruče na jednom buretu, kada su se otvorila nebesa, a visoko iznad šume, čitav sjeverni dio svoda kao da je bio zahvaćen silnim plamenom... U istom trenutku zaplijusnula me je strašna jara. Kao da mi je košulja buknula pravim ognjem... Mašio sam se da je strgnem sa sebe i odbacim, kada se u taj mah nebom razlijegao prasak, a odmah zatim oglasila grdna lomljjava. Bio sam odbačen i tresnuo sam na zemlju nekih šest metara daleko od mjesta gdje sam radio, izgubivši na trenutak svijest. Moja je žena istrčala i uvukla me u brvnaru. Poslije silnog treska začula se zaglušujuća buka, kao da je kamenje padalo s neba. Zemlja se počela tresti, a ja sam, ležeci na tlu, prekrio glavu rukama, plašeći se da me ne pogodi neki kamen ili nešto drugo, još opasnije, što je padalo s neba. U trenutku kada su se nebesa otvorila, sa sjevera je oko naše kolibe počeo da hući vreli vjetar, kao iz topovske cijevi, ostavljajući sagorjeli trag na tlu..."

Stravice je trenutke zagonetne eksplozije jedan seljak doživio u polju : "Tek što sam sjeo doručkovati pored pluga, kada se najednom razlegoše silni prasci, slični detonacijama topova. Konj mi pade na koljena, a sa sjevera povrh šume suknu plamen... U tom trenutku spazih kako je vjetrušina poobarala drveće i najprije mi pade naum da je u pitanju orkan. Ščepah čvrsto rukama drške pluga, kako ga oluja ne bi otpuhala. Vjetar je bio tako snažan da je podizao gromade tla s površine, a onda orkan poče da diže vodenim zidom uz Angaru. Jasno sam ga mogao vidjeti, jer se moje imanje nalazi na obronku brda. Istodobno, tutnjava je toliko prestrašila konje da su upaničene životinje počele sumanuto galopirati vukući za sobom opremu za oranje... "

I seljanka je Lj. Konova tog jutra bila izvan svog doma : "Prala sam vunu na obali rijeke Kan, kada se iznenada začula buka slična snažnom lepetu krila prestrašenih ptica..., a uz rijeku otpoče da se valja golemi uništavajući val nalik vodenom zidu. Ubrzo zatim, razliježe se još jedan prodoran prasak, koji je bio toliko silovit da je jedan od radnika u mojoj blizini, kao pokošen pao u vodu !"

U isto vrijeme iznad Sibira se širio gigantski stub vatre, a zrak je bio ispunjen serijom silovitih razornih detonacija koje su odjekivale tisućama kilometara unaokolo. Vrela zračna struja munjevito se širila preko blagih brežuljaka ostavljajući ugljenisanu pustoš. Drveće je bilo sravnjeno, nomadske kolibe dignute u zrak, ljudi i životinje rasuti kao čestice prašine. Zapanjeni Sibirci u Vanavaru, skrivali su lica od kobne vreline, dok im je zagonetni udarni val pustio selo, rujući zemlju poput džinovske krtice....

Dodatak : www.galaksija.com

Nexus magazin je objavio u svom posljednjem broju Vol. 10, No. 4, na strani 63, pod naslovom "The Installation", dio intervjuja koji je britanski novinar Graham W. Birdsall snimio nedavno s Valerijem Uvanovom, predstavnikom ruske Akademije za Nacionalnu Bezbjednost.

- Graham Birdsall : Šta je vaša zvanična funkcija ?

Valerij Uvanov : Ja sam šef Odjeljenja za Istraživanje NLO-a, Nauke i Tehnologije, ruske Akademije za Nacionalnu Bezbjednost, koja je bazirana u Petrogradu.

- Da li je to zvanična vladina organizacija ?

Naravno da jeste. Ja imam samo dva čovjeka iznad sebe, a oni su direktno odgovorni predsjedniku Putinu.

- Čime se bavite ?

Naše istraživanje je podjeljeno na dva dijela. Prvo – neprestano skupljanje podataka koji dolaze iz cijelog svijeta, a onda njihovo sortiranje u "žutu" ili "crvenu" kategoriju. Ti podaci se onda dalje raspodjeljuju raznim drugim odjeljenjima po cijeloj Rusiji. Drugi dio našeg rada potekao je iz pitanja postojanja NLO – naravno, mi znamo da oni postoje, ali ne znamo šta se krije iza te njihove aktivnosti i kakvi su njihovi interesi. To je trenutno naš najvažniji zadatak tj. ono čemu poklanjamo najviše pažnje.

- Nešto prije nego smo počeli sa snimanjem ovog intervjuja pomenuli ste par interesantnih detalja u vezi eksplozije u Tunguskoj, 1908. g. Možete li sada da opet da kažete šta je bio pravi uzrok te eksplozije ?

Mi sa sigurnošću znamo šta je bio uzrok. Radilo se o meteoru, međutim, taj meteor je bio pogodjen... recimo... nekom vrstom projektila. Taj projektil je bio ispaljen iz jedne instalacije, tj. baze. Mi ne znamo ko je tu bazu sagradio, ali ona je sagrađena veoma davno i nalazi se u Sibiru, nekoliko stotina kilometara sjeverno od Tungske

Created with

nitroPDF
professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

pokrajine. Ovo mogu sa sigurnošću da tvrdim jer pouzdano znamo da se u tom regionu dogodilo nekoliko eksplozija. Reći ću vam i ovo, posljednji put kad je iz ove instalacije ispaljen projektil i pogoden meteor, bilo je u ponoć između 24. i 25. Septembra, prošle godine. To je poznato i nekim američkim krugovima, koji su pratili ovaj događaj.

- Izvinjavam se, ali meni to sve nekako zvući kao naučna fantastika.

Znate, Graham, mi inače kad razgovaramo o suštinskim aspektima pozadine svega ovoga, mi to činimo samo s onima koji razumiju i prihvataju – i odgovornost koja ide zajedno sa tim. Znate, mi ovdje imamo posla s tehnologijom koja je daleko ispred naše, i koja je u stanju da čini stvari koje mi još uvijek ne možemo.

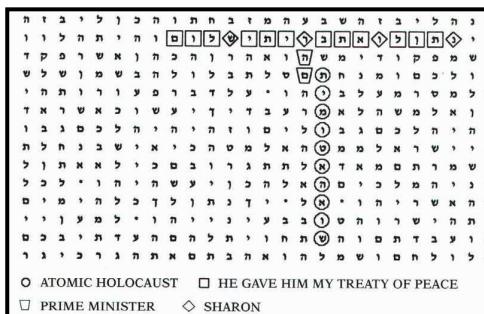
- Možete li biti malo više specifični u vezi tačne lokacije gdje se ta baza nalazi ?

Kada pronađete na karti mjesto u Tunguskoj, gdje se ova eksplozija dogodila, na jugoistoku ćete vidjeti poznato Bajkalsko jezero. Iza njega se prema sjeveru proteže ogromna pustara veličine nekih 100 000 km². To područje je veoma slabo naseljeno, nema ni gradova ni sela. Tamo smo pronašli tu bazu. Sada ću da budem otvoren i kažem da ova baza ima i neku vrstu vlastitog energetskog sistema, kojeg smo mi uspjeli da lociramo. Za vrijeme sukoba u bivšoj Jugoslaviji po prvi put smo primjetili pojačanu emisiju energije iz tog postrojenja, odnosno, baze. Za nas je ovo bilo jedno nevjerovatno otkriće, mada već od prije pouzdano znamo da je ta baza u nekoj vrsti interakcije sa socijalnim previranjima i ratovima. Veliki dio naših istraživanja čini i pretraga prastarih spisa. Tako smo pronašli i zapise Echutin Apposs Alanhor, koje jednostavno nazivamo Alanhor spisima, i koji su prema našim procjenama stari najmanje 4000 godina. Ono što je najnevjerovatnije je to što je u njima jednim naučnim jezikom opisano sve što se tu dešava. Ja sam posjetio to područje dva puta. Prvi put su naši detektori otkrili veoma visok nivo radijacije. Moram da priznam, bilo je veoma opasno jer nismo nikako mogli da se zaštitimo od nje. Nekoliko lokalnih žitelja znaju dosta toga o tom postrojenju, čak su nam detaljno opisali i nacrtali metalne tvorevine koje su tamo vidjeli. Ovi ljudi, članovi njihovih porodica i njihove životinje, svi pate od radijacione bolesti. Još ću nešto da vam kažem u vezi Tunguske eksplozije, što vjerovatno nikada prije niste imali priliku da čujete. Sva živa bića su već bila napustila taj region dva mjeseca prije nego što se eksplozija dogodila...

TAJANSTVENE PORUKE, ŠIFRA SVETOG PISMA

Da li su u Bibliji već zapisani događaji ovog svijeta ? Američki autor Michael Drosnin vjeruje da je "provalio" tajanstveni kod Svetog pisma...

Prvog Septembra, 1994. godina američki novinar M. Drosnin je odletio za Izrael da bi tadašnjeg predsjednika tamošnje vlade Jičaka Rabina (Jizchak) upozorio na smrtnu opasnost koja mu je navodno prijetila. Zbog nedostatka poznanstava, novinar i pisac iz

Njujorka (New York) je jednom Rabinovom prijatelju, piscu saimu Guriu (Chaim), predao pismo za Rabina. U njemu je bilo upozorenje na atentat, koji će se kasnije uistinu dogoditi. "Bojim se", napisao je Drosnin Rabinu, "da se nalazite u samrtnoj opasnosti, ali istovremeno smatram da se ta opasnost može zaobići i izbjegići... !!!" Lov na duhove ! Guri je smatrao, a to je saopćio i Drosninu da izraelski predsjednik tom upozorenju neće pokloniti previše pažnje, ali je ipak predao pismo nadležnom ministarstvu.Šta se kasnije desilo već odavno nam je svima poznato : 04. Novembra, 1995. godine Rabin je ubijen, ustrijeljen od jednog vjerskog fanatika. Rabin i njegova služba sigurnosti ovo su upozorenje, kao i velik broj prijašnjih, nažalost, smatrali neozbiljnim ! Na dan ubistva Rabina, Drosnin je na najgori mogući nacin dobio dokaze za svoje upozorenje. Jičak Rabin je ustrijeljen s leđa od čovjeka koji je sebe smatrao poslanim od Boga, a ono što je u svemu istinska senzacija jeste činjenica da je - ubistvo zapisano u Svetom pismu koja je, kako je poznato pisana prije 3000 godina ! Upravo atentat u Izraelu bio je još jedna potvrda i dokaz o postojanju tajanstvenog koda Biblije, šifriranog teksta kojim je, navodno, zapisana cijelokupna budućnost čovječanstva.

U svojoj knjizi "Šifra Biblije" ("The Bible Code") ovaj američki novinar nam otkriva, ako je istina, da su praktično svi svjetski važniji događaji već davno zapisani u Bibliji. Pomoću matematičkog izračunavanja izvedenog pomoću računara, navodno se mogu dobiti proročanstva iz izvornog teksta na hebrejskom jeziku. "Rabinovo ubistvo nije jedini događaj našeg doba zapisan u Bibliji. Dodatno su tu još i događaji kao što su ubistva egipatskog i američkog predsjednika Sadata i Dž. F. Kenedija (J.F.Kennedy), Drugi svjetski rat, afera Votergejt (Watergate), Holokaust, tragedija Hirošime (Hiroshima), slijetanje čovjeka na Mjesec, Zaljevski rat, pa sve do predsjednikovanja Bila Klintonu (Bill Clinton). I sve to napisano je - "Božjom rukom", navodi u svojoj knjizi ovaj američki novinar. Drosnin je ozbiljan novinar "Vašington Posta" ("Washington Post") koji je radio između ostalog i na policijskim reportažama, te se njemu ne može tako lako pripisati lakovjernost. Nakon ubistva Rabina njegova situacija se naglo mijenja, za njega na bolje. U trenutku kad se ostvarilo proročanstvo koje je sam pročitao u Bibliji, šifra Biblije mi je po prvi put zaigrala pred očima kao potpuno jasna i izvjesna !... Do sada je priča o proročanstvima zapisanim u Svetom pismu zvučala preapsurdna da bi zaiteresirala veći broj stručnjaka. Šifrovane poruke koje se navodno mogu naći u Bibliji predstavljaju potragu za duhovima, smatra Andreas Michel sa katedre za Strari zavjet na Sveučilištu u Tbingenu (Tübingen). Autori Starog zavjeta - dodaje on - nisu posjedovali takvu matematičko-unjetničku spoznaju svijeta da bi svoje tekstove mogli šifrirano zapisivati !

UBICA KOJI ŽELI UBITI !

Dodatni dokazi za one koji vjeruju u postojanje koda Biblije dolaze iz matematike. Elijahu Rips je matematičar u pješčanim zgradama Hebrejskog sveučilišta u Jerusalemu, smještenom na brežuljku iznad "Vječnog grada". Odatle se pruža magičan pogled ka Faseldonu, ka starom gradskom zidu - idelno mjestu za inspiraciju ? Ripsovo specijalno područje je takozvana grupna teorija, matematički element moderne fizikalne teorije. Šifra Biblije je kompjuterski program ! - objašnjava izraelski naučnik. Zajedno sa

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

dvojicom izraelskih kolega, fizičarom Doronom Witztumom i Joavom Rosenbergom sa jerusalemskih Visokih tehnoloških škola - Rips je tekst Biblije podvrgnuo jednom programu za dešifriranje. Posao je trajao sve do 1994. godine kada su u poznatom naučnom časopisu "Statistical Science" objavili svoja iznenađujuća saznanja pod naslovom "Konstante slova u Knjizi". Oni su prvo izabrali 300 hebrejskih pojmove koji imaju slična značenja, kasnije su tome dodali imena, dane rođenja i smrti 66 najpoznatijih Jevreja koji su živjeli između IX i XIX stoljeća. Tada su sve to skupa tretirali kao jednu cjelinu, jedan tekst, bez praznog prostora između riječi i znakova. Tada su u tom tekstu, u kome je bilo jedan do drugog 304.805 znakova, potražili prethodno izabrana imena. Računar je počeo kombinirati slova tako što je kombinirao prvi sa drugim, pa sa trećim... sa hiljaditim itd. Onda je kobilirao to isto samo sa početnim drugim slovom. Na kraju je tako prošao sva slova. Upozorenje za Rabina je bila kombinacija slova redanih - svako četvrti, dvanaesto ili petnaesto slovo teksta. Ako pri čitanju znakova preskačemo određeni broj slova, dobivamo čitak teksta. Riječi kao : "Rabin", "Amir", "Tel Aviv" i godina ubistva. Poprijeko preko Rabinovog imena mogu se naći riječi : "Ubica koji zeli ubiti". Da li je to sve samo slučaj ?!

ZAPANJUJUĆE OTKRIĆE

Izraelski matematičar je objavio svoje iskustvo u vezi sa Zaljevskim ratom. Računaru smo dali zadatak da nađe ime - Saddam Hussein. To smo učinili pošto smo se uvjerili da je kombinacija slova koji daju traženi pojam povezana nekom matematičkom logikom. U području koje je ukazivalo na zaljevski rat našli su se pojmovi kao : "Scuds", "ruske rakete" kao i datum početka rata i ime "Hussein". Za Michaela Drosnina to je bio neoborivi dokaz za postojanje ove šifre : sve riječi tvore neku vrstu ukrštenice. Tako se može ispitati da li se riječi međusobno povezanog značenja nalaze jedna blizu druge. Tako se uz pojam "Bill Clinton" nalaze pojmovi "Predsjednik", kod "Sletanje na Mjesec" nalaze se pojmovi "Svemirski brod", "Apollo 11", kod rijeci "Hitler", nalazi se riječ "Naci", kod "Kennedy", riječ "Dallas"... Zar to može biti puki slučaj ?! Da će jedan renomirani stručni časopis publicirati ovakve tvrdnje nisu se ni sami autori nadali. Robert Kass, koji je 1994. godine bio izdavač "Statistical Science", kaže da su čitaoci u početku bili skeptični što je normalna reakcija. Mislim da niko u to vrijeme ovu fantastičnu teoriju nije prihvatao kao nešto ozbiljno - navodi šef Odjela za statistiku američkog univerziteta Carnegie Mellon u Pittsburghu. – Svi su mislili da tu postoji neka caka, ali nisu znali koja i kako je otkriti... A da bi se uvjerilo da kod Biblije uistinu postoji, Rips je novostvorenom programu podvrgnuo još neke tekstove, na primjer, prijevod Tolstojevog "Rata i mira". Ali, tražena su se imena, podaci i datumi mogli naći jedino u Bibliji i to, kako navodi, u šifriranom obliku. Za odlučujući eksperiment izraelski je matematičar od 32 imena i 64 podatka napravio oko 10 miliona različitih kombinacija, od kojih je samo jedan jedini par bio tačan. Rips je ponovo pohranio podatke u računar da bi saznao koja od 10 miliona kobilacija daje zadovoljavajući rezultat. I ispostavilo se da je zadovoljavajuće rezultate mogao naći samo u – Svetom pismu !

OVO PREVAZILAŽI LOGIKU !

Robert Kass je, nakon svega, dao trojici ekspeata da provjere njegova otkrića i oni su to učinili. Kad su sva trojica potvrdila korektnost statističkih postupaka i brojeva, Kass je odlučio da objavi rezultate. Harold Gans, zaposlen u tajnoj službi SAD na poslovima dešifriranja, čuvši za ovu priču bio je odmah ubijeden da može naći dokaze za obaranje teorije o biblijskom kodu. Da bi otkrio "u kom grmu leži zec" on je ispisao 64 osobe i to ne samo njihova imena, nego i mjesta rođenja i smrti. Rezultat ga je šokirao. "Niz leđa mi je prošla neka hladna jeza", sjeća se Gans. "Imena gradova su odgovarala imenima osoba nađenim u Bibliji." Australijski statističar, Abraham Haofer, jedan je od onih koji su uporno kritikovali tezu o šifri u Bibliji : "Pri analizi tolikog broja podataka, neminovno je da se određene mustre pojavljuju", kaže on. "Ali, ovo prevazilazi logiku i postojeće zakone vjerovatnoće !" Sljedeće analize su Drosnina još više uvjerila u ispravnost svoje teze. On i koautor Doron Witztum su oko pojma "holokaust" potražili još

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

neke pojmove i pronašli riječi kao što su : "Njemačka", "Berlin", "Eichmann", "Ciklon B"... Matematičar Piatetski-Shapiro sa Yale univerziteta, kome je Drošnin među prvima pokazao svoje analize, pun je zbunjenosti i oduševljenja : "Ovdje je riječ o jednoj inteligenciji koja je izvan našeg znanja i shvatanja - mi govorimo o Bogu. Jedini siguran odgovor je Bog !" U Svetom pismu su se do sada otkrili još neki zanimljivi podaci : propast njujorške burze 1929; Beethoven, Bach, Picasso, izbor Natanjahu na vlast uz koje je još stajao i nadimak "Bibi", udar kometa na Jupiter u Julu 1994. i Treći svjetski rat kao najava posljednje apokaliptične borbe na Zemlji 2112. godine. Atomski napad se nije desio ! Dana 26. Januara 1996. godine otkriven je podatak koji je Drošnina uzbudio. U večernjim satima 06. Maja, 1996., Libija će napasti Izrael atomskim oružjem ! Našao je načina da razgovara sa Peresom, tadašnjim predsjednikom izraelske vlade. Razgovor je tekao ovako : PERES : Za kad je predskazan napad ? Šta možemo učiniti. To je upozorenje, a ne predskazanje, odgovorio je Drošnin i time relativirao svoje upozorenje. On je jednostavno od biblijske šifre napravio neku vrstu proročanstva, a la Nostradamus, kakva već odavno poznajemo. 06. Maj je, srećom, prošao bez atomskog napada, ali Drošnin, ne umije objasniti kako to da se to nije dogodilo. Gdje je pogriješio ? Na Drošninovo pitanje - da li je u Bibliji skrivena prošlost ili budućnost - odgovara Rips : "Sve što je bilo, jeste ili će biti !" A kako je ovo moguće u jednom tekstu od samo 304 805 znakova ? "Teoretski ne postoji ograničenja za broj informacija sadržanih u jednom tekstu !", odgovara matematičar iz Jerusalema. Broj skrivenih informacija se ne može otkriti, čak i ako nije beskonačan. Na taj način su se Rips i Drošnin našli u situaciji sličnoj vulkanologima ili onim koji prate pokrete Zemljine kore i koji stoje pred dilemom kad će se dogoditi sljedeća katastrofa, kako bi blagovremeno i tačno obavjestili gradonačelnika koji bi trebao evakuirati grad. Zemljotres iz 1995. godine u Kobeu u Japanu je takođe pojam koji je Drošnin našao u Bibliji. Osim toga, našao je još i ove riječi : "Kobe", "Japan", "Vatra", "Veliki zemljotres", sa tačno navedenom godinom. Možda se uz pomoć dešifriranja Biblije stvarno može pročitati prošlost i predvidjeti budućnost. Možda možemo predvidjeti slijedeći atentat ili neki događaj planetarnih razmjera, kao što je bio udar komete prije 65 miliona godina, koji je uništio dinosauruse... Ali, onima koji šifrirane poruke nalaze u Bibliji, takođe bi se moglo desiti nešto slično što se dogodilo Kasandri. Lijepi Apollon je bio u nju zaljubljen i obećao joj, ako mu uzvrati ljubav, pokloniti dar proroka. Kasandra je prihvatala ponudu i dobila moći proroka, ali se oglušila o svoje obećanje. Tada je Zeusov sin učinio da lijepa Kasandra ostane proročica, ali je učinio i da je niko ne sluša niti joj vjeruje !

NEOBJAŠNJIVE POJAVE

ČUDNA SLIKA DJEVOJČICE

Jedan od najzanimljivijih i najuspješnijih britanskih "psihografa" bio je dr. T. D'Aute Hooper, jednonogi iscjelitelj i medij iz Birminghama - čovjek koji je, po riječima svojih pristaša, bio "iznad svake sljeparije i prljave podvale". Tako je jednog dana Jedan njegov pacijent došao kod njega i rekao mu da se osjeća čudno; da ima osjećaj da ga netko prati i da Hooper uzme aparat i da ga slika. Hooper je uzeo aparat, te video da kraj pacijenta stoji prekrasno dijete. Slikao je i nakon što je razvio sliku pokazao ju je pacijentu. On je uskliknuo : "Gospode Bože !, pa to je moja kćer koja je umrla prije 30 godina". Jedan istraživač je pisao : "Ona vidovnjačka fotografija je, držim, naprsto lukava dvostruka ekspozicija. Još je jedan duh 'upokojen', bojim se".

JEZOVITA SLIKA DUHA

Godine, 1959. gospođa Mabel Chinery iz Suffolka snimila je sliku svog muža Jima kako sjedi u automobilu. No, ta slika nije jezovita sve dok se nakon razvitka slike nije ustanovilo da pokraj Jima sjedi njegova punica. Prema izjavi gospođe Chinery, gospođa izgleda kao njezina majka. Mabel je sigurna da je u automobilu sjedio samo Jim. Kada su slike napravljene i kad je prepoznala izrazite crte lica svoje majke, Mabel je bila užasnuta : "Osjećala sam se jezivo, zbilja. Naprosto nisam mogla vjerovati". Kompjuterskom analizom ustanovili su se tri činjenice :

- Činilo se da svjetlo na liku dolazi iz drugačijeg smjera od onog koji je osvjetljavao ostali dio slike.
- Njene naočale kao da su odražavale više svjetla nego što ga je moglo biti unutar automobila.
- Stara dama nije baš dobro pristajala uz vozilo. Na primjer, njen rame kao da se protezalo čak na drugi prozor.

Stručnjaci su dakle zaključili da je slika bila slučajna dvostruka ekspozicija, koja se sastojala od snimke Jima u automobilu, i vrlo kratke ekspozicije Mabeline majke snimljene već ranije. Dakako, i kompjuteri i kamera mogu lagati. Tužna je činjenica da nijedna slika snimljena u toku 150 godina ne pruža uvjerljiv dokaz o postojanju duhova, nadnaravnih bića.

FANTOMSKA KUĆA

Geoff i Pauline Simpson i Lan i Cynthia Gisby putovali su automobilom kroz Francusku na praznike u Španjolsku. Navečer su odlučili pronaći hotel u kojem bi mogli prespavati i večerati. Došli su do hotela Ibis, ali sve su sobe bile zauzete, pa su tako krenuli dalje. Nakon kratke vožnje došli su do dugačke dvokatnice okrenute pročeljem prema autoputu. Putnici su se parkirali, a Len Gisby je prvi ušao u hotel. Našao se u dugačkoj prostoriji u kojoj je bio smješten bar. Onda se pojавio patron i rekao im da ima slobodnih soba. Hotel se parovima učinio dražeso, gotovo smiješno, starinski. prozori nisu imali stakla, plahte su bile od teškog platna, a umjesto jastuka podmetači. Sve je bilo uredni i čisto. Nakon večere - biftek, pommes frites i pivo - pošli su na spavanje. Ujutro su doručkovali, a u hotel su ušli žena s psom i dva policajca. Žena je imala dugu haljinu, a policajci su nosili gamaše, plašteve i visoke šešire. Uniforme su bile različite od onih koje su viđali putem kroz Francusku. Račun ih je šokirao, ali u pozitivnom smislu. Bio je

Created with

nevjerljivo malen. Za večeru, pivo, noćenje i doručak za četiri osobe, platili su svega 19 franaka (manje od 2 funte). Nevjerujući takvoj sreći nastavili su prema Španjolskoj. Na povratku su se parovi opet tamo zaputili. Prošli su istom cestom, kraj hotela Ibis, isto onako kao i prije petnaest dana, ali ovog puta kao da je čitava zgrada nestala. Tri puta su se provozali tom cestom, ali ni traga hotelu. Morali su se zadovoljiti hotelom blizu Lyona koji ih je stajao 247 franaka - realna cijena za 1979. ali trinaest puta veća od one koju su platili u onom ljestvici hotelulu, a sada, čini se, tajanstvenim. Tjedan dana kasnije, kad su filmovi iz aparata vratili s razvijanja, parovi su se još više začudili. I Geogg i Len su sigurni da su slikali žene na prozorima tog hotela, ali tih slika nije bilo. Nije bilo ni praznih kvadrata na filmu i brojevi su tekli bez prekida. Slika koji su slikali u tom hotelu nije bilo. Nestake su. Jesu li oni nekako oputovali u prošlost? Cynthia kaže da su joj mnogo ljudi govorilo da rupe u vremenu postoje i da se to baš njima dogodilo. 1983. Gisbyjevi i Simpsoni vratili su se u Francusku kako bi organizirali temeljitu potragu za nestalim hotelom. O tome su obavjestili mjesno turističko društvo. Njihov predstavnik je pročešljao čitavo područje i obavjestio da je našao kuću koja donekle odgovara njihovom opisu. Vlasnicu su M. i Mme Judges i, premda to nije hotel, znali su primati putnike. Kasnije se taj predstavnik odvezao s jednim istraživačem, a on je zapisao da su išli istim putem kao i parovi. Zaustavili smo se kod benzinske pumpe i on mi je pokazao zgradu s druge strane ceste, koja se nije poklapala s opisom parovima. A ako je ovo ta kuća, gdje je onda odmorište i kameni zid koji bi morao nasuprot. Na ta su nam pitanja dali odgovor vlasnici benzinske pumpe. Puma je tek nedavno podignuta, a cesta je znatno proširena prije dvije godine. Ušli su unutra i počeli proučavati unutrašnjost kuće. Par je rekao da je kameni stubište s desne strane, a bio je u sredini između dvije prostorije. Na katu su bile dvije spavaće sobe s prozorima bez stakla, kupaonica s metalnim drškama za sapun, tačno kako je bilo 1979. Što se tiče smiješno malog računa, Mme Judges rekla je da vole pomagati i da ne vole biti sami, pa naplaćuju samo neznatnu, simboličnu svotu. Tada su bračni parovi povedeni u kuću, ali su oni nakon pričanja s vlasnicima i razgledavanja zaključili da to nije hotel u kojem su proveli noć, te se vratili u Englesku, a misterija je i dalje ostala neriješena. Ako se dokaže da hotel u kojem su proveli noć ne postoji, to će biti jedan od najzanimljivijih slučaja u analizama psihičkih istraživanja. Ako se, pak, hotel pronađe, bit će to još jedan slučaj "mislokacije", odnosno kad vidimo neko mjesto, a poslije ga ne možemo pronaći.

KRISTALNE LUBANJE

Dvadeset godina najneobičniji dragi kamen pripada ženi koja ga drži na polici u svojoj kući. Kristalna lubanja napravljena je od čvrstog kristala i teška 5,18 kilograma. Što je tu neobično? Oči lubanje napravljene su u obliku prizme, a tvrdi se da se u njima može vidjeti budućnost. Nazvana je "Lubanja smrti". Lubanja već pola stoljeća draži maštu znastvenika koji je pomno proučavaju. Neznaju joj porijeklo i svrhu. Zapravo, postoje dvije takve lubanje. Jedna je u "Muzeju ljudskog roda" nedaleko Londona u V. Britaniji. Poseban problem upravi muzeja je taj što čistači ne žele raditi u njezinoj blizini. Zahtijevaju da se lubanja prekrije crnom tkaninom jer su prestravljeni njenim ukočenim pogledom u prigušenom svjetlu dvorane. Druga lubanja vlasništvo je Anne Mitchell-Hedger. Do nje je lubanja došlo preko njezinog oca koji je bio pustolov. Obje lubanje temeljito je pregledao i istražio istaknuti antropolog G.M. MORANT, a njegov izvještaj izasao je u časopisu Kraljevskog antropskog instituta V. Britanije. Kaže da su u mnogočemu slične, ali da postoji jedna bitna razlika. Lubanja iz muzeja je u jednom komadu, dok se onoj Anne Mitchell-Hedger čeljust može micati. Nadalje kaže da su lubanje oblikovane prema ženskim lubanjama. Nema izgleda da ćemo dobiti odgovor jesu li lubanje drevne ili suvremene, jer nema znastvenog načina da se ustvrdi njezina starost iako u muzeju стоји "negdje oko 14. i 15. stoljeće, vjerojatno Aztečkog porijekla." Međutim, kad je laboratorij Britanskog muzeja ispitao lubanju iz svog muzeja, nije našao tragove koji bi mogli pomoći raščistiti pitanje njezine starosti, iako je na jednom zubu bilo i tragova električne pile. I zato, u nedostatku daljnih dokaza, priča o kristalnim lubanjama ostaje tajna, ali iako je njihova izrada i svrha tajna, treba reći da bi bilo žalosno da njihova prošlost prekrije njigovu ljepotu.

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

KIŠA LJEŠNJAKA

13. Marta, 1977. godine, Alfred Wilson Osborne vraćao se s ženom iz crkve. Odjenom je začuo klik kao da mu je puklo dugme. Shvatio je da mu nije puklo dugme nego da ga je pogodio lješnjak. Odjednom je počela kiša lješnjaka. Osborneovi su procjenili da je palo između 300 - 400 lješnjaka. Bilo je dovoljno čudno što je počela kiša lješnjaka, ali u ulici ne samo da nije bilo ljudski nego lješnjaci ne dozrijevaju prije rujna ili listopada, a bio je ožujak. Bili su posve sigurni da su lješnjaci padali s neba, a ono je bilo vedro i plavo, izuzev jednog oblaka. Alfred se obratio prijateljima i ispričao im događaj. Isprva su mislili da je udaren u glavu, ali tu se našao još jedan kojeg je zahvatila kiša lješnjaka. Niti čitaoci mjesnih novina nisu mogli objasniti zagonetku. "Zapravo, to i nije moguće objasniti", kaže Alfred. "Kako su došli i odakle padali, nemam pojma, ali sam pomislio da ih je usisala vijavica. Samo neznam gdje je u ožujku našla lješnjake."

CRNI DAN

19. Maja, 1780. između 10 i 11 sati počeo je znameniti "crni dan", pa je Nova Engleska uronila u zagonetni mrak. Izvještaj iz toga vremena kaže : "... Ptice koje su pjevale večernju pjesmu ušutjele su i nestale; život se vratila na spavanje; posvuda naokolo kukurijektali su pjetli, kao u zoru; predmeti se nisu mogli razazbrati osim vrlo izbliza, posvuda se stjecao dojam noći." Međutim, mrak nije potrajavao i svi su se vratili svojim poslovima. Čudnu je pojavu uskoro objasnio profesor Samuel Williams. On je proučio vremenske uvjete i ispitao sloj prljavštine, pa je dokazao da požari mogu uzrokovati "crne dane". Zaključio je da je dim od šumskih požara uzrok "crnih dana". U tom dijelu Amerike je uobičajeno paliti i krčiti šume, a ovog puta je ovo bio doista veliki požar. Nešto slično se dogodilo 1950. u Edinburgu kada je sunce poplavilo.

VATRENI LJUDI

U zimu 1985. dogodio se stravičan događaj u Cheshireu. 17-godišnja studentica Jacqueline Fitzsimon silazila je s prijateljicama niz stepenice Halton Collegea u Widnesu kad se odjednom zapalila. Odmah su dojurili nastavnici, ali je ona nešto kasnije umrla. Na scenu su stupili vatrogasci, policija, sudski kemičar i čuveni Institut Shirley iz Manchestera. Svjedoci, koji su bili prisutni na tom jezivom događaju, pod zakletvom su opisivali događaj. Carina Lazer i Rachel Heckle prošle su stepenicama pokraj Jacqueline. Carina je izjavila da je nad Jacquelinevim desnim ramenom primjetila čudan sjaj, koji se pojavio u zraku i onda kao da joj je pao iza leđa. Dva starija studenta su isto prošla stepenicama, kad su prošli pokraj Jacqueline čuli su krik i vidjeli da ju je obavio plamen. Prije toga nisu vidili dim ni tinjanje. Jacqueline se požalila da je samo opekla prst, međutim na leđa joj se lijepio najlon. Umrla je u bolnici. U početku se činilo da postoji razumno rješenje, jer je pohađala tečaj kuhanja. Malo je ranije završila svoj zadatak, pa je stajala i pričala s prijateljicama. Pretpostavljaljalo se da se naslonila na jedan plinski štednjak koji je bio upaljen, pa je njena kuharska kuta počela tinjati. Međutim, učitelj kuhanja Robert Carson zakleo se da su svi štednjaci bili ugašeni. Jacqueline nije bila sama. Bilo je mnogo ljudi oko nje, a nitko nije primjetio tinjanje ni dim. Poslije je kemičar instituta, Philip Jones izjavio kako nije uspio da se kuta koja tinja zapali, čak ni na jakom strujanju zraka. Porota na sudu presudila je da je došlo do nesretnog događaja. Nitko od očeviđadaca ni od onih na sudu nema objašnjenje kako bi se jedna 17-godišnjakinja mogla bez upozorenja sama od sebe zapaliti.

NEVIDLJIVI ČOVJEK

U podne, 10. Maja, 1951. ulice filipinskog glavnog grada Manile bile su pune prolaznika, jer su službenici u to vreme izlazili na pauzu za ručak. Usred najveće gužve, na aveniji Rizal, jedna mlada, tamnoputa devojka dozivala je u pomoć, mašući rukama kao da se od nekog brani. Prolaznici su začuđeno zastajkivali, a onda odlazili dalje, jer pored mlade žene nije bilo nikoga, ona kao da se branila od nevidljivog napadača. I dalje je

Created with

nitro^{PDF} professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

zapomagala na sav glas : "Pomozite, preklinjem vas. Zar ne vidite da hoće da me ubije !". Ljudi su samo odmahivali glavom i, verovatno, zaključivali da se radi o psihički poremećenoj osobi u trenucima nervnog napada. Tada je devojka, kao da je na trenutak uspela da se otrgne nečijim rukama, potrčala kroz gomilu, a onda uzasno vršnula : "On me je ugrizao !". Na blijedo i napola onesvještenoj ženi prolaznici su zaista ugledali jasne tragove zuba na koži i ranu iz koje je tekla krv. Tog trenutka uslijedili su novi ujedi, a jedan od posmatrača, ubjeden da je djevojka histerična, predložio je da je odvede u policijsku stanicu. Putem do stanice Filipinka se još tri puta bolno trzala, a novi tragovi zuba pojavljivali su se na različitim dijelovima njenog tijela.

Kada je stigla do policije, i ruke i noge bile su joj krvave. Hitno je stigao ljekar i počeo ispitivati djevojku. Saznao je da se zove Klarita Viljanova, da ima 18 godina, da živi sa tetkom i da odnedavno radi kao bolničarka. Pregledajući rane, ljekar je slušao njenu priču kako se iznenada, niotkuda, pojavio neki strašan čovjek, bacio se na nju dok se oblačila i ugrizao je na nekoliko mjesta. Pokušala se spasti istrčavanjem na ulicu, ali on ju je i tamo sledio. Sada već siguran da je pred njim bolesna osoba, ljekar je ipak, tobože zainteresovan, upitao Klaritu kako je izgledao taj čovjek. "Bio je mali, užasan, velikih očiju. Imao je na sebi nešto kao pelerinu i ogromne bijele zube". Još kada je čovjek koji je dopratio Klaritu u policijsku stanicu izjavio da nije video nikakvog napadača, doktor je dežurnom policajcu u pola glasa objasnio da je djevojka epileptičarka i da je u trenucima napada sama sebe izgrizla. Iskusni policajac, navikao da zapaža detalje, samo je zavrteo glavom i pokazao na vrat Klarite Viljanove : "Kako je mogla ugristi samu sebe i za leđa i za vrat ?". Dok je sada i ljekar zbumen i zaprepašćen čutao, pred njihovim očima djevojka je zavriskala i činila pokrete kao da se otima vičući da je čudovište ponovo tu i da je opet napada. Ljekar joj je pritrčao u namjeri da je spriječi da sama sebe povrijedi, ali je ugledao nove još vlažne ugrize na njenim obrazima i ramenu. Pozvao je još jednog ljekara, pa su odlučili da Klaritu prebace u bolnicu, a policajac je o svemu obavestio gradonačelnika Manile Arsenija Laskona.

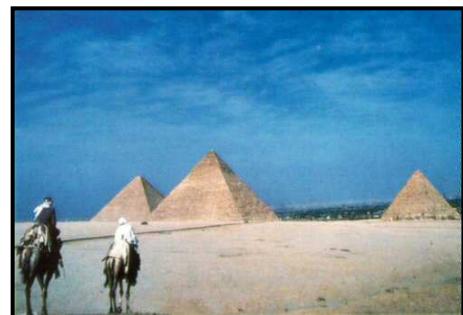
Dok su je četvrt sata kasnije kola hitne pomoći nosila u bolnicu, nesrećna djevojka još se borila protiv nevidljivog napadača. U posebnoj sobi psihijatrijskog odjeljenja prizor se ponovio još nekoliko puta, čak i u prisustvu ljekara, gradonačelnika i nadbiskupa Manile. Doktorica Marijana Lara uputila je na hitnu analizu tragove sline koji su ostali oko mjesta ujeda, a ona je pokazala ne samo da ne pripada Klariti, nego uopšte nije ni ljudskog niti bilo kakvog poznatog porijekla ! Slučaj mlade Filipinke jedan je od najbolje dokumentovanih, jer ga je objavila sva filipinska štampa, kao i brojne intervjuje sa doktoricom Marijanom Lara. Klarita Viljanova do večeri kobnog 10. Maja već potpuno smirila, a doktorica je morala da konstatiše da djevojka ne pati ni od kakvih psihičkih smetnji. Ostala je u bolnici dok joj rane nisu zarasle, a posle toga nikada više nije susrela nevidljivog napadača. Ko je bio mali ružni čovjek u pelerini, sa ogromnim bijelim zubima ? Doktor Vilijam Sotfel, ozbiljni britanski naučnik, nije se libio da se pozabavi ovakvim zbumujućim slučajevima. Nakon istraživanja u oblasti parapsihologije, on je zaključio : "Stiče se utisak da je sve ono što nazivamo nevidljivim nastanjeno bićima sposobnim da se prikažu osobama koje sami izaberu. Možda su to bića koja nastanjuju paralelni svijet uz nas, ili lutajući pokojnici ?". Doktor Sotfel naveo je primjer takozvanih "prekobrojnih" osoba na fotografijama, naročito na porodičnim proslavama, kada nakon razvijanja filma članovi porodice na slikama ugledaju i svoje davno pokojne rođake. Poznati istraživač okultnog, Carls V. Lidbriter, autor knjiga "Astralni svijet", "Nebeski svijet", u prvoj govori o preminulima koji nastanjuju niži astral, a tu se radi o sjenama okrutnih i surovih ljudi, ubica i samoubicama, pa često i o "vampirima" koji za produžavanje sopstvene egzistencije na onom svijetu crpe i oduzimaju energiju živima. Po njemu, ova astralna bića, u slučajevima kada ne mogu naći pogodne medije, izvode manifestacije kao što su bacanje kamenja, zvonjava i slično. U poglavljju o "neljudskim stanovnicima", kojih takođe ima na astralu, Lidbiter navodi da oni, ako to iz nekog razloga žele, stvaraju privremeno tijelo od astralne materije, a ako i dođemo sa njima u dodir, "to je onda na čistoj fizičkoj ravni".

VELIKA SVJETSKA ČUDA

EGIPATSKE PIRAMIDE SA SFINGOM

Tri velike piramide, grobnice drevnih egipatskih faraona IV. dinastije : Keopsova, Kefrenova i Mikerinosova protežu se u pravilnom obliku (u međusobnom Pitagorinom trokutu sa stranicama u omjeru 3:4:5) na desetak km od grada Kaira do Fajumske oaze u Gizehu.

U starom Egiptu se vjerovalo da je čovjekova ličnost sastavljena od različitih elemenata od kojih su neki bili besmrtni. Na smrt se gledalo kao na prekid života, prepreku preko koje čovjek mora prijeći da bi dosegnuo vječnost. U trenutku smrti tijelo napušta besmrtni element, Ba. Vjerovanje u način na koji on postoji razlikovalo se prema položaju što ga je pokojnik zauzimao na ovome svijetu, a također i s obzirom na razdoblje egipatske povijesti u kojem je živio. Međutim, ma koji mu se oblik postojanja pripisivao, on je predstavljao trajnu vezu između ovoga svijeta i tijela u grobu pa je i nadalje bio ovisan o hrani i drugim poklonima koje se ostavljalo u grobu za njegovo neprekidno trajanje na drugome svijetu. S razvojem izuzetno profinjenog i složenog društva, poglavare raznih zajednica pokapalo se u razrađenje grobove od naredanih opeka, koje se bogato opremalo. Tijelo u grobu više nije bilo u neposrednom dodiru s vrućim, suhim pijeskom. Stoga bi tjelesno tkivo doseglo mnogo veći stupanj raspadanja prije no što bi prirodno isušivanje zaustavilo taj proces. Zato se razvilo vjerovanje da tijelo pojedinca treba očuvati nakon njegove smrti, kako bi se, ako poželi, u bilo koje vrijeme mogao vratiti na zemlju, na mjesto koje mu je namijenjeno u njegovu uščuvanu tijelu u grobu. Stoga je postalo nužno razviti metodu očuvanja tijela u beskonačnost i postupno, kroz pokušaje i pogreške, metoda je bila pronađena : mumificiranje.

Mumificiranje je postupak u kojem se iz mrtvog tijela uklanjala utroba koja se odlagala u posebne posude, kanape, zatim se tijelo ispiralo palminim vinom, natapalo solju, bitumenom i eteričnim uljima, ispunjalo aromatičnim tvarima, uranjalo duže vrijeme u natron i konačno čvrsto umatalo u trake i povoje u smolastim ili u alkoholnim supstancama. Kad je mumija konačno posve umotana još jednom se obavlja tamjanovim parama dok svećenici izgovaraju veliku završnu molitvu : "K tebi Ozirise, dolazi tamjan, koji je došao iz Hora, mirha koja je došla iz Rea, natron koji je došao iz Nekbeta, bilje ankjemi, koje je došlo iz Ozirisa : smola koja je došla iz blaženoga Kenofrea..."

Nakon smrti, kralj se (kojeg se dijelom smatralo božanskim) iznova sjedinjavao sa svojim ocem Raom, bogom sunca. Piramidu, mjesto njegova ukopa, može se smatrati rampom ili nekom drugom vrstom kraljeva pristupa na nebo.

Kralj Keops (2575.-2550. pr.Kr.) je dao izgraditi svoju piramidu, Veliku piramidu. Velika piramida je jedan od najveličanstvenijih i najsavršenijih primjera tehničkog umijeća svih vremena i svake kulture. Ako i ne uzmemo u obzir primitivnost raspoloživih oruđa u 3. tis. pr.Kr. po tehničkoj virtuoznosti i smjelosti nju ne nadmašuje ni jedna današnja građevina. A ipak tog velikog pothvata latila se kultura koja je netom izašla iz kamenog doba, i još seugo služila kamenim oruđem i jako je raspolagala bakrom za dlijeta i pile kojima su oblikovani golemi kameni elementi za nove spomenike. Sve radnje na piramidama obavljale su se isključivo ručno ! Za gradnju tih gigantskih struktura bili su nužni ne samo matematički proračuni, nego i pomno astronomsko opažanje, jer je svaka njihova stranica tačno usklađena sa stranama svijeta. Tako fino mjerjenje zahtjevalo je visoke zanatske standarde, nenadmašene sve do naših dana. Budući se za vrijeme poplave piramida nalazila samo nekoliko stotina metara od Nila, za izgradnju je bila

Created with

potrebna čvrsta kamena podloga, što je zahtijevao pjesak. Ploha ležišta Velike piramide odstupa od libele tek nešto više od pola palca.

Rad su obavljali specijalizirani radnici i obrtnici potpomognuti vojskom neobučenih ili priučenih radnika koji su se svaka 3 mjeseca regrutirali iz poljoprivrede. Čitava gradnja je obavljena uz pomoć ona dva "jednostavnih stroja" klasične mehanike : poluge i kosine. U to vrijeme nisu bili izumljeni kotač, ni kolotura ni zavrtanj. Visina piramide je dosezala 147m, a stranice su duljina po 230m. Izgrađena je od 2.5 mil kamenih blokova težine i do 3t. Pri gradnji nije primjenjivano nikakvo vezivno sredstvo. Kamene gromade su prislanjane jedna na drugu da su se držale samo vlastitom težinom. Pretpostavlja se da je gradnja trajala 20 godina. Velika piramida je struktura složene unutrašnjosti koja se sastoji od 3 glavne komore i niza hodnika na raznim razinama. Hodnici vode u krajnju, pogrebnu komoru. U samom srcu piramide nalazi se još jedno građevinsko čudo : Velika galerija. Naime, granitne grede u toj komori koje su postavljene na svodu visokom 8.5m ne leže u horizontalnom smjeru, nego koso gore. Obrade greda i ploča je tako perfektna da se fuge jedva prepoznaju. Velika galerija vodi koso gore ka kraljevskoj komori moćnim hodnikom duljine 46.61m, širine 2.09m, visine 8.53m. Hodnik se sužava u pravcu tavanice. Kraljevska komora je četverokatna prostorija koja u pravcu sjever-jug mjeri 5.27m, a istoka prema zapadu mjeri 10.47m, a visina joj je 5.28m. Zidovi ove male sale sastoje se od 5 enormnih granitnih greda koje su postavljene jedna na drugu, a pod je obložen granitnim pločama. Na zapadnom zidu se danas nalazi prazan kraljevski sarkofag dimenzija : $2.28 \times 0.98 \times 1.04$ m. Zanimljivo je da su njegove dimenzije veće od dimenzija hodnika koji se penje i vodi ka velikoj galeriji. Isto su tako hodnici u piramidama Kefren i Mikerinos uži od njihovih sarkofaga. Uz brojne pretpostavke ni ova tajna koja se pripisuje piramidama nije objašnjena. Treća komora, duboko pod zemljom nije nikad dovršena.

Svaka je piramida imala i svoje pomoćne zgrade, među njima i hram-mrtvačnicu, gdje se duša mrtvoga kralja pripremala za drugi život. Unutrašnjost piramide kod Gizeha uređena je vrlo domišljato kako bi se odbili pljačkaši grobnica. Ulaz je u Keopsovou piramidu bio skriven iza obloge od glatkog i finog kamena, a čini se i da su prazna podzemna komora i prolaz koji se spušta prema njoj bili namijenjeni skretanju pljačkaša s puta prema zazidanom gornjem prolazu i samim grobovima. Arheolozi koji su iskapali kasnije piramide otkrili su pravi labirint pun skrivenih vrata, slijepih prolaza i stubišta koja ne vode nikamo. Na istačnom rubu kompleksa piramida u Gizi, kraj puta prema Kefrenovoj piramidi nalazi se poput čuvara groblja divovska sfinga, tajanstveni složeni lik grabežljive mačke i kralja, koja se često objašnjava simbolom u kralju utjelovljenog jedinstva snage i duha. Egipćani Nove države nazivali su tog diva "Hor u horizontu" videći u njemu boga Sunca u stadiju izlaženja, svitanje kao simbola uskrsnuća i buđenja u novi život. Sahranjivanjem u kožu grabežljive mačke, kralj se tjelesno sjedinio s božicom grabežljivom mačkom u nadi da će se iz njena tijela ponovno roditi. Ova sfinga je napravljena u vrijeme Stare države, 4. dinastije (2550.-2500. a. Ch.) otprilike kad i piramide. Napravljena je od vapnenca, dužine je 7.35m, visine 20m. Ima oblik lava sa ljudskim licem.

Stare civilizacije poznaju sfinge u svim varijacijama : tijelo lava sa glavom ovna, tijelo jarca ili psa sa glavom čovjeka, tijelo ovna sa glavom ptice, ljudsko tijelo sa glavom krokodila, itd. Ovi neobični likovi su pripadali božici Hator. U narodnim vjerovanjima ovakva su čudovišta živjela kao božanski špijuni među ostalim životinjama.

Ovo posljedne čudo obavijeno je velom misterije sa iznenadujućom činjenicom da su u to vrijeme arhitekti ovog spomenika izvršili ova (tek ih je par navedeno) precizna mjerjenja : Piramida je tačno postavljena prema stranama svijeta Meridijan koji prolazi kroz Gizeh dijeli mora i kontinente Zemlje na dva dijela iste veličine Piramida je divovski pješčani sat. Sjenke koje ona stvara od sredine listopada do početka ožujka pokazuju godišnja doba i dužinu godine. Duljina kamenih ploča koje se nalaze oko piramide odgovara dužini sjenke u jednom danu Rastojanje Velike piramide od središta Zemlje je

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

isto tako rastojanje od sjevernog pola i time odgovara rastojanju od sjevernog pola do središte zemlje Uкупna površina četiri strane piramide odgovara kvadratu visine piramide Vrh Velike piramide se poklapa sa sjevernim polom, njen obujam odgovara duljini ekvatora (duljina ekvatora = 40 076.592 km, a obujam Zemlje izračunat preko polova = 40 009.153 km) Jesu li sve ovo puke podudarnosti ? Samo će vrijeme i budući povjesničari moći dati odgovor na to pitanje.

RODSKI KOLOS

Rodos je otok iz otočne skupine Dedokanez u Egejskom moru. U drevnoj Grčkoj Rodos je bio istaknuto središte Grčke i helenističke kulture. Prema navodima nekog suvremenika na bogatom otoku Rodosu bilo je 3000 kipova, od toga ih je 100 bilo izvanredne veličine. Tu se nalazi i najznamenitiji

© M. Larrinaga

kip, orijaški Kolos, skulptura boga Sunca Helija. Pretpostavlja se da je stajao na ulazu u luku grada Rodosa. Helije je bio zaštitnik grada. Po mitu, Helije je dobio otok od Zeusa, budući da ga je Zeus zaboravio pri razdiobi otoka i gradova ostalim božanstvima. Da mu se oduži obećao mu je svaki novi otok. Tako je prvi niknuo Rodos i pripao Heliju. U grčkoj mitologiji Helije je bog Sunca, sin Titana Hiperiona i Titanide Teje pa često i njega smatraju Titanom. On, kao bog sunca, svaki se dan u svojim sjajnim kolima i konjima koji sipaju vatru vozi gore-dolje : rano jutrom izlazi iz valova Oceana, a uvečer se ponovno spušta u njih.

Helijem su se stari zaklinjali, jer on kao Svevidni iznosi na vidjelo skrivenu krivnju. Najavljuje ga sestra Eoja (lat. Zora). Sestra Helijeva je i Selena (lat. Luna), božica Mjeseca koja se polako vozi po noćnom nebu, a vuku je dvije bijele krave. Od Helijeve djece su najpoznatiji : Faetont, Ejet i Kirka.

Odluku da podignu gigantski kip donijeli su stanovnici Rodosa po predaji poslije njihove pobjede nad makedonskim kraljem Demetrijem. Naime, mali se otok Rodos sastojao od tri grada države : Ialisosa, Kaimeirosa, Lindosa. 408. pr.Kr. ujedinivši se, stvorili su jedan teritorij sa glavnim gradom Rodosom. Grad je ciao i imao jake ekonomski veze sa svojim glavnim saveznikom Ptolomejem I. Soterom. Rođani su iz Egipta uvozili i žito. 305. pr.Kr. rivali Ptolomejevića, Antigonidi iz Makedonije opsjeli su Rodos u pokušaju da slome Rodsko-Egipatsko savezništvo. Nikad nisu uspjeli slomiti otpor Rođana ni prodrijeti do grada te su po sklopljenom primirju 304. pr.Kr. kralj Demetrij i njegova vojska ostavili obilje ratne opreme za sobom. Na narodnom skupu je bilo odlučeno da se novac dobiven od prodaje ratne opreme iskoristi za podizanje kipa bogu Heliju, zaštitniku grada koji ih je i ovom prilikom sačuvao od neprijatelja.

Podizanje Kolosa bilo je povjereni Haresu iz Linda. Kipar je prvo trebao stanovnicima pokazati kako je zamislio da će izgledati njihov zaštitnik. S prvim je nacrtima započeo 291. pr.Kr. Skicirao je Helija kao visokog i vitkog mladića sa svijetlim vijencem na glavi, po uzoru na Homerove opise. Nakon svih priprema Hares je sa oko stotinjak radnika započeo gradnju. Podnožje je bilo isklesano od bijelog mramora, a kip je bio učvršćen željezom jer je bio vrlo težak. Prvo su bili pričvršćeni zglobovi i stopala. Kostur kipa je bio od željeza i kamena, zatim je obložen glinom pa tankim slojem voska te opet glinom kako bi gornji sloj bio što pričvršćeniji. Hares je odlučio koristiti tanke listove bronce za vanjski dio kipa, zbog težine. Za osnovu Kolosa postavljena su tri masivna stupna od kamena sastavljenih od četiri kamene ploče učvršćene željezom. Da bi se dosegnulo do viših dijelova, oko kipa je bila izgrađena rampa koja je kasnije bila otklonjena. Rad na Kolosu je odmicao vrlo sporo. U podnožju kipa se čak formiralo malo naselje u kojem su živjeli slobodni robovi i bili pri ruci kiparu. Ukratko, čitava izgradnja je trajala 12 godina. Kolos kad je bio dovršen 282. pr.Kr. dosezao je oko 35m i bio je, kako se smatra, postavljen na obali zaljeva; na odabranom mjestu u luci i to u stavu raskoraka. No s obzirom na visinu i širinu prolaza u luku takav, stav je vrlo malo vjerovatan.

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

Čak štoviše, srušeni bi Kolos blokirao ulaz u luku. Po nekim istraživanjima lokacija je na istačnom rtu luke ili čak malo dalje, u unutrašnjosti. Svakako, kip je pljenio svojim preciznim proporcijama i monumentalnošću sve do 226. pr.Kr. kad je jaki potres pogodio Rodos. Grad je bio razrušen, a Kolos je bio slomljen u najosjetljivijim točkama, koljenima. Poslije ovog strašnog potresa stanovništvo Rodosa pristizala je materijalna pomoć. Čak je egipatski faraon Ptolomej III. (246.-221. pr.Kr.) poslao pomoć za ponovnu rekonstrukciju Kolosa, no kip nisu mogli pomaknuti sa zemlje. Ni kasniji pokušaji obnove nisu bili uspješniji. Ali, i onako ležeći Kolos je impresionirao svojim divovskim razmjerima. Ostaci su tako ležali sve do 97. pr.Kr. kada su ih arapski osvajači rastavili i prodali nekom židovskom trgovcu iz Sirije. Sačuvano je svjedočanstvo da su dijelovi bili prenošeni na leđima 900 deva. Tako se izgubio svaki trag Kolosu.

Iako više ne postoji, uspomene na tog diva su ostale, sačuvale su se i u svakidašnjem govoru. Kaže se da je nešto kolosalno kad zapanjuje svojom veličinom. Kolos je inspirirao i mnoge umjetnike današnjice, npr. Augusta Bartholdija poznatog po svome radu,
"Kip Slobode".

FIDIJIN OLIMPIJSKI ZEUS

Ovaj kip je bio postavljen u Zeusovom hramu dorskoga reda u Olimpiji na zapadnoj obali današnje Grčke, oko 150 km od Atene.

Stari Grčki kalendar počinje s odbrojavanjem godina od 776. pr.Kr. za kad se smatra da su počele Olimpijske Igre. Za vrijeme Olimpijskih Igara bio je proglašavan i "sveti mir". Grčke Olimpijske Igre su se održavale u Olimpiji na svetom mjestu gdje se nalazi grob i žrtvenik Pelopa (po kojem je Peloponez i dobio ime). Prema mitu, Olimpijske Igre je utemeljio Heraklo u čast Zeusove pobjede nad Kromom. Olimpijske Igre su trajale pet dana i održavale su se svake četvrte godine u srpnju i kolovozu.

U Zeusovu čast je bio sagrađen i veličanstveni hram u dorskom stilu. Konstruirao ga je Libon i izgrađen je oko 450. pr.Kr. No, pred rastućom moći Grčke hram nije izgledao dolično raskošan. Bile su potrebne preinake; rješenje : veličanstveni kip. Ta sveta zadaća bila je povjerena Fidiji, atenskom kiparu. O Fidijinom se životu ne zna baš mnogo. Ali sigurno se zna da je bio Periklov prijatelj. Otac mu se zvao Harmid i imao je brata također kipara. Poslije 465. pr.Kr. posvetio se kiparstvu i stvorio mnoga nenadmašna djela između kojih su Atena Partenos i Zeus Olimpijski. Fidije je Zeusa gradio između 456. i 447. pr.Kr. Pomagali su mu njegovi učenici. Fidije je već savladao izradivanje kolosa u hriselefantinskoj tehnici. Tijelo kipa je bilo šuplje. Ležalo je na potpornim gredama, bilo je od drveta i već sasvim izrezbarenog. Na to se lijepila slonovača i zlato; slonovača u tankim pločicama koje su se još tople lijepile na otkrivene dijelove tijela; a zlato u listićima oblikovanim pošto se ohladi. Zatim su se prikučivali na drvo. Neophodan je bio točan proračun veličine uglačanih listića jer je i najmanji nagib zahtijevao veliko iskustvo. Moralo se voditi računa da listići tačno prianjaju jedan na drugi kako se šavovi ne bi vidjeli (da bi se na taj način stekao dojam cjeline). Umetanje dragog i poludragog kamenja pojačavalo je sjaj očiju i činilo bogatijim izvjesne dijelove ukrasa. Mogu se samo zamisliti umjetnikove teškoće pri izradi tako složenog rada, koji je pored kiparskih zahtijevao i draguljarska znanja. Osim toga, nakon što je kip bio završen, trebalo ga je brižljivo čuvati da ne bi spojevi otkazali, da se ne bi dijelovi odvojili ili potamnili. Trebalо je paziti da štakori ili mravi ne napadnu kostur. Već od samog njegovog postavljanja pribjegavalo se predostrožnostima : tlo se polijevalo vodom ili uljem da se ne bi osušilo ili raspuklo. Kad je kip bio dovršen, jedva da je stao u hram. Strabon je napisao : "...iako je sam hram veoma velik, kipar je bio kritiziran što

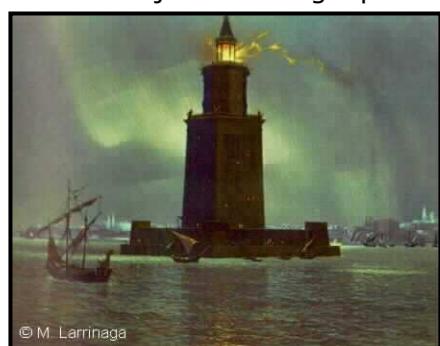
Created with

nije precizno odredio proporcije. Iako je Zeus prikazan u sjedećem položaju, glavom je doticao strop, tako da se stiče dojam da, ako bi se Zeus pomaknuo, srušio bi krov hrama." Strabon je bio u pravu, samo što Fidije nije bio kritiziran, nego hvaljen. Baš taj dojam veličine čini statuu veličanstvenom. Taj dojam da se kralj bogova može ustati i srušiti krov hrama fascinirao je kako pjesnike tako i kipare. Zeusovo postolje je bilo 6.5m široko i 1m visoko. Sam kip je bio visok 13m (visina današnje četverokatne zgrade). Kip je bio tako visok da su posjetitelji opisivali tron više nego sam Zeusov lik. Prijestolje na kome je sjedio Zeus bilo je izrađeno od sjajne bijele slonovače i crne ebanovine ukrašene zlatom, gemama i reljefima. Tu su bile predstavljene mitološke scene i legende, motivi sa olimpijskih takmičenja, ljudske i životinjske figure. Na naslonima za ruke i leđa vodile su kolo krilate Nike i Hore. Tu su bile prikazane i zagonetne sfinge. Na širim površinama Zeusovog prijestolja prikazana su značajna djela Heraklova, a pored njih tragedija Niobida te scene iz borbi s Amazonkama. Na postolju je prikazana i Afrodita kako se rađa iz morskih dubina.

Izgled Zeusa poznat nam je i po novcu Elide iz doba cara Hadrijana. Izvjesnu predodžbu o Zeusu daje i glava koja se čuva u muzeju u Dresdenu, ali koja prije ukazuje na Fidijinu školu, nego na Fidiju. Slične podatke pokazuju nam i Fidijina glava u Bostonu. Na osnovu ovoga, predodžba o Zeusu iz Olimpije svodi se na podatke sačuvane u pisanim antičkim izvorima. Zeus je u desnoj ruci držao figuru božice pobjede Nike, a u lijevoj žezlo vrhovnog boga čiji je simbol orao, kao kralj ptica, širo krila na vrhu tog žezla. Žezlo je bilo napravljeno od skupocjenih metala, ukrašeno dragim kamenjem. Glava božja bila je ukrašena vijencem od maslinovih grančica. Otkriveni dijelovi tijela, osim brade i kose koje su bile od zlata, izrađeni su od slonovače. Plašt, koji se sa lijevog ramena spuštao prema trbuhi i nogama ostavljavajući nagim snažno poprsje, bio je od finog zlatnog lima. Od zlata su bile i sandale kao i neke figure na trnu i podnožniku na kojeg su se oslanjale noge vrhovnog boga. I od ovog čuda su ostale samo legende. Jedna od njih kaže da je Fidije, kada je završio i postavio kip na za to određeno mjesto, ušao u hram. Podigao je glavu prema Zeusu i pitao : "Jesi li zadovoljan, Zeuse ?". Začuo se udarac groma i mramorni pod se zatresao tamo gdje je stajao kip. Čini se da je to bio odgovor : "Da !".

ALEKSANDRIJSKI SVETIONIK

Svetionik se nalazio u Aleksandriji, čuvenoj prijestolnici Egipta koju je osnovao Aleksandar Makedonski koja po njemu i nosi ime. Grad se pružao na obali Nila na mjestu gdje je bilo malo egipatsko naselje Rakotis. Aleksandrija je prvi grad helenističkog perioda i bila je poznata po tome što je podignuta na osnovu jedinstvenoga plana. Plan je izradio rodski graditelj Dinokrat. Grad je u osnovi građen poput pravokutnika, a ima opseg 15km. Grad je podijeljen na 5 područja. Dvije najveće ulice širine 30m sjekle su se pod pravim kutem, a čitavom njihovom dužinom pružali su se mramorni stupovi. Nedugo nakon smrti Aleksandra Velikoga, Ptolomej I. Soter preuzeo je vlast u Egiptu. Bio je svjedokom osnutka i utemeljenja Aleksandrije kao glavnoga grada te je odlučio povećati sjaj i popularnost svoje države pa je 308. pr.Kr. utemeljio Muzeon "hram muza", boginja umjetnosti. Tu je bio usredotočen čitav umjetnički i znanstveni život Aleksandrije. Tada je bila središte, odnosno "ogledalo svijeta". U tu kulturnu instituciju je bilo smješteno svo blago grčkog pjesništva i preko 700 000 svitaka. Uništili su ga Arapi. Međutim, usprkos značenju Muzeona ipak je jedno od najvećih čuda u Aleksandriji bio Aleksandrijski svjetionik. Bio je podignut na stijeni koja se uzdizala na istačnoj obali otočića Farosa. Prema legendi ime otočića je varijacija od imena "Faraonov otok". Otočić je pripojen kopnu nasipom od zemlje i kamenja, dužine 34 km, 285. pr.Kr. Tako se dobila i dvostruka luka (ratna i trgovačka). Zbog raznih nanosa rijeke i mulja na dnu mora prilaz lukama Aleksandrije zahtijevao je veliku

© M. Larrinaga

obrazovanost i iskustvo jer su i podvodne stijene ugrožavale plovidbu. Zbog svega toga bilo je potrebno izgraditi svjetionik.

Izgradnja je bila započeta za Ptolomeja I. Sotera, oko 290. pr.Kr; a bila je povjerena Sostratu iz Knida. Arhitekt, Sokratov suvremenik se latio posla i oko 280. pr. Kr. svjetionik je bio gotov. Svjetionik je bio trokatna kula 117m visoka. Najniži kat je bio kvadratnog oblika dok mu je unutrašnjost bila valjkasta i bio je visok oko 56m. Bio je izgrađen od velikih komada vapnenca, a strane su mu bile okrenute prema stranama svijeta. Srednji kat je bio osmerokutnog oblika; strane osmerokuta su široke 18.30m, a visina mu je 7.30m. Na samom vrhu je bila kupola pridržavana uglačanim granitnim stupovima. Tu je, na zadnjem katu gorjela vatra čiju je svjetlost reflektirao čitav sustav metalnih konkavnih zrcala koje je navodno izumio Arhimed. Gorivo za vatru donosilo se na magarcima spiralnim stepenicama koje su išle unutar prva dva kata. Svjetionik je ujedno bio i tvrđava. Osmerokutnu kulu su ukrašavali brončani kipovi kojima su se pripisivala čuda. Jedan je pokazivao smjer vjetra. Drugi je pratio kretanje sunca po nebeskom svodu. Kada bi sunce zašlo tada bi i kip spustio ruku. Treći je otkucavao vrijeme svakoga sata, danju i noću. Najčudniji je bio kip koji više. Kada bi se Aleksandriji približavali neprijatelji, on je sve glasnije proizvodio buku. Očito se radilo o alarmu i to prvom na svijetu.

Stoljećima je tako svjetionik obilježavao luku. Danju reflektirajući sunčevu, a noću svjetlost vatre. Kad su Arapi osvojili Egipt, oko 651. pr.Kr., divili su se Aleksandriji i njenom bogatstvu. Svjetionik se nastavlja spominjati i u njihovim djelima. Kako im pomorske veze sa Mediteranom iz Aleksandrije nisu bile jake, glavni grad su Arapi premjestili u Kairo. Jednom prilikom su greškom skinuta zrcala sa svjetionika i nikad više nisu postavljena. 956. p.Kr. potres je pogodio Aleksandriju i nanio sitne štete svjetioniku. Tek kasnije veći potresi : 1303. i 1323. p.Kr. značajno su oštetili građevinu. Posljednje poglavlje u povijesti svjetionika ispisano je 1480. p.Kr. kada je tadašnji sultan Mehmed II. Osvajač izgradio srednjovjekovnu tursku utvrdu na istom mjestu gdje je stajao svjetionik, koristeći kamen i mramor iz ruševina.

Do dana današnjeg sačuvalo se samo ime i uspomena. Ta nije uzalud Sostrat, graditelj ovog svjetionika, u želji da očuva svoje ime za pokoljenja koja će doći iza njega, uklesao na mramornom zidu ovaj natpis : "Sostrat, sin Dekstifona iz Knida, posvetio ovo bogovima spasiocima pomoraca." Ovaj natpis je prekrio tankim slojem žbuke koja je bila iste boje kao i mramor, a odozgo je napisao ime cara Ptolomeja I. Sotera samo da bi ga prevario dok je u dubini duše bio uvjeren da će se vremenom ovaj sloj žbuke skinuti i da će čitavom svijetu biti poznato ime pravog graditelja ovog veličanstvenog svjetionika. Nije se prevario !

ARTEMIDIN HRAM U EFEZU

To je Artemidin hram u drevnom gradu Efezu, oko 50km južno od današnjeg grada Izmira u Turskoj. Božicu lova, Artemidu, su štovali diljem Male Azije. Prema grčkom mitu Artemida je bila kći Zeusa i njegove prve žene Lete, a sestra blizanca Feba Apolona. Rođena je na otoku Delu kamo je pobegla Leta da se sakrije od Pitona kojeg je poslala ljubomorna Zeusova žena Hera da ju poždere. Prema drugoj verziji rođena je u Ortigiji, u Efezu, zbog čega su joj uostalom ovaj hram i podigli. Artemida je inače bila božica lova i smrti, zaštitnica šuma, livada i prirode. Izgradnju svetišta svojoj boginji zaštitnici Efežani su u drugoj polovici 6. st. pr.Kr. povjerili arhitektu Herzifronu. Za građevni materijal uzeo je mramor koji se dovozio sjeveroistočno od mjesta koje je određeno za svetište. Kako je Efez trusno područje, hram se gradio na obali rijeke Kaistre, na močvarnom tlu gdje rušilačka snaga potresa i nije tako jaka kao na suhim i čvrstim mjestima. No to je otežavalo prenošenje mramora. Izgradnja hrama trajala je dugo, 120 godina. Herzifrona je naslijedio njegov sin Metagen, a kad je i on preminuo gradnju su dovršili Peonije i Dimitrije. 450. pr.Kr. hram je bio konačno gotov. Nije bio ponos samo grada Efeza, već i ostalih maloazijskih gradova budući su i oni učestvovali u njegovoj izgradnji. Veliku novčanu pomoć je pružio lidijski kralj Krez. Hram je izgrađen u jonskom stilu.

Created with

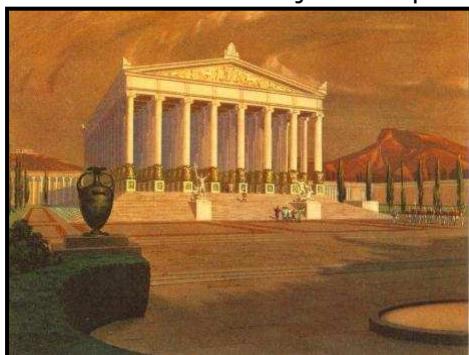

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

Pravokutnog je oblika. Tlocrt je imao dimenzije 100×55 m i sa svih strana dvostruki red stupova koji su dosezali i do 15m. Dva puta po 8 stupova skrivalo se straga, dva puta po 20 stupova stajalo je sa strane, a sve su to bili monoliti od mjesnog mramora. Cijela zgrada je sa fasadom gledala na prostrano dvorište. Mramorne stepenice koje su okruživale građevinu vodile su do visoke terase. Hram je bio u dvostrukoj funkciji : kao hram i kao svetište. Godinama su svetište posjećivali trgovci, turisti, umjetnici i kraljevi koji su iskazivali počast božići darivajući joj blaga iz svojih riznica. Arheološka iskapanja su otkrila darove hodočasnika : kipice Artemide od zlata i slonovače, razne naušnice, narukvice, ogrlice... umjetnine iz čitave Perzije i Indije.

Noći 21. Jula, 356. pr.Kr. neki luđak Herostrat je do zemlje spalio hram, u namjeri da svoje ime učini besmrtnim. Herostratov prijestup izazvao je ogorčenje Grka budući je Artemizij bio riznica svih maloazijskih gradova. Poslije toga sve su Jonske države donijele odluku da Herostratovo ime nitko od pisaca više nije smio spomenuti, čak ni u dokumentu o požaru u kome je zauvijek nestao Artemidin hram. Međutim kod nekih se autora i pored toga sjećanje na Herostratovo ime sačuvalo pa mu se tako bolesna želja i ostvarila. Zanimljiv slučaj je da se Aleksandar Makedonski rodio te iste noći kad je hram spaljen. U naredna dva desetljeća su svi građani prionuli na posao i prikupljali novac za obnovu hrama. Kad je 333. pr. Kr. Aleksandar Makedonski osvojio Efez pri osvajanju

Male Azije pripomogao je obnoviti Artemidin hram. Obnavljanje je povjereno Dejnokratu. On se okvirno držao prvotnoga izgleda hrama. Kao ranije hram je bio u jonskom stilu postavljen na stepeničastojoj osnovi i okružen dvostrukim redom stupova od po 18m. Artemidin kip u hramu izradio je poznati kipar Praksitel. Artemidin hram predstavlja jedan od najznačajnijih muzeja staroga doba. Kad je čitavo Sredozemlje potpalo pod vlast Rima, Efez kao trgovački centar nije izgubio svoj značaj. Rimljani su poštivali Artemidu pod imenom Dijana. Kad je

Sveti Pavao u 1. st. p.Kr. posjetio Efez da propovijeda kršćanstvo bio je suočen sa obožavateljima Artemidinog kulta koji nisu imali namjeru napustiti svoju božicu. 262. p.Kr. privučeni glasinama o bogatom hramu Goti su osvojili Efez i razorili hram. Efežani su prisegnuli da će ga ponovo obnoviti no do 4. st p.Kr. većina ih je prešla na kršćanstvo. Tako je Artemizij pao kao žrtva potresa i Gota, a njegove posljednje stupove dao je odvesti car Justinijan za ukrašavanje Aje Sofije. Godine 389. p.Kr. car Teodozije je izdao edikt protiv poganskih hramova. Mramorni materijal svetišta koristio se za izgradnju raznih objekata, a nekoliko čelnih stupova s podnožjima, do kojih kršćanima nije bilo naročito stalo, nakon desetogodišnjeg traženja našao je ispod 6m dubokog sloja blata Englez J. T. Wood i dopremio ih 1869. u British Museum. Na jednome od njih nalazi se darovni natpis lidijskog kralja Kreza. No najstrašnije rušenje hram je doživio zato što se nalazio na močvarnom tlu koje ga je trebalo, po graditeljevoj ideji štititi od potresa.

MAUZOLEJ U HALIKARNASU

Grad Halikarnas se nalazio u Maloj Aziji na mjestu današnjeg Bodruma, na obali Egejskog mora u jugozapadnoj Aziji. Kad su Perzijanci proširivali svoje kraljevstvo u Egipat, Siriju, Mezopotamiju, sjevernu Indiju i Malu Aziju; kralju je bila potrebna pomoć pri nadziranju svoga velikog carstva. Uveo je lokalne vladare-satrape. Jedna od provincija, Karija u zapadnom dijelu Male Azije (danas Turska) bila je toliko udaljena od Perzijskog glavnoga grada da je praktički bila autonomna.

Od 377.-353. pr.Kr. dorskom provincijom Karijom vladao je kralj Mauzol i premjestio je glavni grad u Halikarnas. Svaki obrazovani Grk poštovao je Halikarnas, domovinu velikoga grčkog povjesničara Herodota (484.-424. pr. Kr.), grad pun znamenitosti. Međutim, putnike je najviše privlačila grobnica kralja Mauzola. Iz njegova života nema nekih znamenitosti : pripojio je Kariji neka obalna mjesta i otoke. Po osvojenju počeo ih

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

je pljačkati uvoditi u cijeloj državi poreze i dadžbine. Čak je uveo i porez na sahranu stanovništva. Tako je od raznih poreza i prireza sakupio ogromno bogatstvo koje mu je bilo potrebno za podizanje vlastite grobnice. Ta je grobnica bila tako velika da su stari Rimljani nazivali "mauzolejima" sve velike, monumentalne nadgrobne građevine i od njih je mauzolej prešao u jezik i njegovo značenje : veliki nadgrobni spomenik.

Naime, Mauzolej je zamišljen i kao grobnica i kao hram. Sa izgradnjom je započeto još za Mauzolova života. Mjesto za Mauzolej određeno je u jednoj od najširih ulica Halikarnasa. Ova se ulica pružala kraj samoga mora, duž luke. Projekt je povjeren arhitektima Piteju i Satiru. Po završetku izgradnje Mauzolej je izgledao veličanstveno : pravokutno zdanje širine 66m i dužine 77m. Bio je visok 45m i podijeljen na tri dijela : prvi kat visok 20m je bio grobnica Mauzola i njegove žene Artemizije sav obložen mramornim pločama i okrunjen frizom (trakom koja je opasivala grobnicu mramornim reljefima. Na tom frizu je prikazana borba Grka s Amazonkama, ženama ratnicama koje su prema mitologiji živjele na sjevernim obalama Male Azije, na današnjem Krimu, a praotac im je bio bog rata Ares. (Ovaj se reljefni ukras danas nalazi u British Museumu u Londonu) Iznad prvog kata se uzdizala kolonada visoka 12m koja je okruživala prostorije za prinošenje žrtava u čast kralja i njegove supruge te podupirala krov visok 7m. Krov je imao oblik stepeničaste piramide, a u prostoru između stupova nalazili su se mramorni kipovi lavova koji su bili simboli kraljevske moći. Na vrhu krova, dakle na vrhu piramide isklesana je kočija u koju su bila upregnuta četiri konja, a njom su upravljali Mauzol i Artemizija.

Ljepota Mauzoleja ne leži u veličini građevine, već u dekoracijama i kipovima koji su ga krasili izvana na različitim katovima. Kod kipova se težilo prirodnoj veličini, iako nije bilo pravilo. Kipove su izradili grčki kipari : Skopas, Timotej, Brijaksid i Leohar. Svakome je bila povjerena jedna strana građevine. Svi su došli sa svojim radionicama da sudjeluju

u ukrašavanju ogromne veličanstvene grobnice. A evo već više od jednog stoljeća oštroumni arheolozi uzalud pokušavaju da fragmente nađene u ruševinama spomenika svrstaju u jednorodne grupe da bi na taj način odredili koji od majstora ih je izradio, a sve to zato što su ti majstori, i te kako slavni, i svakako obdareni vrlo osobnim načinom izražavanja umjeli da svoj osobni talent prilagode zahtjevima nužne suradnje. Osjećaj za zajednički rad i poštivanje zanata; to su najvažnije osobine grčkog kipara. Tu, u prisutnosti takmičarskog duha agona kako su ga stari Grci zvali, nastale su majstorske skulpture izvanrednih proporcija, vješti spoj grčkog i istočnočakog kiparstva. Gradnja ove grobnice bila je naporna. Mediteransko sunce i suha zemlja koja se pretvarala u prašinu otežavali su rad. Prije nego što je završio svoj rad Pitije je umro. Nedugo za njim umro je i Mauzol. No izgradnju je nastavila Artemizija ne žaleći ni ljudi ni novac da otme svog voljenog muža zaboravu. Poslije godinu dana umrla je i ona, a Mauzolej je konačno dovršen za Mauzolovog unuka 356. pr.Kr. Do 15. stoljeća Mauzolej se držao u dobrom stanju dok mu nije potres oštetio krov i kolonadu. U prvoj polovici 15. st. p.Kr. križari reda Sv. Ivana iz Jeruzalema provalili su u to područje. Nisu poštedjeli Mauzolej i na ruševinama nekad prekrasne grobnice-hrama podigli su nepristupačnu tvrđavu, Zamak Svetog Petra.

Danas, u Bodrumu, masivni zamak još stoji i brušeno kamenje i mramorni blokovi Mauzoleja se mogu vidjeti u strukturi zida zamka. Zamisao kralja Mauzola da sebe ovjekovječi ovim spomenikom ispunila se. Jer da nismo obaviješteni o ovom umjetničkom djelu antike, nitko ne bi znao za kraljevo ime, kao što danas ne znamo imena mnogih regionalnih kraljeva i tirana. Osim toga, ovaj spomenik ostaje i kao simbol jedne velike ljubavi, Mauzola i njegove Artemizije, ljubavi koja je ovjekovječena u nadgrobnoj građevini.

VISEĆI VRTOVI BABILONA

Herodot : "Tim Babilonom vladalo je mnogo kraljeva koji su zidove i hramove sagradili, a među njima i dvije žene. Ona koja je davno vladala i kojoj je ime bilo Semiramida, podigla je nasipe na ravnici vrijedne da im se čovjek divi. To su bili Semiramidini vrtovi."

Babilon se nekad nalazio na istačnoj obali Eufrata, oko 50km južno od današnjeg Bagdada u Iraku. Babilonsko carstvo je cvjetalo za slavnog cara Hamurabija (1792.-1750. pr.Kr.). Civilizacija Mezopotamije je dosegla vrhunac moći za vladavine kaldejca Nabopolasara (625.-605. pr.Kr.) koji je htio prema Hamurabijevom uzoru osnovati novu Babilonsku državu. Diplomatska spremnost te vojni uspjesi dopustili su da se brzo ostvari ideja obnove velike Babilonske države iz II. tis. pr.Kr. To "ludilo veličine" očitovalo se za Nabopolasarova sina Nabukodonosora II. (605.-562. pr.Kr.) u samom Babilonu, glavnom gradu nove države. Grad je izgrađen u bogatu i prekrasno oblikovanu metropolu. Prvobitno ime grada je Ka-dingir (sumerski=božji dvori) što je u akadskom prijevodu značilo Bab-ilu (=božja vrata). U novobabilonsko doba to je ime promjenjeno u naziv istoga značenja, Bab-ilani. Bio je izgrađen na sedam brežuljaka. Grad je opkoljavao dvostruki zid ili, bolje rečeno, sustav dvostrukih zidova. Na sjevernoj je strani Nabukodonozor dao izgraditi još jedan zid od 18km. U grad se ulazilo kroz 8 vrata. Ona su bila posvećena bogovima koji u gradu imaju svoja svetišta. U sjevernom se dijelu grada nalaze Sjeverni i Glavni dvorac, a duž obje palače proteže se Ulica procesije. Obje te palače štitile su Južni dvorac koji se nalazio neposredno unutar gradskih bedema. To je ogromna palača babilonskih kraljeva, a u tlocrtu ima 322×190 m. Na sjevernoj strani dvorca blizu vrata boginje Ištar vjerojatno su bili izgrađeni Viseći vrtovi. Za njihovu izgradnju su vezane mnoge priče i legende koje se vežu za ime kraljice Semiramide. Jedna od njih kaže da je Semiramida bila kćerka smrtnika i nimfe Derkete. Pošto ju je majka napustila, prihvatali su je golubovi i othranili je mlijekom i sirom. Kad su je našli pastiri, odnijeli su je nadzorniku koji ju je oženio. Tako ju je primijetio kralj Ninos i on ju je uzeo za ženu. Poslije njegove smrti vladala je sama i osvojila je : Perziju, Egipat, Libiju. Kad je saznala da će ju ubiti sin s kojim je živjela u incestu izašla je na terasu i pretvorivši se u golubicu odletjela je u besmrtnost. Druga legenda kaže da je bila obična dvorska dama na dvoru nekog asirskog kralja. Pošto je stekla njegovu naklonost, postala mu je ženom. Jednom ga je prilikom nagovorila da joj na pet dana da vlast u ruke. On je to i uradio, a Semiramida ga je bacila u tamnicu i nastavila vladati sama. Proslavila se kao vojskovođa, no i kao graditeljica Visećih vrtova. No, dao ih je izgraditi Nabukodonozor da, kako se pričalo, udovolji svojoj ženi ili priležnici Semiramidi dovedenoj iz Midije. Vrtovi su ležali na četverokatnoj kuli. Po Strabonu svaka je strana bila 4 pletara duga. Unutar svakoga kata bili su čvrsti svodovi od crijeva koji su se oslanjali na snažne visoke stupove. Platforme terasa bile su izrađene od masivnih kamenih ploča različitih oblika, a odozgo prekriveni jednim slojem trske, a potom zalivene asfaltom. Na to je bio nasut debeli sloj plodne zemlje dovoljan da u njemu rastu čak i male šume. Katovi vrtova bili su spojeni stepenicama i pokriveni pločicama ružičaste i bijele boje. Stupovi su dosezali visinu i do 25m te je bilo dovoljno svjetlosti za raslinje. Na polijevanju ovih vrtova radilo je stotinjak robova po čitav dan vukući vodu iz Eufrata pomoću sustava poluga i pumpi.

© M. Larrinaga

Dok mnogi opisi Vrtova dolaze od Grčkih povjesničara kao što su Beros i Diodor sa Sicilije, Babilonski opisi o njima ne govore ništa. Pločice za pisanje iz vremena Nabukodonozora ne daju ni aluziju o Visećim vrtovima; opisi kraljeve palače, grada Babilona i zidina su nađeni. Čak ni antički povjesničari koji su dali detaljne opise Visećih vrtova nisu ih vidjeli. Po legendi je čak i Aleksandar Makedonski htio umrijeti u vrtovima. Umro je od malarije 13. Juna, 323. pr. Kr. u Babilonu. Tako su prolazila stoljeća. Voda je počela uništavati loše pečene glinene pločice. Pali su svodovi i stupovi na kojima

Created with

nitroPDF professional
download the free trial online at nitropdf.com/professional

su se nalazile terase sa zelenim vrtovima. Mračno proročanstvo Izaijino se obistinilo : "Babilon, ures kraljevstava, ures i ponos kaldejski bit će kao Sodoma i Gomora kad ih Bog zatrije. Nikad se više neće naseliti, od koljena do koljena ostat će nenapućen. Arapin ondje neće dizati šatora, niti će pastiri ondje počivati."

KINESKI ZID

Za izgradnju zida bio je odgovoran car Ši-huang-ti. Kasnije su mnoge dinastije koristile u svrhu obrane. U izgradnji je sudjelovalo oko 300 000 vojnika, ali nisu mnogo napredovali, pa je car otvorio zavore i pustio zatvorenike da rade. Ni to nije bilo dovoljno, te je zaposlio i veliki dio stanovnika. Govori se da je kineski zid izgrađen na leševima, jer su mnogi tu umrli od gladi i iscrpljenosti. Zid se nije obazirao na teškoće terena; uspinjaо se uz najstrmija brda, vijugao je kroz puste pustinjske predjele i zaokruživao čitave planinske lance. Dolaskom dinastije Ming na vlast zid je obnovljen. Time su sebi postavili trajan spomenik.

STONEHENGE

Trideset snažnih uspravnih blokova, svaki visok preko 4m i širok do 2.5m nalazi se na području južnoengeske grofovije Wiltshire. Postavljaju se razna pitanja o svrsi Stonehengea. Jesu li to bili hramovi za prinašanje žrtava ? Ili možda opservatorij ? Neka prahistorijska zvjezdarnica ? Odgovore na ova pitanja nitko ne zna. Stonehenge je svjedok megalitičke kulture; one prahistorijske kulture; gdje se njegovao kult groba i smrti. 30 vanjskih i 49 unutrašnjih blokova bilo je izrađivano kamenim alatom. Ali i dalje ostaje još pitanje bez odgovora : zašto su "arhitekti" Stonehengea nosili kamene gromade iz kamenoloma 180 km daleko ?

Created with

nitro^{PDF} professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

PROKLETSTVO FARONA

Od onih stvari koje su povezane sa kletvama i koje su se urezale u svijest ljudi jeste i ono što se zove "Faraonsko prokletstvo". Primjećeno je da mnogi oni koji se bave iskopavanjem faraonskih grobnica ili učestvuju u prenošenju njihovih ostataka bivaju pogodjeni različitim vrstama nedaća. Za ovu temu se vežu mnoge priče tako da neki ljudi vjeruju da ta mrtva tijela nose sa sobom prokletstvo koje zadesi svakog onoga koji im se približi. Poslije dužeg proučavanja ove tajne jedan njemacki pisac Filip Vandenberg u svojoj knjizi "Prokletstvo faraona" je rekao pitajući se :

- Da li je ovo prokletstvo povezano sa nuklearnim zračenjem ? Ili su faraoni upotrebljavali neke druge radioaktivne materije kojim bivaju izloženi svi oni koji otvore grobnicu ?
- Da li je to neka vrsta otrovnih gasova koji isparavaju iz biljaka i drveća prilikom otvaranja grobnice ?
- Da li je to neka vrsta sujevjerja koja slijedi svakog onoga ko otkrije grobnicu ?
- Da li je prokletstvo samo koincidencija tako da osoba umre u isto vrijeme kada se otvara grobница ?
- Da li šišmiši koji se nalaze u katakombama i grobnicama imaju kakve veze sa ljudima koji zapadnu u histeriju tako da umru ?
- Da li su pljackaši grobniča i stranci koji su umrli u misterioznim uvjetima došli u dodir sa radioaktivnom zemljom ili otrovom iz biljaka ?

Zatim nastavlja sa izlaganjem svoje zbunjenosti onim što se dešava u egipatskim istorijskim grobnicama, govoreći : "Kako da objasnimo činjenicu da na bilo kojem mjestu na kojem se nalazi mumija mora doći do nekakve nesreće, tako da najveći brod kojeg su ljudi načinili tj. Titanik se sudario sa santom leda i potonuo, a razlog je što se na njemu nalazila ukradena faraonska mumija."

Sa istim čudenjem i zbunjeničću pita se Enis Mensur u svojoj knjizi "Prokletstvo faraona" te kaže : "Veliki broj naučnika vjeruje da ima nešto u unutrašnjosti piramida i faraonskih grobniča što utiče na zdravlje čovjeka, međutim šta je to ? Niko to ne zna."

Kakva je to priča koja se zove "faraonsko prokletstvo" ? Kako je počela ? Kako objasniti sve ono što se dešava onima koji učestvuju u potrazi za tijelima drevnih egipatskih faraona i njihovim bogatstvom ?

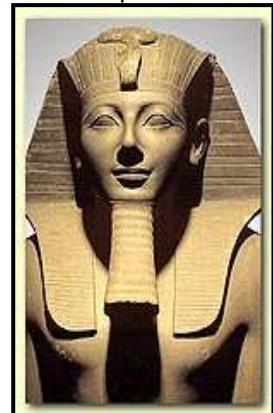
Ova priča koja se zove "prokletstvo Faraona" je počela 06. Novembra, 1922. godine, kada je Hauard Karter poslao telegram lordu Karterfonu obavještavajući ga o sljedećem : "Otkrio sam nešto veličanstveno u "dolini Kraljeva" ! Postavio sam prekrivač na vrata i tunel kako bi mogao i ti doći i vidjeti to lično." Lord je stigao u El-Aksar 23. Novembra, a s njim je bila i njegova kćerka. Kada je došao do "doline Kraljeva" Karter je prišao, slomio katanac i vrata iza kojih je našao tijelo mrtvog faraona Tutakamona koji je tu počivao 35 vijekova. Svjetske novine su bile preplavljenje ovim vijestima, a ljudi su ih prepričavali, ali odjednom Karterovo srce je pocelo brže da udara i osjetio je paničan strah. Međutim blago, zlato i slava su ga bili zanijeli tako da nije obraćao pažnju na ono što osjeća. Hauard Karter bilježi u svojim memoarima : "Prema dogovoru, oko

Created with

2 sata sakupili su se svi koji su imali privilegiju da prisustvuju otvaranju grobnice. Ukupno dvadeset dvije osobe." Međutim, u pozadini velikog dogadjaja, zbivala se neverovatna drama i niz misterioznih dogadjanja je pokrenut. Nedugo zatim, lord Karnarvon se razbolio. Patio je od malaksalosti, groznice i visoke temperature, koja je dostizala i 40 stepeni. Buncao je dok ga je groznička tresla. Ljekari su ustanovili da je lord prilikom brijanja rasjekao ubod nekog insekta i povrijedio se. Međutim, po njihovom mišljenju, to nije moglo uzrokovati tako visoku temperaturu. Došao je i njegov sin iz Indije kako bi ga posjetio. Jedne noći, oko dva časa poslije ponoći, u čitavom Kairu je došlo do nestanka struje iz neobjašnjivih razloga. Iz hotelske sobe u kojoj se nalazio lord Karnarvon začuo se čudan šum koji je probudio njegovog sina. Našao je oca u bunilu, oblichenog znojem. Peti lord Karnarvon je bio na smrti. U bujici nerazumljivih riječi koje je izgovarao na kraju, njegov sin i sestra su uspeli da čuju samo posljednju rečenicu : "Poslušao sam njegov zov, odlazim za njim." Iz kairske električne centrale su javili da nema tehničkog razloga za iznenadni nestanak struje.

Tako započinje legenda o prokletstvu faraona. Među kopačima i radnicima na lokalitetu Tutankamonove grobnice, poslije smrti lorda Karnarvona zavladala je prava panika. Uzrok tome je bila mala glinena pločica, koju je Karter našao u pretkomori. Nakon dešifrovanja, ustanovljeno je da natpis glasi : "Smrt će svojim krilima prekriti svakog ko naruši mir faraona". Ova pločica je kasnije nestala i iz popisa i iz fundusa, a da nikо nije uspio da odgonetne kako i gdje. Zanimljivo je, da se i na jednoj od figura koje su se u drevnom Egiptu koristile isključivo u magijske svrhe, postoji sličan zapis : "Ja sam onaj koji plamenom pustinje protjeruje razbojnike prodrle u grobnuču. Ja sam onaj koji čuva Tutankamonov grob." Smrt lorda Karnarvona je, naravno, mogla biti i čista slučajnost, bez ikakve veze sa grobicom egipatskog faraona, da se sve završilo na tome. Međutim, nekoliko godina poslije otkrića Tutankamonove grobnice, dvadeset dvije osobe iz ekipe Hauarda Kartera umrle su na čudan i neobjašnjiv način. Trinaestorica su direktno prisustvovala otvaranju grobnice, poput Artura Mejsa. Ubrzo posle Karnarvonove smrti, Mejs je počeo da se žali na premorenost. Njegova agonija je trajala kratko. Umro je od posledica "nedefinisane" bolesti. Prokletstvo faraona je delovalo.

Doktor Muhamed Muhamed Dža'fer navodi u svojoj knjizi "Sihr" jedan dio ovih priča te kaže : "U britanskom muzeju se trenutno nalazi jedan kovčeg veoma precizne izrade u kojoj se nalazi egipatska mumija." Priču ovog kovčega koja sama po sebi izaziva čuđenje bilježe akti britanskog muzeja. Ovaj kovčeg je kupio Daglas Mevari kako bi ga prenio u svoju kuću u Londonu. Svi oni koji su imali bilo kakve veze sa ovim kovčegom su zadesile nekakve nedaće tako da su ga se riješili poklonivši ga britanskom muzeju.

Na dan kupovanja kovčega dok je Mr. Daglas čistio svoje oružje pištolj je odjednom opadio i pogodio ga u lijevo stegno. Izvršena je operacija u toku koje je preminuo. Prije operacije je oporučio jednom od svojih drugova koji se nalazio u Egiptu, a zvao se Mr. Hobli, da ako mu se nešto desi u toku operacije da uruči taj kovčeg njegovoj sestri koja je živjela u ulici Bejker u Londonu. Poslije smrti Mr. Daglasa krenuo je Mr. Hobli da izvrši opruku te je prenio kovčeg u Bur Seid pripremajući ga za prijevoz parnjačom do Londona, međutim kad je došao u Bur Seid dočekao ga je telegram u kome стоји да je njegov brat ubijen. Kada je stigao u London predao je kovčeg sestri pokojnog Daglasa. Postavila je kovčeg u uglu salona i od momenta preuzimanja kovčega nevolje su počele da se redaju jedna za drugom. Na dan preuzimanja kovčega njena kćerka je poginula od udara auta prelazeći cestu dok je išla u školu. Poslije sedam dana preminuo je muž izvršivši samoubistvo zbog smrti svoje kćerke. Njihovo materijalno stanje se pogoršalo. Pogubila je živce i postala histerična. Pozvala je враћare, parapsihologe, astrologe i one koji prizivaju duhove te su se svi složili da ta mumija koja se nalazi u njenoj kući izaziva sve ove probleme koje nije moguće spriječiti. Nazvala je britanski muzej kako bi uzeli

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

ovu mumiju kao dar od nje i prenijeli je u muzej. U toku nošenja mumije počeo je jedan od nosača da se ismijava i podruguje na račun Engleza koji vjeruju u takva sujevjerja tako da osnivaju posebne muzeje kako bi u njima radili njegovi sunarodnjaci kao sluge. Kovčeg još nije ni bio postavljen na svoje mjesto kada ovog radnika uhvatiše strahoviti bolovi od kojih se uvijao i cvilio nekoliko minuta, a zatim pao mrtav pokraj kovčega.

Svi oni koji su se bavili proučavanjem drevnih egipatskih tragova u Engleskoj su vodili strogovog računa o ovom kovčegu tako da su formirali komisiju koja je istraživala taj problem. Ova komisija je zadužila H. I. Mansela da fotografiše ovaj kovčeg iz različitih perspektiva. Njegova kompanija je poslala svog izaslanika da uslika kovčeg što je on i učinio. Kada se vratio u ured dočekao ga je drugi zahtjev. Otišao je da ga izvrši i kada se vraćao doživio je saobraćajnu nesreću u kojoj je izgubio prste desne ruke tako da više nije mogao da slikira. Kada je razvio film i izradio slike otkrio je da se na kovčegu nalazi izrezbarena slika djevojke ili djevojčice obučena u vračarsku odoru, na licu joj se odražavao izraz ljutnje i zla. Kada su pitali sve one koji su vidjeli kovčeg ili bili povezani sa njim prije slikanja svi su potvrdili da nisu vidjeli nikakve slike na njemu niti bilo šta slično tome.

Ima mnogo priča koje govore o katastrofama i nesrećama koje zadesa sve one koji učestvuju u iskopavanju i otkrivanju faraonskih ostataka, takva je i priča jednog Engleza koji se zove Pol Brejton koji se zatvorio u sobi kralja Hofo i tu proveo čitavu noć. Ujutro kada je ustao obavjestio je prisutne kako je video duhove i da je video ogromnu sahranu, a sve ono što je video i osjetio liči u potpunosti na stanje onoga koji uzima drogu koja izaziva halucaniciju, a izdisaji su ga gušili sve dok nije umro. Tu je i priča Engleza Emerija koji je nadgledao iskopavanje u selu Sekare 10. Marta, 1971. godine, kada je odjednom vršnuo jedan radnik te počeo da mjauče kao mačka, zatim da laje kao pas, zatim da zavija kao vuk. Njegova supruga je bila pored njega u bolnici sve dok nije preminuo 11. Marta.

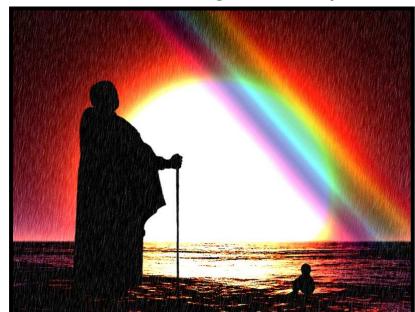
Naučnik Johats Vemtiš je precrtao sa zida na stotine rezbarija i pokušao da ih razumi i protumači, međutim obuzelo ga je ludilo što su kasnije i liječnici ustanovili. Jedan francuski naučnik je uspio da riješi te znakove ali ga je poslije svog povratka u njegovu zemlju obuzela paraliza, a poslije nje buncanje, i na kraju padavica.

Mnogi naučnici, skloni da poveruju samo u ono što se eksperimentom može dokazati, pokušali su da pronađu neko logično objašnjenje uzroka smrti brojnih istraživača. Biolog i ljekar dr. Ezedin Taha sa kairskog univerziteta, obavestio je novinare 1962. da je konačno ušao u trag prokletstvu faraona. Taha je u laboratorijskim uslovima dokazao postojanje čitavog niza mogućih uzročnika smrti, među kojima i gljivicu "Aspergillus niger" koja, po mišljenju dr. Taha, može u mumijama i zatvorenim grobnicama preživjeti i nekoliko hiljada godina. Teorija dr. Ezedina Taha, potkrepljena je i činjenicom, da je kod službenika muzeja i arheologa koji istražuju grobnice otkrio ovu gljivicu koja izaziva upale disajnih organa, svrab i nadražaje na koži. Smatrajući da su naučnici umrli zbog infekcije gljivicama, dr. Taha je izjavio da su naklapanja o prokletstvu faraona samo puste priče. Nekoliko dana posle konferencije za štampu, dr Taha je poginuo u saobraćajnoj nesreći. Uzrok smrti - zakazivanje krvotoka. I danas je javno mnjenje podjeljeno u pogledu toga postoji li nekakvo "prokletstvo" ili je to samo priča i vjesto smisljena prevara. Gamal Muhtar, direktor Uprave za proučavanje starina u Kairu, na pitanje da li vjeruje u priče o prokletstvu faraona, odgovorio je : "Ne. Mnogi ljudi pokušavali su da povežu zagonetno umiranje istraživača grobnica sa poznatim pločama prokletstva, otkrivenim u sarkofazima faraona. Ali ja u to ne vjerujem. U toku gotovo cijelog svog života, imao sam posla sa grobnicama farona i njihovim mumijama i, kao što vidite, predstavljam živu negaciju tih priča." Dvadesetak dana poslije intervjuja i poslije razgledanja blaga iz Tutankamonove grobnice, Gamal Muhtar je iznenada umro od "infarkta". Slučajnost ?!

CRNA KIŠA

Stanovnici Cimarron Drivea u južnom Lakelandu već nekoliko sedmica (godina 2002) ne znaju kako da se nose s čudnim meteorološkim fenomenom. Nešto smrdljivo i crno svakodnevno pada po njihovom gradu i na sve strane ostavlja prljave otiske. Zbunjenost građana Cimarron Drivea dijele i službenici američkog Ministarstva zdravstva koji su uzeli uzorke i obećali da će izvršiti detaljnu analizu. U početku su svi sumnjali da je možda u pitanju izmet ptica koje visoko lete ili ulje koje kaplje s aviona, čak se spominjao i polen. No, vrlo skoro se odustalo od svih takvih pretpostavki. U svakom slučaju izgleda da spomenute crne kapi ipak organskog porijekla. I tako, vrijeme prolazi, a strpljivi ljudi s američkog Juga uglavnom sjede kod kuće i peru svoju isprljjanu odjeću. Tu i tamo kroz prozore bace tužan pogled na parkirane automobile koji iz dana u dan gube svoju prvočinu boju i postaju jednoobrazno crni.

Početkom Oktobra prošle godine slični fenomen se dogodio i u Australiji. Za vrijeme vikenda južna obala je bila zahvaćena kišom crne boje. Stanovnici Smoky Baya i Laura Baya svjedočili su kako je ta kiša ostavila tragove pepela na njihovim automobilima i brodovima. Nakon što je sve bilo gotovo ljudi su čistom vodom ispirali krovove zgrada i ulice. Po australskim su se novinama nakon dugo vremena ponovno pojavili tekstovi o drevnim aboridjinskim proročanstvima koja su se prenosila s generacije na generaciju

usmenom predajom. U njima se najavljuje kraj svijeta ovakvog kakvog pozajmimo i ulazak u novu dimenziju postojanja. Kao glavni znak dolaska tih vremena spominje se pojava "crnih kiša" koje će padati širom naše planete. U Južnoafričkoj Republici živi poznati Zulu šaman Credo Mutwa. Prije mjesec dana posjetio ga je američki novinar Richard Woolly i s njime napravio intervju. U tom intervjuu Credo Mutwa je odlučio ispričati drevnu legendu iz svoje samanske tradicije. To je priča o kraju ovog svijeta i ona u ovoj afričkoj interpretaciji glasi

ovako : "Sad će vam reći dvije posljednje stvari. Prva je ona koju sam doznao od velikih pripovjedača svog plemena i odnosi se na to da svježa voda nije nastala na našoj Zemlji. Prije mnogo tisuća godina pojavila se strašna zvijezda s imenom Mu-so-so-no-no, zvijezda koja je imala vrlo dugačak rep i spustila se vrlo blizu s neba. Bila je tako blizu da se Zemlja okrenula naopacke i ono što je bilo nebo je otišlo dolje. Čitav svijet je bio naopacke. Sunce je izlazilo na jugu i zalazilo na sjeveru. I onda se pojavila crna kiša. Njezine goruće kapi spržile su sva živa bića koja se nisu mogla skloniti. Nakon toga je slijedila grozna poplava uz vjetrove tako snažne da su otpuhivali vrhove planina. Poslije poplave su pali ogromni komadi leda, tako da je tijekom mnogih generacija svijet bio prekriven ledom. Ljudi koji su preživjeli mogli su tada vidjeti čudesan prizor. Vidjeli su rijeke i izvore pitke vode, te neke od riba iz mora koje su sada bile u rijekama. Ovo je velika priča naših predaka. Nama je bilo rečeno da će se ta ista stvar uskoro ponoviti. To će biti zato što će se velika zvijezda, koja je lava našeg sunca, vratiti na dan crvenog bika, a to je 2012. godina. Hm, meni je drago što tada neću biti ovdje da vidim tu zabavu. Moja je želja da bude blagoslovljeno sve što ste učinili, baš kao i sve što ćete učiniti. Neka snaga koja je iznad zvijezda, ma koja ona bila, osnaži vaša nastojanja, jer svako jezero koje vratite natrag u život je svetinja za čitav svijet. Ovdje je šaman Credo Mutwa zašutio i vratio se svojim astralnim putovanjima. Najavio nam je dolazak strašne zvijezde i crne užarene kiše. Da li uistinu svako otvaranje nove dimenzije postojanja mora biti popraćeno globalnim katastrofama ? Da li će ponovno pljuštati crne kiše ? U svakom slučaju neizmjerno se zanimljivim čini 2012. godina koju afrički šaman uzima kao početak kraja. To je ona ista godina kojom završava drevni kalendar Maya Indijanaca. Već dugi niz godina Hopi Indijanci upozoravaju svjetsku javnost kako se bliži kraj svijeta kakvog pozajmimo. Oni su osjetili dužnost da ukažu na sve greške koje činimo i koje će za rezultat imati nesagledive posljedice. Odlazili su i do Skupštine Ujedinjenih naroda, no nitko nije ozbiljno saslušao njihove riječi. Bijelo pero iz plemena

Created with

Hopi Indijanaca ovako je opisao vremena u kojima živimo : "Četvrti svijet će uskoro završiti i počet će Peti svijet. To znaju starosjedioci po čitavom svijetu. Znaci koji najavljuju to događanje tijekom mnogih godina su se skoro svi pojavili, a tek nekoliko ih je ostalo.

- Ovo je prvi znak : Rečeno nam je da će k nama doći ljudi bijele kože, isti kao Pahana, ali koji neće živjeti kao Pahana. To će biti ljudi koji će oduzimati zemlju koja nije njihova i koji će neprijatelje gađati gromovima (vatreno oružje).
- Ovo je drugi znak : Naša zemlja će dočekati pojavljivanje kutija na kotačima ispunjenih glasovima (kočije).
- Ovo je treći znak : Velika životinja slična bizonu, no s dugim rogovima, naselit će u velikom broju naše krajeve (longhorn govedo).
- Ovo je četvrti znak : Zemljom će vijugati željezne zmije (zeljeznice tracnice).
- Ovo je peti znak : Zemlja će biti uhvaćena u mrežu velikog pauka (električne i telefonske žice).
- Ovo je šesti znak : Zemlja će biti ispresjecana kamenim rijekama koje će stvarati slike pod zrakama sunca (ceste i efekti koji na njima nastaju za vrijeme sunčanih dana).
- Ovo je sedmi znak : Čut ćete vijesti o moru koje je postalo crnim, a mnoga živa bića će zbog toga umirati (zagadenost mora).
- Ovo je osmi znak : Vidjet ćete mnoštvo mladih koji će nositi dugu kosu poput Indijanaca. Oni će se skupiti u plemenima kako bi naučili naš način života i mudrost (hipi generacija).
- A ovo je deveti i posljednji znak : Čut ćete o naseljenom mjestu na nebu, iznad zemlje, koje će pasti uz veliki tresak. Ono će se pojaviti kao plava zvijezda. Ubrzo nakon toga prestat će rituali naroda Hopi.

Ovo su znaci da je blizu veliko razaranje : Svijet će se ljaljati i tresti. Bijeli ljudi će napadati ljude ostalih zemalja, one koji su posjedovali prvotno svjetlo mudrosti. Biti će mnogo dimnih i vatrenih stupova, onakvih kakve stvaraju bijelci u pustinji. Oni koji će živjeti u mjestima Hopija biti će na sigurnom. Nakon svega trebat će mnogo toga ponovno izgraditi. I ubrzo, vrlo skoro, doći će Pahana. On će donjeti sa sobom početak Petog svijeta. On će zasaditi sjeme svoje mudrosti u naša srca. To će svima olakšati ulazak u Peti svijet." Neprestano povezivanje crne kiše s dolaskom zvijezde koja će uništiti veći dio života na Zemlji povlači sa sobom pitanje o karakteru tog nepoznatog nebeskog tijela. U prvi čas moglo bi se pomisliti kako je to jedan od mnoštva opasnih asteroida ili neka kometa, no ono što odmah negira takve pretpostavke je cikličko ponavljanje te globalne katastrofe. Kometa ili asteroid mogli bi jednokratno poslužiti u tu svrhu, ali nikako ne i ponoviti istu stvar više puta. Dakle, radi se o nečemu što rotira oko Sunca i u pravilnim vremenskim intervalima dolazi u neposrednu blizinu Zemlje. Prije nešto više od godinu dana engleski astronom je ponovno aktualizirao pitanje nepoznatog člana Sunčevog sustava. Radilo bi se o ogromnom planetu kojem treba na tisuće godina da učini ophodnju oko Sunca. Murrayeve pretpostavke potvrđili su prije nekoliko dana i znanstvenici NASA-e koji dodatno smatraju da spomenuti planet rotira pod pravim kutem na putanje svih ostalih, pa tako s vremenom na vrijeme prolazi i u neposrednoj blizini naše Zemlje. Ove znanstvene teorije samo recikliraju sad već tridesetak godina stara otkrića iz proročke knjige Zecharia Sitchina pod nazivom "**Dvanaesti planet**". Sitchinov **NIBIRU** je ta zagonetna planeta koja je direktno odgovorna za nastanak života na Zemlji, ali i sve ostale ključne transformacije tog života.

Created with

LJUDI U CRNOM

U Oktobru, 1953. godine, časopis "UFO Magazine" je izdan poslednji put, a na prvoj stranici bila je i naznaka kako se radi o poslednjem izdanju. Tu je bilo i par čudnih komentara, kao npr : "urednik časopisa obavješten je iz pouzdanih izvora kako je istraživanje, odnosno, rješenje fenomena NLO ušlo u svoju završnu fazu." "Isti izvor od kojeg smo dobili ove materijale sugerirao nam je da ovo nije ni vrijeme ni mjesto da se ti podaci javno i objave." U nastavku : "Važno obavještenje : Misterija letećih tanjira nije više nikakva misterija. Njihovo porijeklo nam je poznato, međutim, sa viših instanci dobili smo naredbu da informacije o tome ne objavljujemo. Mi smo željeli da objavimo cijelu priču, međutim zbog same prirode informacija, morali smo da odustanemo od toga." Na kraju je bilo : "Savjetujemo sve one koji se bave ovom tematikom da budu veoma oprezni."

Nakon toga, Bender je zatvorio biro za istraživanje NLO-a i prestao sa daljim objavljinjem magazina "Space Review". Oni koji imaju imalo iskustva u proučavanju kojekakvih tajnih društava, već dobro znaju kako svi oni tvrde da znaju određene tajne, koje isto tako iz određenih tajanstvenih razloga ne smiju javno objelodaniti. Čak ni apel "budite veoma oprezni" nije bio ništa specijalno novo, osim što je učinio kod onih koji se bave ovom tematikom da se osjećaju još više važnima. Na kraju krajeva, ko bi to još proganjao one koji gube vrijeme istražujući nešto slično ?

Kratko nakon što je zatvorio tu svoju organizaciju i prestao sa objavljinjem časopisa, Bender je dao jedan intervju za lokalne novine u kome je izjavio kako su ga posjetila tri "čovjeka u tamnim odjelima" i naredila mu da prestane sa štampanjem materijala na temu NLO-a. On je rekao kako su ga ti ljudi "na smrt isprepadali" i da nakon toga nije nije mogao "ni da jede nekoliko dana." Neki od njegovih kolega tada su pokušali da iznude od njega nešto više informacija o tom događaju, međutim, Bender je na sve to samo odmahivao glavom. Mnogi od onih koji su se bavili istraživanjem UFO fenomena, u to vrijeme, bili su dosta skeptični u vezi ove Benderove priče. Tako su govorili kako su Benderova organizacija kao i časopis bili na rubu kolapsa, te je on izmislio cijelu priču kako bi izbjegao bankrot a da istovremeno ne izgubi i obraz. Međutim, kako je vrijeme prolazilo ova priča je dobijala sve više i više kredibiliteta. Neki od Benderovih prijatelja smatrali su da su ona tri čovjeka, u stvari, bili agenti CIA-e ili neke druge vladine organizacije. Kasnije se već počelo vjerovati kako se ipak radi o natprirodnim entitetima, vanzemaljskog porijekla, jer se isti slučaj počeo dešavati i drugima koji su se bavili ovom problematikom. Nešto više o onim svojim misterioznim posjetiocima Bender je rekao tek 1963. godine, kada je objavio knjigu pod naslovom "Flying Saucers and the Three Men in Black" (Leteći Tanjiri i Tri Čovjeka u Crnom). Knjiga je bila dosta konfuzno pisana sa vrlo malo činjeničnog materijala u vezi samih NLO-a, međutim, materijal kojeg je iznjeo, dao je mnogo više kredibiliteta ovom fenomenu. Bender je tu čak opisao i još jednu sličnu misteriju, tj. govorio je o tome kako nasuprot "ljudi u crnom," postoje i tzv. "žene u bijelom", tj. veoma lijepе žene koje nose bijele kostime čvrsto pripunjene uz tijelo, a imaju i svijetle, odnosno, blještave oči. Navodno, razlog što ova stvorenja uvijek i nose naočale, upravo je bio taj da sakriju te "svijetleće oči".

Većina ljudi u crnom bila je opisana tako da su imali sivomaslinastu boju kože i crnu ravnu kosu, te da su izgledali slično kao "cigani," odnosno, bili su "orientalnog" izgleda. Većinom se radilo o grupi od tri čovjeka koja su se obično vozila u novim, dobro uglancanim autima, uglavnom marke Kadilak. Svjedoci koji su imali priliku da se približe tim autima, tvrdili su kako su oni imali i miris specifičan za nove aute. Ljudi u crnom su se sami često predstavljali kao agenti CIA ili neke druge vladine organizacije. Imaju i običaj da samo mahnu nekom "službenom iskaznicom", međutim, nikome nisu davali priliku da provjeri detalje sa tih kartica. Ponekad nose kojekave bedževe sa nepoznatim amblemima, a isto tako na autima im se ponekad mogu vidjeti i određeni simboli. Sama svrha njihovih posjeta je ušutkivanje ljudi koji su vidjeli NLO-e ili bili u bilo kakvoj

Created with

interakciji sa vanzemaljcima. Oni uglavnom to rade izazivajući stanje opšte konfuzije kod svjedoka ili im, jednostavno, utjeraju strah u kosti. Ljudi često poslije takvih iskustava počnu patiti od neke vrste paranoje, te dobiju tendenciju da svrstavaju sve nepoznate osobe iz svoje neposredne okoline u kategoriju "ljudi u crnom", pa čak i ako ovi ne nose crna odijela i nemaju "svijetleće" oči. Jedna od glavnih karakteristika ljudi u crnom je da su nepoznatog porijekla i da se neobično ponašaju. To njihovo ponašanje nije karakteristično za ljude a kod ljudi ostavljaju i neku vrstu utiska neposredne prijetnje, odnosno, osjećaja da se nalaze u životnoj opasnosti. Kao i u svim ostalim slučajevima, kada su vanzemaljci u pitanju, i ovdje imamo problema sa materijalnim dokazima. Čini se da su "Men in Black" (MIB), upravo i dizajnirani za svrhu zaplašivanja svjedoka i zapljene svih materijalnih dokaza o postojanju vanzemaljaca i NLO-a, koji bi se akcidentalno našli u posjedu ljudskih bića. Tako, prilikom proučavanja ovog fenomena jedino na šta se možemo osloniti to su izjave onih koji su ipak odlučili da pričaju o tome.

Jedan od klasičnih slučajeva dogodio se nadzorniku autoputeva Rex-u Heflin-u, iz Kalifornije. On je tvrdio kako je 03. Augusta, 1965. dok je stajao parkiran pored autoputa Santa Ana, nekoliko puta snimio svojim polaroid aparatom jedan nepoznati leteći objekat, dok je ovaj lebdio iznad zemlje. Nedugo zatim, posjetile su ga neke osobe koje su mu se predstavile kao službenici Komande Sjevernoameričkih Zračnih Snaga - North American Air Defense Command (NORAD), te ga ubjedili da im preda fotografije radi daljnog ispitivanja. NORAD je kasnije demantovao da je slao bilo kave službenike kod Rex-a. U svakom slučaju, Rex je tom prilikom dao 3 od 4 fotografije koje je imao. Na jednoj, koja je ostala u njegovom posjedu, lijepo se vidjeo leteći tanjur, međutim, s obzirom da se radilo o snimku napravljenom polaroid aparatom, nije se mogla dokazati njegova autentičnost, jer nije bilo negativa. Dvije godine kasnije, Rex Heflin je prijavio još jedan slučaj misteriozne posjete. Ovaj put radilo se o osobi koja mu se predstavila kao C. H. Edmonds, kapetan američkih vazduhoplovnih snaga i tvrdila kako je ona bila uključena u istragu Heflinovih fotografija, pa je sada samo došla da ga pita da li ih on želi natrag. Heflin kaže da je za to vrijeme napolju, ispred prozora njegove kuće, stajala parkirana limuzina sa još jednom osobom koja je sjedila unutra. Ta osoba, u autu, kao da je zračila nekom ljubičastom svjetlošću. Dok je razgovarao sa kapetanom Edmondsom, radio koji je do tada svirao u sobi počeo je da ima stalne smetnje. Heflin je pretpostavljao da su ga ovi snimali, te je dolazilo do interferencije elektromagnetskih talasa i to je bio razlog zašto je radio krčio cijelo vrijeme, dok je ova posjeta trajala. U svakom slučaju, Heflin je rekao kako njemu te fotografije više nisu potrebne te ga je tako misteriozni posjetilac napustio "sa znakovima olakšanja na licu". Kasnije, kada je Heflin prijavio ovaj incident, istraga je pokazala kako osoba pod tim imenom nikada nije radila za Vazduhoplovne Snage.

Ivan Sanderson, u knjizi "Uninvited Visitors", opisuje slučaj gdje je jedna porodica, takođe nakon viđenja NLO-a, bila posjećena od strane muškarca visine nešto više od dva metra, sa relativno malom glavom, razvijenim grudnim košem, tankim ekstremitetima i bijelom bojom kože. Osoba im se predstavila kao agent jedne osiguravajuće kompanije i rekla da traži nekoga veoma sličnog ocu ove familije i kako se radi o nasleđu prilično velike sume novca. Posjetilac je samo mahnuo ispred njihovih očiju nekom karticom a zatim, nakon što ju je stavio u džep, skinuo je sako ispod koje se na košulji vidjeo neki bedž, kojeg je ovaj odmah pokrio rukom i sklonio. Stranac im je postavio nekoliko pitanja koja nisu uopšte bila u vezi sa NLO-ima a što je u svemu bilo najčudnije, to su bile dvije zelene žice koje su, kako je najstarija kćerka primjetila, izlazile iz njegovih čarapa i na dva mjesta završavale u mišićima noge. Nakon ovog "intervjuja" posjetilac je ušao u jednu veliku crnu limuzinu u kojoj su bila još dva čovjeka i limuzina je uskoro

nestala u mraku na putu koji je vodio prema šumi. Na automobilu su cijelo to vrijeme svjetla ostala ugašena, iako je bila noć.

U svakom slučaju, osim što "ljudi u crnom" znaju zlostavljati i zastrašivati svjedoče, mnogi od njih su se takođe žalili na mnogo nekih drugih neugodnih fizičkih simptoma koji su ostajali kao posljedica ovih čudnih posjeta. Tu se ubrajaju, recimo, jake glavobolje, gubitak memorije, osjećanje nekog čudnog neprijatnog mirisa. Još jedna od sposobnosti MIB-a je ta, da imaju sposobnost da se pretvore u koga god hoće, tj. da izgledaju kako god hoće. Tako recimo, John Keel, poznati istraživač NLO fenomena, koji je napisao i dosta knjiga na tu temu, tvrdi da su se ovi u nekoliko navrata pretvarali u njega samog prilikom posjeta nekih svjedoka, te tako kada se on kasnije pojavljivao na njihovim vratima, ovi su bili šokirani tj. nisu mogli da dođu sebi i nisu mu vjerovali da je to on, "jer je već jednom bio"!? Kasnije su neki od onih koji su bili redovno otimani od strane vanzemaljaca počeli da pronose glasine kako je i pravi John Keel otet, i kako su ga vanzemaljci zamjenili sa jednom replikom, androidom, koji nije više onaj pravi John, mada izgleda isto kao on.

Ljudi su kroz istoriju pokušavali da objasne određene fenomene jezikom, odnosno pojmovima baziranim na vjerovanjima koja su za neko određeno vrijeme bila karakteristična. Ako uzmemo u obzir srednjovjekovne priče o susretu ljudi sa kojekakvим demonima, možemo vidjeti kako su često đavoli takođe bili "ljudi" koji su bili obučeni u crno. Imali su sposobnost da promjene oblik, da izgledaju kao neko ko je veoma blizak žrtvi, a isto tako da uzmu izgled kojekakvih anđela i svetaca. Mnogi od onih koji su tvrdili da su sreli đavola, žalili su se i na cijeli niz nekih drugih popratnih simptoma, koji su slični onima koje danas imaju ljudi koji su imali posla s "ljudima u crnom". Na Haitiju, domoroci vjeruju u postojanje jedne grupe veoma zlih "čarobnjaka", koje oni nazivaju "zobops". Tako Haićani kažu da ako ikada vidiš novu limuzinu kako se bez vozača kreće putem, ona je sigurno pod kontrolom "zobops-a", i najbolje da se držiš što dalje od nje. Čuveni šaman južnoafričkog plemena Zulu, Credo Mutwa, u jednom intervjuu koji je snimljen i odnedavno distribuiran na video traci pod naslovom "Reptilian Agenda", tvrdi kako su "Men in Black" poznati i u Africi još od davnina, s tim što su se tamo tek odnedavno "modernizovali," što se oblačenja tiče. Tako on kaže da su MIB prije nosili mantije sa kapuljačama, a oko tih njihovih mantija bilo je svezano nešto slično konopcu, upravo kako su katolički sveštenici imali običaj da se oblače. Tako on navodi i slučaj jednog svog rođaka, koji je za vrijeme dok je čuvao neki objekat imao priliku da se konfrontira i nesretnim slučajem ubije grey-a, kojeg je zatekao u pokušaju da se uvuče unutra. On je tom prilikom oduzeo od mrtvog grey-a neki "zavežljaj" koji je ovaj nosio sa sobom i kasnije ga odnjeo kući. Ubrzo zatim, bio je posjećen od strane "ljudi u crnom" koju su ga na smrt isprepadići i oduzeli mu sav dokazni materijal. Da li su, u stvari, oni patuljci, vile, vilenjaci, vampiri, zmajevi itd. iz prastarih narodnih priča ono što danas nazivamo vanzemaljcima?!? Da je moguće da u tim narodnim pričama ima i dosta istine koja je simbolično izražena ? Da li su one nastale kao rezultat interakcije ovih entiteta s ljudskim bićima, kroz našu istoriju ?

U davnašnjim vremenima većina ljudi su vjerovali u đavole i kojekakve "sile mraka", dok danas malo ko vjeruje u stvorena koja dolaze ovamo iz svemira ili iz neke druge oblasti postojanja. Poznato nam je da su ljudi u srednjem vijeku sasvim ozbiljno uzimali đavole, pa su tako mnoga ljudska bića završila na lomačama pod optužbom da su bili opsjednuti đavolom ili u nekom "dosluhu" s njim. Danas, bilo ko da se odluči da prijavi jedan ovakav slučaj susreta sa "ljudima u crnom" može se susresti samo sa nevjericom, a velike su šanse da će biti i ismijan ili proglašen ludim. Ovakve priče se i od strane medija smatraju suviše bizarnim, tako da će oni rijetko objaviti tako nešto. Do sada su takve stvari bile najčešće objavljuvane samo u magazinima na temu UFO, tako da je ipak mnogo ljudi čulo nešto na tu temu, mada većini njih nisu poznati svi detalji ove problematike. Danas mnogi asociraju taj pojam sa popularnim filmom "Men in Black," mada taj film nema nikakve veze sa samom suštinom ove teme. Činjenica jeste da su agenti određenih tajnih agencija američke vlade pokušavali u mnogo navrata da kopiraju neke aktivnosti

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

vanzemaljaca, kako bi izazvali konfuziju kod ljudi, međutim ta praksa je imala veoma ograničene rezultate.

Jedan od incidenata koji je dobio nešto publiciteta bio je slučaj "kidnapovanja" Betty i Barneya Hilla. Ovaj bračni par vraćao se kući u Portsmouth, New Hampshire, autom iz Kanade u noći 19. Septembra, 1961. godine, kada su se našli na jednom izolovanom dijelu puta, vidjeli su iznad sebe nešto što je ličilo na leteći tanjur. Nakon toga uslijedila su dva "prazna" sata u njihovom životu, u toku kojih im nije bilo poznato šta se dešavalo s njima. Nisu se mogli sjetiti ničega od momenta kada su vidjeli UFO pa do onog momenta, dva sata kasnije, kada su se našli u autu na istom putu, samo nekoliko kilometara dalje od onog mjesta gdje su primjetili leteći tanjur. Mjesecima nakon tog događaja oba bračna partnera patila su od raznih psihičkih tegoba, te su se na kraju obratili jednom psihijatru, koji ih je hipnotisao. Pod hipnozom, Hilovi su opisali cijeli slučaj abdukcije, tj. kako su bili kidnapovani od strane vanzemaljaca i prebačeni na neidentifikovani leteći objekat. Betty i Barney nisu ni imali namjeru da o svemu tome javno pričaju, međutim, pisac John Fuller se zainteresovao za njihov slučaj te je on, nakon jednog dubljeg proučavanja ovog događaja, objavio i knjigu "The Interrupted Journey" ("Prekinuto Putovanje"). Iako je autor na nekoliko mjesta u knjizi sugerisao kako bi se moglo raditi i o halucinacijama, odnosno, snu, kod većine čitalaca ostao je utisak kako se ovdje radilo o jednom istinitom događaju. Entiteti koji su navodno kontrolisali taj svemirski brod teško da se mogu svrstati u "ljudi u crnom," mada su Barney i Betty opisali jednog od kidnapera kao "Irca sa crvenom glavom", za jednog drugog su tvrdili da je nosio crni mantil, te da je imao crnu maramu omotanu oko vrata. Ostali entiteti na brodu su većinom odgovarali opisu greys-a. Pod hipnozom, Hilovi su nacrtali i skeč "vođe" otmičara. Radilo se o insektoidnom obliku lica sa dugim i tankim ustima, kao i velikim kosim očima.

Za razliku od mnogih knjiga na temu interakcije vanzemaljaca sa ljudskim bićima, "The Interrupted Journey" je bila veoma ubjedljiva. Čovjek stiče utisak da su, kako pisac, tako i Barney i Betty Hill, sasvim inteligentni, pošteni i iskreni ljudi koji jednostavno vjeruju kako je sve ono što je ovdje opisano istinito. Tako je u našoj novijoj istoriji ovo bila prva od knjiga u kojoj je iznesen koncept u smislu da NLO mogu da se prizemlje, da vanzemaljci mogu da kidnapuju obične ljudi, da ih izlože nizu ponižavajućih i brutalnih laboratorijskih istraga a onda da im izbrišu sjećanje na sve to, što na kraju ostavlja kod žrtava cijeli niz psihičkih posljedica. Da li smo pod kontrolom bića koja imaju sposobnost da zamagle ljudski um, pa možda i da ga programiraju? Na jedno ovakvo pitanje svaki pojedinac bi trebao posebno da odgovori ali tek nakon jednog dubljeg istraživanja ove tematike. Kada ljudi prijave ovakve slučajevе, oni se već tada mahom nalaze u jednom narušenom psihičkom stanju. Oni koji ih saslušaju često posumnjavaju da je priča koju su čuli atribut narušenog psihičkog stanja osobe od koje su je čuli, međutim, ne pada im napamet da je psihičko stanje te osobe narušeno upravo kao posljedica njene interakcije sa vanzemaljcima.

Klasičan slučaj intervencije ljudi u crnom izgleda otprilike ovako : kratko nakon što čovjek, kao slučajni svjedok ili istraživač, vidi ili ima neku vrstu interakcije sa NLO ili vanzemaljcima, dobije posjetu. To se najčešće događa odmah, neposredno nakon incidenta, dok se o tome još ništa javno nije čulo. Ukratko rečeno, ne postoji šansa da su posjetioci već prethodno mogli da čuju o tom incidentu uz pomoć normalnih sredstava informisanja a uvijek posjeduju sve podatke, uključujući imena i adrese svih onih koji su imali bilo kakvog učešća u tom incidentu. Žrtva je skoro uvijek sama kod kuće za vrijeme posjete. Posjetioci, obično trojica, stižu u velikom crnom autu. U Americi, to je najčešće Kadilak, ali rijetko kada najnoviji model. Iako stari tip auta po datumu proizvodnje, auto izgleda kao da je tek proizveden, pa ima čak i onaj "miris" novog auta. Ako neko uspije da zapiše broj tablica jednog od takvih auta, kasnije se redovno ispostavi kako se radi o broju koji ne postoji. Posjetioci su skoro uvijek muškarci, samo u rijetkim slučajevima među njima se nalazi i jedna žena. Po izgledu se najčešće uklapaju u stereotip agenata CIA ili neke druge tajne obavještajne službe. Nose tamna odijela, tamne šešire, tamne kravate, tamne cipele i čarape, dok uvijek imaju na sebi bijele košulje. Svjedoci uvijek

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

tvrde da njihova odijela izgledaju kao nova tj. kao da su tek kupljena. Njihova lica su većinom opisivana kao "orientalnog" izgleda sa kosim očima. U jednom slučaju, čovjek u crnom je navodno imao na usnama i svjetli karmin ! MIB su generalno opisani kao bezizražajni, nesposobni da pokažu bilo kakvu emociju, pokreti su im ukočeni, odnosno, trapavi. Odaju utisak hladnoće, formalnosti ili prijetnje. Ne pokazuju nikada neku toplinu ili srdačnost, čak kada se i ne ponašaju neprijateljski. Svjedoci često upućuju na to kako njehovi posjetioci nisu imali karakteristike ljudskih bića, osim samo po izgledu, tj. kako se u suštini, ne radi o ljudima. Neki od njih pokažu kojekakve identifikacione kartice, međutim, većina ljudi ni ne zna kako izgledaju originalne legitimacije CIA ili neke druge tajne službe, tako da te kartice i nisu od nekog većeg značaja, osim što kod čovjeka treba da ostave utisak kako se radi o posjeti agenata neke zvanične organizacije. Posjetioci ispituju, upozoravaju a često i prijete. Sam incident im je već prethodno poznat do nasitnih detalja. Govore perfektno, odnosno, kako svjedoci često sami kažu, "previše perfektno", bez ikakvih gramatičkih grešaka i sa savršenom intonacijom. Ove čudne posjete najčešće završavaju prijetnjom svjedoku ili žrtvi incidenta da ukoliko ovaj bude javno govorio o tome, njemu ili nekome iz njegove uže porodice desiće se "nešto strašno". Često se slične posjete i prijetnje upućuju i onima koji istražuju ovu tematiku a nisu prethodno lično imali priliku da se sretnu sa vanzemaljcima.

Međutim, ima dosta i slučajeva koji nisu toliko klasični, odnosno, stereoptipni. Jedan od njih dogodio se doktoru Herbertu Hopkinsu, iz države Maine, USA, u Septembru, 1976. godine, kada je uz pomoć regresivne hipnoze pokušavao da riješi jedan slučaj abdukcije od strane vanzemaljaca. Jedne večeri, nakon što su njegova žena i djeca izašli napolje, nazvala ga je telefonom jedna osoba koja mu se predstavila kao potpredsjednik Organizacije za Istraživanje UFO Fenomena iz New Jerseyja, te ga pitala da li ga može posjetiti u vezi diskusije nekih detalja, na temu slučaja kojeg je on upravo istraživao. Dr. Hopkins se složio s tim, što je na kraju krajeva u to vrijeme bilo i prirodno. Nakon što je spustio slušalicu, doktor Hopkins je otisao do vrata da upali vanjsko svjetlo kako bi njegov posjetilac lakše našao put od parkirališta do kuće, međutim, ovaj je već tada bio na vratima. "Nisam vidjeo niti čuo bilo kakav automobil, rekao je kasnije Dr. Hopkins, a da ga je ovaj čak i imao, nema teorije da bi njime uspio tako brzo da stigne od telefona do moje kuće". Čovjek koji mu se pojавio na vratima bio je sam, obučen u crno odijelo sa crnim šeširom, crnom kravatom i cipelama a nosio je i bijelu košulju. Kasnije je Dr. Hopkins izjavio kako je njegov prvi utisak bio da je ovaj izgledao kao neki, "pogrebnik". Odijelo mu je bilo novo, perfektno ispeglano bez ijednog nabora. Kada je ovaj skinuo šešir, Dr. Hopkins je primjetio kako je njegov posjetilac skroz čelav, čak su mu nedostajale obrve i trepavice na očnim kapcima. Koža mu je bila bijela kao "kod mrtvaca" dok su mu usne bile jarko crvene. Za vrijeme njihove koverzacije, posjetilac je slučajno obrisao svoje usne sivom rukavicom koju je nosio na ruci. Doktor je nakon toga tada ostao zapanjen jer je tek tada primjetio da je ovaj razmazao karmin na usnama, koje su sada ostale skroz blijede dok su na njegovim rukavicama ostale mrlje od karmina ! Govoreći o svom čudnom posjetiocu, Dr. Hopkins je naveo i podatak da mu je ovaj u jednom momentu dao na znanje kako mu je poznato da on (doktor) ima dva novčića u svom džepu, što se ispostavilo kao tačno, te ga je onda zamolio da izvadi jednog od njih iz džepa te se koncentriše na njega dok ga drži u ruci. Kako je doktor gledao u novčić, tako je novčić polako iščezavao dok na kraju nije kompletno nestao. "Ni ti ni bilo ko drugi na ovom svijetu nikada ga više neće vidjeti," rekao mu je posjetilac. Nakon nekog vremena diskusije na temu NLO-a, posjetioc je počeo govoriti sve sporije i sporije; - "ostajem bez energije, moram odmah da idem, doviđenja," rekao je na kraju, oteturao do vrata pa se jedva nekako spustio niz stepenice. Dr. Hopkins je onda vidjeo neku plavičastu svjetlost ispred svoje kuće i u prvom momentu pomislio je kako se radi o farovima automobila koji je pripadao njegovom gostu, međutim, stranac je nestao a da se nije čuo zvuk motora auta, odnosno, doktor na kraju krajeva nije uspio ni da vidi ikakav auto. Kada su se doktorova žena i djeca vratili kući, zatekli su ga kako sav rasijan sjedi za stolom na kome je ležao pištolj, dok su cijelo vrijeme svjetla u kući treperila, palila se i gasila. Kada su kasnije izašli napolje ispred kuće, na mjestu gdje je posjetiočev auto trebao da bude parkiran pronašli su par čudnih otisaka ali to nisu bili

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

tragovi guma automobila, niti su se nalazili na mjestu gdje bi točkovi auta normalno bili. Sutradan su ti misteriozni tragovi već bili nestali. Neko vrijeme nakon ove posjete u doktorovoju kući su se događali kojekavi bizarni incidenti. Doktora Hopkinsta je ova posjeta toliko potresla da je postupio upravo onako kako mu je stranac i naložio, tj. izbrisao je sve trake sa materijalom kojeg je snimio za vrijeme svog istraživanja slučaja abdukcije i prestao je sa svakom daljom istragom.

Čini se da "MIB" imaju sposobnost materijalizacije u našoj ravni postojanja i da se tu radi o vještačkim stvorenjima koja su poslana od strane "kontrolnog sistema," iz druge ravni postojanja (4-te dimenzije), kako bi se zataškali određeni slučajevi koji bi mogli navoditi na pomisao ili dokazati postojanje tog kontrolnog sistema, kao i samu suštinu manipulacije ljudskim bićima. U svakom slučaju, čini se da u poslednje vrijeme, broj ovakvih slučajeva je mnogo manji nego prije. Da li se kontrolni sistem trenutno više oslanja na elektronsku kontrolu umar ljudi ili su sada zadovoljniji sadašnjim stanjem svijesti ljudske populacije na zemlji u ovoj tački vremena-prostora, te im takve intervencije nisu više potrebne !?

OTKRIVENA TAJNA TUTANKAMONOVE SMRTI !?

Grobnica kralja dječaka Tutankamona izazvala je pravu senzaciju od trenutka kada je otkrivena davne 1922. Kao jedna od malobrojnih pogrebnih odaja koje su preživjele vijekove skoro potpuno netaknute, ona je ujedno i najbogatija pošto je prepuna zlata, slonovače i izrezbarenenog drveta, uključujući možda najčuveniju svjetsku pogrebnu masku. Međutim, bilo je nečeg čudnog u načinu na koji je Tutankamon sahranjen, do te mjere da su mnogi arheolozi pomislili da nije umro prirodnom smrću.

Tutankamon je imao jedva 18 godina kada je umro, što je premalo za faraone koji su uživali najbolju ljekarsku zaštitu i dobijali najbolju hranu u tada najcivilizovanoj kraljevini starog svijeta. Osim toga, njegova grobnica je bila u takvom stanju, malih dimenzija, sa nedovršenim detaljima - da je navodila na pomicao da je kralj-dječak preminuo neočekivanom ili čak nasilnom smrću. Posle brojnih špekulacija i nagađanja tokom svih ovih decenija, danas se pojavila hipoteza koja potkrepljuje mišljenje svih onih koji su oduvijek tvrdili da je Tutankamon ubijen. Posle više od 3.300 godina nakon što je Tutankamon sahranjen, Greg Kuper, bivši profajler FBI i načelnik policije u Provu u državi Juti, i Majk King, direktor kriminološke jedinice policijske stanice u Ogdenu, u Juti, pozabavili su se ovim istorijskim slučajem na zahtev britanskog filmskog producenta Antonija Gefena. Njih dvojica, u saradnji sa Gefenovom londonskom kompanijom "Atlantic productions", proučila su čitav

niz izvora, uključujući knjige, akademске radove, fotografije Tutankamonove grobnice, rendgenske snimke same mumije i razgovore sa savremenim stručnjacima - da bi primijenili dostignuća savremene sudske medicine na taj drevni slučaj. Dvojica njuškala smatraju da su pronašli dokaz da je riječ o ubistvu i pri tom vjeruju da znaju ko je ubica !

Istaknuti egiptolozi, međutim, kažu da su sve to gluposti. Slučaj je podrobno razmotren toliko puta u prošlosti i nije donio ništa konkretno. Ko god da je u pravu, u startu je bilo savršeno jasno da je britanski arheolog Hauard Karter prije 80 godina otkrio grobnicu koja nije ličila ni na jednu drugu. Bila je prije svega aljkavo sagrađena i loše uređena. Po veličini nije odgovarala čovjeku kraljevske krvi, po podu su se vidjeli tragovi boje koje niko nije oprao, a brojni predmeti kojima se svijet toliko divi uzeti su izgleda iz pogrebnog skladišta, s tim što su sa njih izbrisana imena ljudi kojima su bili namenjeni i urezano Tutankamonovo. Postupak balsamovanja je obavljen na brzinu, što se vidi po tome što su na mumiju prosute čitave kofe balsama. Da li je to dio rituala ili dokaz prikrivanja ubistva ? Prvim pregledom nije otkriveno ništa sumnjivo. Preko 40 godina kasnije, međutim, istraživač sa Univerziteta u Liverpulu je dobio dozvolu da napravi rendgenski snimak mumije i pri tom otkrio zanimljive detalje : u moždanoj šupljini je lebdio djelić košćice, a u dnu lobanje se vidjela tamna mrlja koja je mogla da predstavlja krvni ugrušak nastao udarcem tupog predmeta u glavu. Da bi bacili malo više svjetla na misteriju, Kuper i King su se dokopali tog snimka i odnijeli ga medicinskom stručnjaku, radiologu i neurologu. Oni su odmah otkrili nove pojedinosti - abnormalnosti u kostima iznad Tutankamonove očne jabučice govore o prelomu koji nastaje prilikom udara glave o čvrstu podlogu pri čemu se mozak pomijera naprijed. Štaviše, pršljenovi u dječakovom vratu su bili spojeni, što je simptom mišićno-koštane deformacije poznate kao Klipel-Fejlov sindrom. Ljudi s tim sindromom ne mogu da okreću glavu a da pri tom ne okrenu cio torzo, zbog čega se teško kreću. Drevni kriminalac je iskoristio tu kraljevu slabost i likvidirao ga. Isljednici su se zapitali, kao u svakom savremenom slučaju, ko je za to imao sredstvo, priliku i motiv. Zato su detaljno proučili cijelokupnu egipatsku imperiju iz tog vremena. Krug osumnjičenih su suzili na četiri osobe : Maju, Tutankamonovog glavnog rizničara; Horemheba, njegovog vrhovnog komandanta; Akesenamen, njegovu ženu; i Aja, njegovog premijera. Sistemom eliminacije, na osnovu slika iz grobnice na kojima se vidi u kakvim je odnosima kralj-dječak bio sa svojim

Created with

saradnicima i ženom, na osnovu poklona koje su mu bližnji ostavili, kao i po tome ko ga je naslijedio, zaključili su da je vinovnik bio premijer Aj. On je obavljao istu funkciju i za vladavine Tutankamonovog oca, bio je de facto kralj pošto je o svemu savetovao mладог Tutankamona i tako zadobio njegovo povjerenje. (Tutankamon je postao faraon sa devet godina.) I, što je najvažnije, preuzeo je presto poslije dečakove smrti. Većina egiptologa ne vjeruje u špekulacije savremenih detektiva i smatra da njihovi dokazi nisu dovoljno ubjedljivi. Međutim, koliko god da su dokazi protiv Aja čvrsti ili slabi, oni sigurno neće staviti tačku na drevnu zagonetku. "Kriminalno ponašanje je kriminalno ponašanje", kaže Kuper. "Nije bitno da li se radnja dešava danas ili prije 3.500 godina." To je samo još jedna potvrda gesla savremenih stručnjaka za sudsku medicinu - zločin nikada ne zastarijeva !

Created with

nitro^{PDF} professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

ISTINITE PRIČE

MISTERIJA DAVIDA LANGA

Dogodilo se to u jednom trenu, 23. Septembra, 1880. godine, sunčanog poslijepodneva na farmi Davida Langa, nekoliko kilometara od mjesta Galatin, država Tenesi, SAD. Sudbina je htjela da se ova misterija odigra u prijatnoj okolini. Langov dom je bila velika kuća od cigle i sastojala se od više dijelova, sva obrasla lozicom. Ispred je bio veliki pašnjak, koji je stoka uredno popasla a sada je posmeđio od dugotrajne ljetne suše. Toga poslijepodneva dvoje djece Langovih, osmogodišnji George i jedanaestogodišnja Sarah, igrali su se igračkom koju im je otac tog jutra donio iz Neshwilla - drvenim kolicima koja su vukli drveni konjići. Djeca su vukla igračku po dvorištu a roditelji su ih gledali. Gospodin Lang je pošao prema ogradi pogledati svoje konje sa kojima se je ponosio. Stao je uz ogradu i pogledao na svoj veliki džepni sat kada mu žena doviknu : "Vrati se brzo, Davide, htjela bih da me odvezeš u grad prije nego se dučani zatvore". David mahnuvši rukom reče : "Evo me za par minuta". Ali, nije se nikada vratio, jer je David Lang bio samo trideset sekundi udaljen od sastanka sa sudbinom, ma kakva da je ona bila ! Djeca su se prestala igrati jer su ugledala laku dvokolicu kako se približava iz daljine. Dolazio je sudac August Pack koji im je uvijek donosio darove. Gospođa Lang je također vidjela dvokolicu, i David isto tako, jer je mahnuo sucu i krenuo prema kući. David Lang nije učinio vise od pet-šest koraka, kada je nestao na

očigled svih prisutnih. Gospođa Lang je vrismula. Djeca su ostala zabezknuta. Svi su instinkтивno potrcali prema mjestu gdje je Lang bio viđen posljednji put prije par sekundi. Sudac i njegov zet, koji je bio u dvokolici, potrčaše preko polja istog trena. Nije bilo ni grma ni stabla ni rupe koji bi narušavali površinu. Niti ikakvoga traga koji bi pokazivao što se desilo sa Davidom Langom. David Lang je nestao pred očima supruge, dvoje djece i dvoje ljudi u dvokolici.

Naknadna ispitivanja svjedoka pokazala su da su svi vidjeli iste stvari u isto vrijeme i na istom mjestu. Mjesni geodet je pregledao teren i izjavio da nema nikakvih podzemnih šupljina ni rupa te da je sav teren vrlo čvrst. Nikada nije bilo pogreba niti zadušnica za gospodina Langa. Njegova žena, koja je poživjela još mnogo godina, živjela je u nadi da će se on, David Lang, jednom vratiti. Najzad je dozvolila sucu Packu da iznajmi cijelu farmu osim pašnjaka ispred kuće. Pašnjak je ostavila da bude nedirnut dok je ona živa.

Koliko je bio čudan nestanak toliko je čudno i ono što je primjetilo dvoje Langove djece jedne tople večeri u Aprilu, 1881. g, sedam mjeseci poslije događaja. Djeca su zapazila da se na onom mjestu gdje je otac bio zadnji put viđen nalazi krug zakržljale žute trave od nekih pet metara u promjeru. Jedne večeri dok su stajali pored tog kruga jedanaestogodišnja Sarah je zazvala oca i na njihovo iznenađenje čuli su njegov glas koji je zvao u pomoć... ponovo i ponovo... sve slabije, dok nije utihnuo, zauvijek.

LJUDI IZ ČAMCA

Zbog neriješenih problema u Vijetnamu, tisuće ljudi je krenulo preko nemirnih mora u potrazi za boljim. Koristili su čamce i improvizirane splavove, a gutalo ih je nevrijeme, nevješto upravljanje i pirati. Njima ništa nije išlo na ruku; od zla su plovili prema gorem. "Ljude iz čamca" su presretali pirati koji su oduzimali sve što su imali. Samo izuzetno rijetko bi za sobom ostavljali svjedoke. Tisuće žena silovano je i mučeno prije nego što su bačene u more. Ukoliko su imale "sreće", bile su, a na žalost i djeca, prodavane u svjetske kupleraje. Najgore od svega je činjenica da su često na moru "ljude iz čamaca"

Created with

nitroPDF
professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

sretali mnogi brodovi. Kapetani raznih nacija nisu se ni osvrtali na plač tih ljudi; svjesno su ih ostavljali morskim razbojnicima. Godine 1986. grupa humanista iz Francuske i Zapadne Njemacke odlučila je nešto pokušati učiniti. Zakupili su brod "Cap Anamoor 2", koji je samo u Februaru i Martu te godine iz Kineskog mora spasio nekoliko stotina izbjeglica prije nego što su do njih došli morski razbojnici.

Jednog jutra, krajem Marta, 1986. godine, osmatrač sa broda "Cap Anamoor 2" primjetio je veliki ali nespretno napravljen splav. Alarmirao je kormilara i brod je promijenio pravac. Prišli su malom brzinom splavu, spremni prihvatići jadnike. Na palubi su se već sakupili spasioci, dva liječnika i gotovo kompletna posada na čelu sa kapetanom Linegeom. Član posade Vijetnamac Li Traon, dovikivao je maloj grupi da se, jedan po jedan, ukrcavaju u sruštenu košaru. Ulrich Dreher, novinar, snimao je cijeli događaj kamerom. Doktor Herger je uzbudeno komentirao izgled ljudi na splavu. Na splavi su bili jedan starac sa dugom bijelom bradom, nalik na kineskog mandarina, dva mlađa čovjeka, jedna mlađa žena i troje djece. Svi su bili očajno mršavi i gotovo bez kapi krvi u obrazima. Starac je izgleda prešutno odobrio raspored i jedan od mlađih ljudi je podigao ženu i stavio je u mornarsku košaru. Ona je pružila ruke kao da želi uzeti jedno od djece ili da se pozdravi, ali su mornari snažno podigli košaru u vis. Jedan od njih je i kriknuo kada je shvatio da na splavi više nema nikoga.

Doktor Herger je uzbudeno trljaо oči a kormilar sa užasom shvatio da je toliko pio da mu se svašta prividja. Li Traon je kasnije izjavio da ga je žena molila, na koji metar od pramca broda, da je spasi. A, zatim, nestala je minut kasnije od ostalih na splavi, sa izrazom na licu kao da ju je netko prevario. Kapetan nije želio tu pojavu "dematerijalizacije" zapisati u dnevnik ali je kasnije priznao da se to stvarno dogodilo. Uostalom, kamera Ulriha Dregera je sve lijepo zabilježila, uključujući tu i trenutak kada su "ljudi sa čamca" nestali !

ISPUNI UGOVOR S VRAGOM

Obitelj Brandhauser iz srednje Slovačke je prokleta. To o njoj tvrdi nekoliko stanovnika grada. Priče o povezanosti s vragom raširile su se po okolici brzinom munje. Što je zapravo u svemu istina ?

Prokletstvo obitelji Brandhauser počinje još u 19. stoljeću. Tada je, navodno, jedan od članova obitelji potpisao ugovor s vragom. Nije ga ispunio, i zbog toga vrag već više desetljeća podsjeća njegove potomke na dug, koji obitelj prema njemu ima !

Glasine o našoj povezanosti s vragom stare su godinama. O njima mi je pri povijedao već moj pokojni otac - kaže (1996. god) danas 76-godišnji Karlo Brandhauser. - "Mislim, da to tada otac nije uzimao za ozbiljno i pričao mi je to kao kuriozitet", objašnjava dalje Karlo i dodaje : "Ne, ne sjećam se da se u vrijeme mog djetinjstva u našoj obitelji dogodilo nešto, što bi potvrđivalo ove očeve priče". Uprkos tome, Karlo Brandhauser, najstariji član obitelji u Oktobru, 1995. godine, na dan svog rođendana - kao prvi od zivućih potomaka dobio je poruku od vraga. Poruka je bila napisana crvenom tintom (kasnije se utvrdilo da je to bila krv) i sadržavala je na latinskom slijedeće riječi : "Ispuni svoj ugovor s vragom". Poruka u obliku papirnatog svitka, bila je stavljena u malu trubu, sličnu vražjem kopitu. Najprije sam pomislio kako se netko sa mnjom grubo našalio, i smatrao sam to malo neprimjerenum poklonom za čovjeka mojih godina, nastavlja priču stari gospodin. - "Samo nisam znao tko i zašto se šali na moj račun. Nitko iz obitelji si to ne bi dozvolio". Na loš vic se zaboravilo. Kada je na dan svog rođendana, dva tjedna kasnije, dobila isti takav "poklon" njegova 55-godišnja kćerka Marija, a zatim istom prigodom početkom Decembra i njezina kćerka, 36-godišnja Ana, cijela stvar postala je više nego sumnjiva i vrlo ozbiljna. Nitko iz obitelji nije imao velikih neprijatelja, dapače, obitelj Brandhauserovih bila je kod mnogih ljudi uvijek vrlo cijenjena. "Postepeno smo eliminirali sve mogućnosti da bi nas netko htio prestrašiti." - kaže Marija - "Nismo pronašli ni moguće zastrašitelje, ni motiv, koji bi ih u tome mogao voditi. Tada smo

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

počeli tražiti uporišnu točku u prošlosti." Nakon mjesec dana uspjeli smo otkriti dnevnik Kornela Brandhausera, mojeg pradjeda. Dnevnik je bio žut, a neke njegove stranice su poispadale. Otkrili smo da su Kornela zanimale okultne, nadprirodne pojave. Na jednom mjestu u dnevniku pronašli smo zanimljiv dio : "Danas sam potpisao ugovor, koji će odrediti sudbinu roda Brandhausera idućih desetljeća. Nadam se da će to moji potomci, a i svi daljnji njihovi potomci znati cijeniti." Ovaj dio otkriva da je Kornel Brandhauser mogao s nekim tajanstvenim potpisati nekakav poseban ugovor, jer je inače bio vrlo precizan u opisivanju svojih poslovnih poteza. Samo na ovom mjestu nema nikakvih pojedinosti. Karlo Brandhauser tome dodaje : - "Kornel, moj djed, umro je kada je meni bilo samo devet godina, tako da ga nisam imao prilike bolje upoznati. Ipak, jednom me odveo u svoju sobu, pokazao mi horoskope, kristalnu kuglu za gatanje i ostale druge okultne rezervate. Za mene, tada dječaka, bile su sve to vrlo zanimljive stvari, ali nisam tačno znao čemu služe. Nisam razumio ni neke djedove priče, koje mi je pričao. Bile su strašne, ali zanimljive. Moj je otac uvijek govorio kako je moj djed čudak. U takvom mi je sjećanju i ostao." Ono što najviše začuđuje jeste analiza. Njome je utvrđeno kako je upotrijebljeni papir na svicima star oko 150 godina (!) a poruke su doista ispisane krvlju, i sve tri su u najmanjoj crtici identične. Obitelj Brandhauser čeka što će se dalje događati.

SVEĆENICA SMRTI

Jedan Amerikanac neuredne vanjštine nije mogao izazvati ništa drugo osim podozrenja kada je došao na ugovoren sastanak u Kairu 1910. godine sa egiptologom Daglasom Moorayem. Sve, od odjeće do izgleda stvaralo je odbojnost i nepovjerenje kod prefinjenog Britanca, ali nedolični sugovornik je ponudio Moorayu otkriće od neprocijenjivog značaja - možda najveće u njegovoj karijeri.

Mooray nije odolio primamljivoj ponudi. Ispunio je ček na donosioca kod Engleske banke, predao ga Amerikancu i odmah poduzeo korake da dragocjeni teret prvim brodom bude poslat njegovoj kući u London. Ček nije nikada unovčen. Iste večeri Amerikanac je pronađen mrtav. Tek tada Mooray od jednog kolege doznaće za pozadinu "dobrog posla". Bila je to škrinja u obliku mumije koja je pripadala vrhovnoj svećenici hrama posvećenog bogu Amon Ra. Pretpostavlja se da je živjela u periodu oko 1600. g.p.n.e. u Tebi. Na vanjskoj strani poklopca bio je ugraviran njen lik, minuciozan rad izveden u zlatu i emajlu. Povrh svega, cijeli kovčeg je bio izuzetno dobro sačuvan. Svećenica iz hrama Amon Ra je zauzimala visoko mjesto u hijerarhiji kulta mrtvih, koji je nekad žitorodnu dolinu Nila pretvorio u predio smrti. Na zidovima njene grobnice stoji urezano prokletstvo da će se život onog tko se drzne poremetiti vječni mir grobnice izvragnuti u nepregledni niz nesreća i užasa. Prva tri dana Mooray je samo odmahivao rukom na to praznovjerje, sve dok mu za vrijeme lova puška nije neobjašnjivo eksplodirala u ruci. Poslije višetjedne agonije ruka mu je amputirana do iznad lakti. Na povratku u Englesku umiru dva Moorayeva prijatelja. Dijagnoza je glasila : "Uzrok smrti nepoznat". Dvoje egipatskih sluga, koji su došli u dodir sa teretom prilikom transporta, zadesila je smrt na nepunu godinu. Kad je Mooray stigao u London, kovčeg je već bio тамо. Bacivši pogled na izrezbarjen lik svećenice na poklopcu, "činilo mu se da je oživio, sa pogledom koji ledi krv u žilama". Sa već donijetom odlukom da se oslobođi neprijatne kutije, Mooray objeručke prihvati molbu jedne prijateljice da preuzme dalje čuvanje kovčega. Nije prošlo ni nekoliko tjedana, a umrla joj je majka, ljubavnik je napustio, a ona sama je počela naglo slabiti od nepoznatog uzročnika bolesti. Pišući posljednju izjavu volje, njen advokat je inzistirao da u testament uđe odredba da prokleta škrinja bude vraćena Daglasu Moorayu. Mooray, koji je sada bio sjena nekadašnjeg čovjeka, nije zadržao kutiju već ju je na najsigurniji mogući način isporučio dalje. Kovčeg je ukrcan na najsuvremeniji putnički brod, koji je tog mjeseca prvi put trebao zaploviti na liniji iz Suothamptona za New York. Ali, sarkofag u obliku mumije nikada nije stigao do New Yorka. Zajedno sa ostalim teretom nalazio se je na "nepotopivom" "Titanicu", koji je 15. Aprila, 1912. godine zaplovio prema katastrofi sa 1513 putnika. Radi poštovanja prema mumiji, mumija je smještena na komandni most ! Ovo je prava istina o propasti broda "Titanic" !

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

PRINCEZINA RUKA

Grof Louis Humond bio je nadaleko poznat kao okultist i psihoterapeut. I kao takav, često je od zahvalnih pacijenata bivao darivan nesvakidašnjim poklonima. Ali, najneobičniji od svih poklona donio je grofu i najveće nevolje. Za vrijeme posjete Luksoru 1890., izlijeo je od malarije tamošnjeg uglednog šeika. Zauzvrat, šeik je insistirao da grof primi na dar mumificiranu desnu ruku davno umrle egipatske princeze. Humondovož ženi se od samog početka taj bizarni poklon nije svidio. A kada je čula cijelu legendu, njena odbojnost se pretvorila u mješavinu užasa i odvratnosti. Priča glasi da je u sedamnaestoj, posljednjoj godini svoje vladavine, egipatski kralj Ahnaton - jeretički Tutankamonov tast - došao u sukob sa svojom kćerko nekim vjerskim pitanja. Osveta kraljeva bila je strašna. Godine 1357. p.n.e. po nalogu kralja i oca, njegovi svećenici su djevojku najprije silovali, a potom ubili. Odsjekavši njenu desnu ruku, potajno su je zakopali u Dolini kraljeva odvojeno od tijela. Postupak dobiva smisao kada se uzmu u obzir tadašnja vjerovanja da osoba sahranjena necijelovitog tijela nije mogla dobiti pristup u rajske predjele.

Niti jedan kustos muzeja nije želio primiti jezivi eksponat. Nemajući kuda, Humond je poklon smjestio u ispraznjeni sef svoje londonske kuće. Kada su Oktobra, 1922. godine, Humond i njegova žena otvorili sef - sledili su se od užasa. Poklon se nije mogao prepoznati. Mumificirana i usahla, 3200 godina stara, ruka je djelovala potpuno svježe ! Grofica je zahtjevala da se ruka neizostavno uništi i Humond, koji do tada nikada nije osjetio strah od nepoznatog, prihvati prijedlog. Postavio je samo jedan uvjet : princezina šaka mora biti sahranjena na najprigodniji način. Sve je bilo pripremljeno za sahranu u noći 31. Oktobra, 1922. godine, na Dan mrtvih.

U pismu upućenom svom dugogodišnjem prijatelju, arheologu lordu Karnarvonu, Humond je do detalja opisao ceremoniju sahrane. Šaku je pažljivo položio u ložište kamina čitajući naglas poglavljia iz egipatske "Knjige mrtvih". Iznenada, završne riječi je popratio jak udar groma i kuća je utonula u tamu. Ulazna vrata popustiše pod naletom snažnog i iznenadnog vjetra. Od siline udara, Humond i njegova žena nađoše se na podu sa osjećajem neke neprirodne hladnoće koja je zavladala u kući. Kada su podigli pogled, pred njima je stajala uspravna figura neke žene. Prema Humondovom kazivanju, "ona je bila obučena u kraljevsku odoru starog Egipta, sa vijugavom zmijom oko glave, sa znamenjem faraona". Umjesto desne šake, visio je okrvavljeni patrljak. Prikaza se na trenutak nadvi nad plamenom u kaminu da bi narednog momenta iščezla netragom. Sa njom nestade i šaka, da više nikad ne bude viđena. Četiri dana kasnije Humond je iz novina saznao da je ekspedicija lorda Karnarvona na pragu senzacionalnog otkrića grobnice Tutankamona i da će grobnička biti otvorena uprkos upozorenju uklesanom na vanjskim zidovima. Iz bolnicke sobe, gdje se sa suprugom još uvijek oporavlja od pretrpljenog šoka, Humond uputi starom prijatelju pismo moleći ga da još jednom preispita svoju odluku o otvaranju grobničke. Napisao je : "Sada pouzdano znam da su stari Egipćani posjedovali znanje i moć koje naš razum ne može shvatiti. Za ime Boga, preklinjem te, budi oprezan".

Međutim, iskušenje svjetske slave bilo je suviše veliko da bi lord Karnarvon uzeo za ozbiljno pismo svog prijatelja. Nedugo, zatim, umro je od ujeda malaričnog komarca. Jedan za drugim umirali su i ostali članovi ekspedicije potvrđujući legendu poznatu kao "Prokletstvo faraona".

TRAGOVI NA GROBU MUČITELJA

Samo u 1692. godini, u Salemu, Masachusets, pod optužbom da su se bavili crnom magijom obješeno je 13 ljudi. Za pukovnika Bucksa iz Bucksporta u Mainu bila je stvar prestiža da i njegovo selo uzme učešća u sveopćem lovnu na vještice. Nije bilo sastanka lokalnog vijeća, a da pukovnik ne postavi to pitanje. Ustrajnost je dala rezultata. Prst javne osude je pokazao na jednu staricu. Kroničari se ne mogu složiti oko toga kako se je uopće zvala i koliko je imala godina. Prema jednoj zabilješci, ime joj je bilo Comfort

Created with

nitro^{PDF} professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

Ainsworth i bila je starija od 90 godina. Proces je počeo. Svjedoci su se redali jedan za drugim izričući besprizorne osude. Na okrivljenu gotovo da nitko nije ni pogledao, a sve oči su bile uprte u pukovnika Bucksu. Jedna je žena ispričala kako je čula staricu kako nešto nerazgovijetno mrmlja u bradu. Ali, kada joj je po dolasku u kuću potekla krv iz ušiju, bila je sigurna da su čini bačene na nju. Jedan čovjek se, pak, zakleo da je na vratima staričine kuće vidio spodobu deset stopa visoku - očigledno da je to bio sam đavo ili barem netko od sljedbenika nečastivog.

Porota nije dugo vijećala. Citirajući tekst "Zlo ne zaslužuje da živi", sudac je optužio Comfort Ainsforth za bavljenje crnom magijom i osudio je na smrt. Presuda se trebala izvršiti slijedećeg dana ujutro. Tada je, prije nego što su čuvari mogli bilo što poduzeti, upirući svojim kvrgavim prstom na pukovnika, jasnim glasom povikala : "U cijelom svom životu nikada nisam prokletala nijedno živo ljudsko biće ! Ali, vas, gospodine, i vaše ulizice, što me u smrt poslaste, mogu prokleti mirne duše... A sada poslušaj i zapamti ovo - kada umreš, a to će biti uskoro, obećavam ti da će ostaviti otisak svog stopala na tvom nadgrobnom spomeniku. A taj biljeg, pukovniče Bucks, ostaće za sva vremena da svijet nikada ne zaboravi nepravdu učinjenu na ovaj dan".

Tri mjeseca poslije suđenja pukovnik je umro. Nasljednicima je ostavio u amanet da mu podignu nadgrobni spomenik od takvog kamenja da ga ništa ne bi moglo oskrnaviti. U početku je rad na spomeniku odmicao normalnim tokom sve dok jednog dana uzbudeni radnik nije obavijestio nasljednike da su se na mramoru pojavili tragovi stopala koji se ni najmarljivijim trljanjem pjeskom nisu mogli ukloniti !? U potpunoj tajnosti unajmljen je drugi kamenorezac. Obećavši da će sačuvati tajnu, isklesao je spomenik u svemu isti kao i prethodni. Stara ploča je zakopana, a nova postavljena na predviđenom mjestu. Nije prošlo ni desetak dana kada nasljednici saznadoše od preplašenih ljudi da im varka nije uspjela. Na ploči su se vidjele jasne konture stopala. Gundajući protiv nečuvenog vandalizma, objašnjenje koje nikog nije uvjerilo - nasljednici nisu odustali, već dadoše da se napravi spomenik od još plemenitijeg i skupljeg kamena. Dakako, i on je ponio biljeg izrečenog prokletstva. Obeshrabreni nasljednici nisu činili dalje pokušaje. Poslije tri stoljeća, biljeg je poput žive rane i dalje prisutan na grobu pukovnika Bucksu.

ZNANJE PRIJE ZNANJA

I danas, mnoge ljudi začuđuju priču koja se desila 1927. godine, u prašumi blizu Belize (tada Britanski-Honduras). Britanski arheolog i avanturista Fredrick Mitchell-Hedges tada

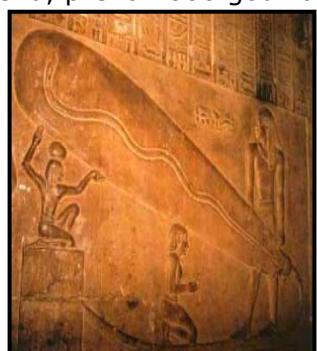
je bio u potrazi za nestalim kulturama koje bi mogle biti povezane sa mističnom Atlantidom. Njegova, usvojena, kćerka je na svoj 17-i rođendan zapazila čudan sjaj među ruševinama arheološkog mjesta koji su istraživali. Radnici su požurili da pronađu uzrok tom sjaju. Otklonili su zemlju i kamenje, i pronašli lobanju izrađenu od čistog kristala. Veličina je odgovarala lobanji čovjeka, više od 5 kg teška i savršene obrade. Pri vijesti o pronalasku lobanje odmah su došli domorodci iz obližnjih mjesta, pali na koljena i molili se. Jedan stari Maya je objasnio da je lobanja preko 100.000 godina stara, i da je samo jedna od ukupno 13 lobanja koje su neprocjenjivo blago njegovih predaka. One sadrže informacije o nastanku čovjeka, odgovore na pitanja o najvećim tajnama i, ako se svih 13 lobanja spoje, počinju da pričaju.

Mitchell-Hedges je izjavio da je neobičan nalazak najmanje 3.600 godina star, i da je obrađen na nepoznat način. On nema pojma na koji način su ih Maya mogli napraviti. Detaljnija pretraga lobanje, učinjena 1970. godine u laboratorijama Hewlett-Packard, proizvođača kompjutera, potvrdila je njegove navode :

- Lobanja je izrađena od čistog kristala, i suprotno njenoj prirodnoj osovini. Pri takvoj obradi bi trebala zapravo da se raspade u hiljade dijelova. Vjerovatno je prvo grubo obrađena dijamantnim oruđem, te kasnije sa smjesom vode i pijeska glatko polirana. Procjenjeno radno vrijeme : preko 300 godina. "Ova prokleta stvar zapravo nebi smjela postojati", izjavio je jedan od naučnika.

Šta to znači ? Dali su Maya bili u stanju izraditi predmete koje ni danas, sa modernom tehnikom, nismo u stanju napraviti ? Dali su prijašnje kulture bile mnogo dalje razvijene, nego što to danas prepostavljamo ? Ili ovdje utjecaj imaju neke nadnaravne sile ? Možda čak dolaze sa drugih planeta, a donešene su od svemiraca ? Ovo zadnje tvrdi Anna Mitchell-Hedges, adoptirana kćerka Fredericka. Odgovori na ovakva pitanja nisu jednostavna, jer naučnici i arheolozi uvijek pronađu predmete koje nije moguće smjestiti u poznati tok istorije. Oni se ističu iz toga, i bivaju "Out of Place Artefacts" nazivani, na našem jeziku prijevod bi otprilike glasio : umjetno stvoreni predmeti na čudnim mjestima. Tome pripadaju baterije iz doba prije našeg vremenskog računanja, slike sijalica iz starog Egipta, željezni predmeti pronađeni u sedimentima pijeska iz kamenog doba, pa i kompjuteri iz antičke Grčke. Dali su to sve krivotvorine ili moramo ranu istoriju čovjeka potpuno novo shvatiti i pisati ?

Jedan od takvih predmeta je tzv. bagdadska baterija. 1936. godine, u Khujut Rabu'a austrijski istraživac Dr. Wilhelm König je iskopao jednu čudnu glinenu, preko 2000 godina staru, posudu. Unutar te posude se nalazio bakreni cilindar, koji je omotavao željeznu polugu. Omot je tako postavljen, da je bilo moguće popuniti ga sa nekom tečnošću. U sredini te tečnosti, od bakra električno izolirana, nalazila bi se spomenuta željezna poluga. Čemu je služila ta neobična sprava ? Naučnici nisu mogli naći odgovor i tada je Dr. König postavio svoju smjelu tezu : "Ta glinena posuda mogla je da bude baterija." Prema toj tezi, električna struja nije otkrivena 1798. godine od Luigi Galvania, već skoro 2000 godina ranije. I zaista, mnoge istraživačke grupe (među njima i naučna grupa iz "Roemer und Pelizaeus" Muzeja u Hildesheimu) uspjele su dokazati da je ta glinena posuda mogla proizvoditi električnu struju. Naučnici su identičnu posudu sami napravili, te je ispunili sa sokom od grozđa, između bakrenog cilindra i željezne poluge je bio napon od 0,5 Volt-a,

Created with

ne mnogo, ali ipak. Sa malim naporom Partareni su znaci mogli da proizvode struju. Ali, za šta? Sijalice, telefoni, motori ili fliperi tada nisu postojali. Ili jesu?! "Već su starom Egiptu postojalo je električno osvjetljenje", tvrde Peter Krass i Reinhard These, autori knjige o sijalici iz Egipta. Glavna osnova njihove argumentacije je reljef iz Dendere. Na tom reljefu, nastao oko 50 g.p.n.e., vidljiv je egipatski sveštenik koji drži u rukama ogromni predmet u obliku balona. U unutrašnjosti tog balona vidljiva je zmija koja se kreće prema nebu. Za Krassa i Habecka indicija je jasna: Taj reljef je tehnički nacrt, balon je sijalica, a zmija je bakrena spirala u sijalici. Sa takvim električnim osvjetljenjem, Egipćani su osvijetljivali tamne hodnike piramide. S time bi bilo objašnjeno zašto takvi hodnici nisu začaćeni po zidovima i plafonima.

Interesantna pretpostavka - ali ne i dokaziva. Bagdadska baterija proizvodi struju, ali jako malo. Da bi i 1 Watt sijalicu upotrijebili, potrebno bi bilo 40 bagdadskih baterija spojiti - sabrana tezina: 80 kg. "Za osvjetljenje svih hodnika jedne piramide, potrebno bi bilo 116 miliona baterija, sa ukupnom težinom od 233.600 tona!", objašnjava fizičar i matematičar Frank Dörneburg. Te dodaje: "Zašto ni jedan primjerak baterije nije pronađen? Ni jedan!" Pored toga: Ni danas ne postoje tolike sijalice kao navodno predstavljene na spomenutom reljefu. Iz dobrog razloga: Bile bi opasne po život. Snaga implozije jednog staklenog predmeta koji nema vazduh u sebi, raste sa veličinom tog predmeta - i veličina "sijalice" iz Dandere bi imala pritisak vazduha od 63 tone. Egiptolozi imaju drugačije objašnjenje za "sijalicu" iz Egipta: Egipatski reljefi uvijek imaju simbolično značenje: Stvarnost nikad nije predstavljena. Stilizacija ponekad ide tako daleko da je iz malih isječaka moguće rekonstruirati kompletna djela. U reljefu oni prepoznavaju čamac boga sunca, Ra, koji završava u cvijetu lotosa. (Drugi to shvataju kao "kablove" u "dršci" sijalice). U mitologiji Egipćana sunce naveče umire, da bi se ujutro ponovo rodilo. Stoga je zmija kao simbol ponovnog rađanja (i ona poslije mijenja svoje kože se "ponovo rada". Na "šalteru" ispod "sijalice" bog Heh pruža svoje ruke prema nebu i usmjerava Sunce prema nebu. Kontroverzni dio reljefa je predstava "navoja sijaličine drške". Ni egiptolozi ne znaju kako tačno da se odredi, odnosno tumači. Mogao bi značiti "horizont", i tada bi reljef predstavljao boga sunca, što u jutru Nove Godine, putuje ka nebu.

Jedno je sigurno: Radnici koji su klesali taj reljef, svoj posao nisu radili pri električnom osvjetljenju, već pri sjaju baklji. Iz doline kraljeva pronađeni su detaljni zapisi o upotrebi baklji, kome su dodijeljene, koliko komada i koliko ih je vraćeno. A, ne začaćeni hodnici i plafoni? Izmišljeni su! U stvarnosti su ti zidovi i plafoni toliko začaćeni, da je potrebno bilo određene hodnike rastaurirati. Ako baterija iz Bagdada nije služila za osvjetljenje, a je bila obložena zlatom - pozlaćena. Tako je to moglo biti. Ipak, mnogo pitanja ostaje. Da li su se baterije zaista za to upotrebljavane? Da li su Partareni poznavali proizvodnju zlatnog praha potrebnog za galvanizaciju? I zašto arheolozi pronalaze i slične "baterije", u kojima se umjesto željeznih poluga nalaze bakrene poluge u bakrenoj spirali? Sa dva ista metala nije moguće proizvesti struju. Da li te posude onda slučajno mogu biti upotrijebljene za galvanizaciju, a zapravo služe drugoj svrsi?

Naše pretke ne bi smjeli potcjenvivati. Šta su stvarno mogli i šta su mogli pojedinci, poslije par stoljeća teško je znati. Vjerovatno su postojali genijalci i genijalni izumi o kojima su nestali svi tragovi i koje nikad nećemo saznati. Ako naučnici danas pronađu takvu stvar, onda se nađu pred novom zagonetkom.

Tu je i kompjuter iz Antikitere. Pronađen je u antičkom brodu u moru, 1900. godine, na dubini od 42, a veličine je kao karton za cipele. Arheolozi su katalogizirali pronađene predmete: Vazne, posude vina, kipove, amfore, mramorne i brončane figure. Po svemu sudeći, bio je to trgovачki brod, potonuo u prvom stoljeću prije nove ere. Šta su zaista katagolizirali kao brvinu broda, to je otkriveno skoro dvije godine kasnije. Tada je taj komad drveta, sada osušen, popucao i na svjetlo dana se pojavio čudan metalni predmet. Potrebno je bilo još 70 godina da bi se taj predmet dovoljno proučio i shvatio. Učinjeni su rentgenski snimci predmeta i ostataka u "drvetu", kao i provjereni detaljni

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

arheološki zapisi prvobitnog izgleda, te i stare fotografije. Otkriće je zaista bilo začuđujuće : Astrolabijum ! "Mašina" koja pokazuje vrijeme izlazka i zalaska sunca, te kretanja 5 (tada poznatih) planeta, uključujući i faze mjeseca. Skoro 30 zupčanika pokretalo i pomjerala je jedno drugo i tako dočaravalo faze mjeseca, izlazak i zalazak sunca itd. Svi zupčanici su bili napravljeni od bakra sa malom količinom cinka. Zubi tih zupčanika imali su uglove od 60 stupnjeva. A sa strane imali su "navojak" koji je pokrećao svemu bio. Jednom navijen, astrolabijum je pokreao oznake što su označavale položaj planeta u određenim vremenskim periodama. Otkriće je senzacionalno. Teško nam je shvatljivo da su stari Grci bili u stanju da naprave jedan tako komplikovan sistem sa zupčanicima. Sistem, koji

možemo usporediti sa sistemom zupčanika današnjih satova na navijanje. A takvi satovi su tek 1.400 godina kasnije po prvi puta napravljeni ! Pored toga, kompjuter iz Antikitere ima i diferencijalnu getribu : zupčanike, čije osovine na drugim zupčanicima kruže. Tek 1828. je taj princip prvaljen u birou za patente. Zašto su stari Grci to poznavali 1900. godina ranije ? Da li je s time dokazano da su Grci bili "napredniji" 2000. godina više nego što se smatra ? Ili da postavimo pitanje, koje je već postavio Erich Von Däniken : "Od kojeg astronautskog kuma je ta sprava i to znanje dobiveno ?" Ovo drugo pitanje, postavljeno kao sugestija, možemo lako osporiti : Zašto bi vanzemaljci darovali znanje koje je ograničeno na samo pet planeta, koje su Grci tada poznavali, a ne odmah svih devet ? Plauzibilniji odgovor je, da tok razvoja nije uvijek teško ravnomjerno i uvijek prema gore. Postoji gore i dole kod znanja, kao i znanje koje se u toku vremena izgubi te ponovo mora "otkriti". Matematičar Hero iz Aleksandrije je već u prvom stoljeću naše ere otkrio parnu mašinu i napravio dva funkciranju primjera. James Watt je to isto "otkrio" tek 1765. godine. Takođe i beton je u starom Rimu bio poznat, Koloseum je sagrađen uz korištenje cementa. Ali tek 1849. je James Parker prijavio patent na "svoj" izum. Šta su onda ljudi prije 2000. godina stvarno poznavali ?

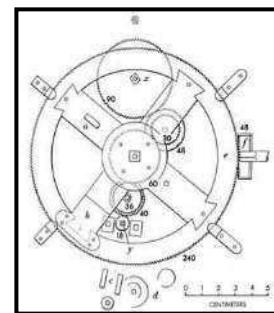
Poznavali su avione", tvrde neki istraživači i kao dokaze navode male zlatne figure iz Južne Amerike. Te figure, samo 4 cm dužine i datiraju od prije 1500. godina i potiču iz Tolima kulture i bile su kao pokloni/posjed stavljane u grobove mrtvih. Nije mnogo poznato o toj kulturi u području današnje Kolumbije, a još manje je poznato o mjestima i okolnostima pronađaka tih figurica. Većina se ipak, bez dvoumljenja, može odrediti kao nakit na glavi : špange i iglice za kosu, ukrasi za noseve i uši, kao i razni privjesci. Između toga postoje i čudne figure koje predstavljaju insekte, a prije sliče jednom spaceshuttleu nego ijednom insektu ! Današnji posmatrač teško se može oduprijeti zamisli da pred sobom ima modele aviona.

Da bi tu teoriju provjerili, Dr. Algund Eenboom i oficir zrakoplovstva Peter Belting su od stiropora i drveta napravili kopiju 16:1, te joj dodali propelere i motor, i najzad se uputili na aerodrom sa modelom-aviona. Senzacija... Imitacije tih figurica su bile odlične za navigaciju u vazduhu. Da li je to dokaz da su pronađene figure doista predstavljale avione ? Tesko je to reći. Naime, kopije od stiropora i drveta nisu zaista kopije istog materijala. K tome; njih dvojica su dosta toga iz modernog znanja o zrakoplovstvu "ugradili" u taj model : motor, propeler, "frdice" sa "pilotske kabine" su uklonili, krilima dali aerodinamičan izgled, te sve pukotine uklonili. S takvim izmjenama i neka stolica bi mogla da leti.

I otkud da stare Inke poznaju avione ? Za proizvodnju vlastitih aviona potrebna je cijela industrijska grana. Danas bi trebali naći milione dokaza za takvo što. Sjetimo se samo proizvodnje željeza, goriva, proizvodnje motora, aerodromi itd. Tada je vjerovatnije da su avione koristili vanzemaljci, a da su ih Inke samo kopirali sa minijaturama. Ali, ni to nije

kretanja 5 (tada poznatih) planeta, uključujući i faze mjeseca. Skoro 30 zupčanika pokretalo i pomjerala je jedno drugo i tako dočaravalo faze mjeseca, izlazak i zalazak sunca itd. Svi zupčanici su bili napravljeni od bakra sa malom količinom cinka. Zubi tih zupčanika imali su uglove od 60 stupnjeva. A sa strane imali su "navojak" koji je pokrećao svemu bio. Jednom navijen, astrolabijum je pokreao oznake što su označavale položaj planeta u određenim vremenskim periodama. Otkriće je senzacionalno. Teško nam je shvatljivo da su stari Grci bili u stanju da naprave jedan tako komplikovan sistem sa zupčanicima. Sistem, koji

možemo usporediti sa sistemom zupčanika današnjih satova na navijanje. A takvi satovi su tek 1.400 godina kasnije po prvi puta napravljeni ! Pored toga, kompjuter iz Antikitere ima i diferencijalnu getribu : zupčanike, čije osovine na drugim zupčanicima kruže. Tek 1828. je taj princip prvaljen u birou za patente. Zašto bi vanzemaljci darovali znanje koje je ograničeno na samo pet planeta, koje su Grci tada poznavali, a ne odmah svih devet ? Plauzibilniji odgovor je, da tok razvoja nije uvijek teško ravnomjerno i uvijek prema gore. Postoji gore i dole kod znanja, kao i znanje koje se u toku vremena izgubi te ponovo mora "otkriti". Matematičar Hero iz Aleksandrije je već u prvom stoljeću naše ere otkrio parnu mašinu i napravio dva funkciranju primjera. James Watt je to isto "otkrio" tek 1765. godine. Takođe i beton je u starom Rimu bio poznat, Koloseum je sagrađen uz korištenje cementa. Ali tek 1849. je James Parker prijavio patent na "svoj" izum. Šta su onda ljudi prije 2000. godina stvarno poznavali ?

Poznavali su avione", tvrde neki istraživači i kao dokaze navode male zlatne figure iz Južne Amerike. Te figure, samo 4 cm dužine i datiraju od prije 1500. godina i potiču iz Tolima kulture i bile su kao pokloni/posjed stavljane u grobove mrtvih. Nije mnogo poznato o toj kulturi u području današnje Kolumbije, a još manje je poznato o mjestima i okolnostima pronađaka tih figurica. Većina se ipak, bez dvoumljenja, može odrediti kao nakit na glavi : špange i iglice za kosu, ukrasi za noseve i uši, kao i razni privjesci. Između toga postoje i čudne figure koje predstavljaju insekte, a prije sliče jednom spaceshuttleu nego ijednom insektu ! Današnji posmatrač teško se može oduprijeti zamisli da pred sobom ima modele aviona.

Da bi tu teoriju provjerili, Dr. Algund Eenboom i oficir zrakoplovstva Peter Belting su od stiropora i drveta napravili kopiju 16:1, te joj dodali propelere i motor, i najzad se uputili na aerodrom sa modelom-aviona. Senzacija... Imitacije tih figurica su bile odlične za navigaciju u vazduhu. Da li je to dokaz da su pronađene figure doista predstavljale avione ? Tesko je to reći. Naime, kopije od stiropora i drveta nisu zaista kopije istog materijala. K tome; njih dvojica su dosta toga iz modernog znanja o zrakoplovstvu "ugradili" u taj model : motor, propeler, "frdice" sa "pilotske kabine" su uklonili, krilima dali aerodinamičan izgled, te sve pukotine uklonili. S takvim izmjenama i neka stolica bi mogla da leti.

I otkud da stare Inke poznaju avione ? Za proizvodnju vlastitih aviona potrebna je cijela industrijska grana. Danas bi trebali naći milione dokaza za takvo što. Sjetimo se samo proizvodnje željeza, goriva, proizvodnje motora, aerodromi itd. Tada je vjerovatnije da su avione koristili vanzemaljci, a da su ih Inke samo kopirali sa minijaturama. Ali, ni to nije

Created with

nitroPDF® professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

dovoljno plauzibilno : Strani posjetioci bi prevalili bezvazdušni prostor (svemir) da bi došli do naše planete, a krila tada nemaju smisla. Pa i pretpostavka da su sa sobom "vukli" avione istraživače s kojima bi istraživali našu Zemlju nije uvjerljiva. Tada su morali već znati kakvu atmosferu naša planeta ima, od čega se sastoji i koja je njena gustina. Inače cijela konstrukcija aviona ne funkcioniše. Da li su onda te figure samo kopije insekata ? Ni to nije uvjerljivo. Insekti nemaju delta-krila, a krila kod insekata ili ptica nisu na donjem dijelu trupa već na gornjem. Takođe ni insekti, kao ni ptice nemaju uspravan rep. Figure prije sliče ribama što lete, ali ni one nemaju ogrlicu iza vrata. Uvjerljiv odgovor ne postoji. "Ali to nije ni strašno. Kada bi na sve imali odgovore, tada bi imali samo radnike u hali što raspoređuju arheološke pronalaske, a ne istraživače i naučnike. Čak, kada i sama nauka ne bi stavljala pod upitnik ono što već smatra riješenim, tada ne bi imali napredak. Ponekad je obavezno i špekulirati", tako govori direktor gradskog muzeja u Linz-u.

Onda, špekulirajmo malo. Šta je sa nožem faraona ? 06. Novembra, 1922. godine pronađeno je u grobnici faraona Tut-ench-Amun, njegovo blago : sarkofazi, maske, figure egipatskih bogova, sanduci, zlatni nakiti itd. Ukupno više od 5000 raznih predmeta. Najmisteriozni nalaz je nož faraona bez hrde. Željezo u to vrijeme je bilo vrijednije nego zlato, pa i za faraona je to bila velika vrijednost. Značaj tog noža je itekako velik i po tome što je faraonu bio zavezan s desne strane nogu, pa čak i u grobu. Ali, kako je faraon došao u posjed tog noža ?

Da li je zaista taj nož jedan "Out of Place Artefact" kako inače razni izvori na internetu tvrde ? O njemu možemo skoro nevjerovatne navode pročitati : Da je saliven od nehrđalog željeza, da nije bio naveden sa ostalim pronalascima, da je njegovu leguru moguće ostvariti samo u vakuumskim uslovima. A tadašnji Egipćani nisu poznavali ni salijevanje željeza, a kamoli vakuumske uslove pri dobivanju takve legure. Manfred Sachse, predsjednik istraživačkog instituta za rudna dobra, intezivno se bavio sa tim pronalaskom noža. No, od kojeg materijala je taj nož napravljen ni on nezna. "To niko nezna", kaže Manfred. I dodaje : "Dr. Lukas, koji je te nalaze tada zapisivao, nije analizirao sastojke željeza kod tog noža. Niti je to do danas učinjeno. Egipatski Muzej u Kairu odbija dati nož za analiziranje van svoje zemlje, a potrebnih aparata za njegovu analizu nema u Egiptu. Premještaj svega potrebnog je jako skup, te nismo našli institucije koje bi finansirale takvu analizu. Znači, svi navodi o sastojcima i načinu salijevanja tog noža su jednostavno izmišljeni. Dok na drugoj strani u grobnici faraona su vladali odlični uslovi za očuvanje od vlage. Svi pronađeni predmeti su u odličnom stanju."

A otkud onda faraonu željezni nož ? Kako je došao u njegov posjed ? Kupljen je u inostranstvu : Hetiti, susjadi Egipćana, poznavali su tada već salijevanje željeza. Druga mogućnost : Željezo je moglo biti dobiveno i od jednog meteorita. I zaista, željezo je tada nosilo naziv "crni bakar s neba". I kada se nađe takav meteorit, potrebno ga je samo obraditi u željeni oblik. S izvjesnim pravom bi znači mogli tvrdi da je nož vanzemaljskog porijekla ! I kao takav, bi tada mogao imati (što nije dokazano) kristalnu strukturu koju je moguće imati/dobiti samo u vakuumskim uslovima. No, koliko je običan ili neobičan taj nož, to možemo tek znati kada se dotični naučno provjeri. Svi navodi do tada ostaju - špekulacija.

MISTERIJA TORINSKOG PLATNA DA LI JE ISUS UMRO NA KRIŽU !?

U dobi od trinaest godina Isus je starim "Putem svile" otišao u Indiju i tamo proučavao živi budizam čija je načela i sam usvojio i postao duhovni učitelj. Nakon ponovnog dolaska u Palestinu, raspeće je označilo kraj Isusovog poslanstva kao mesije, što, međutim, nije izazvalo njegovu smrt. Naime, egzaktna analiza "plašta iz Torina" dovela je do naučnog dokaza da je Isus preživio raspeće. Dalja istraživanja su pokazala da je nakon "uskršnjuća" Isus prvo živio na Bliskom istoku, a kasnije se vratio u Indiju gdje je na kraju umro u dubokoj starosti. Njegova grobnica se i sada nalazi u Srinagaru u Kašmiru.

Ovo su samo neke od brojnih smjelih tvrdnji autora nevjerovatne knjige "Isus je živio u Indiji", njegov nepoznat život prije i nakon raspeća, koja je nakon svog prvog objavlјivanja (1983. godine) u SR Njemačkoj štampana u deset izdanja, a uzgred rečeno, prevedena je na dvanaest jezika. Kroz objašnjenje (u predgovoru ove knjige) kako se uopće rodila ideja o njenom nastanku, njemački teolog Holger Kersten tvrdi da je pukom igrom slučaja 1973. godine čuo teoriju da je Isus, navodno, živio u Indiji. Kako sam priznaje, u početku je bio veoma skeptičan, pomalo nesiguran u vlastitom viđenju te materije, ali i sa čvrstom odlukom da sam krene stopama Isusovog stvarnog života.

OBILJE ZAPANJUJUĆIH INFORMACIJA

Holgen Kersten je putovao u sva mesta od povijesne važnosti, bio je u Izraelu, Srednjem Istoku, Afganistanu, a kada je tokom istraživanja stigao u Indiju, upoznao je ljudе koji su se najozbiljnije bavili temom "Isusa u Indiji". Od njih je dobio oblje informacija i dokaza za svoj uzbudljivi izvještaj, uz puno ohrabrenja i dragocjene podrške. Knjiga "Isus je živio u Indiji" nije pisana visoko akademskim stilom, te je i iz tog razloga veoma privlačna "običnom čitaocu". Pored navođenja brojnih iskaza koji se mnogima mogu učiniti smjelim (a neki čak i nevjerovatnim), ona je istovremeno otvorila široko područje istraživanja u mnogim srodnim disciplinama koje je preveliko samo za jednu osobu... Ipak, da nije riječ o izazivanju pukog senzacionalizma mnoštvom "neprovjerenih dokaza" koji zasigurno nikog nisu ostavili ravnodušnim, najbolje potvrđuju riječi autora, Holgera Kerstena : "Nije moj cilj, a ni moja namjera, da potkopam kršćanske nazore ili pustim čitaoca ispred gomile krhotina uzdrmane vjere. Od vitalne važnosti je naprsto ponovo pronaći put ka izvorima, ka vječnoj i glavnoj istini Kristove poruke koje je bilo skoro dovedena do neprepoznatljivosti profanim ambicijama manje više svjetovnih institucija koje su sebi prisvajale religijski autoritet. Zbog toga ova knjiga nije najava jednog vjerovanja, ona je samo pokušaj otkrivanja puta u novoj budućnosti, čvrsto utemeljenog na pravim spiritualnim i vjerskim izvorima iz prošlosti." Ovu konstataciju autor potkrepljuje Goeteovim citatom : "Ne umišljaj da pričam nevjerovatne priče. Ustani i dokaži suprotno ! Čitava crkvena istorija je haos zbog zablude i moći."

SENZACIONALNO OTKRICЕ

Iako se Kerstenova knjiga kroz istraživanje "Nepoznatog života Isusa" bavi brojnim zanimljivim temama koje su "obrađene" u poglavljima "Budistička misao u Isusovom učenju", "Isusova tajna", "Reinkarnacija u Novom zavjetu", najveću pažnju čitalaca svakako, privlači poglavje koje se odnosi na platneni pokrov u koji je (navodno) Isus bio umotan nakon raspeća. Naime, kroz navedene brojene detalje o tome šta je ustvari

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

pokazala naučna analiza Torinskog pokrova, holger Kersten dolazi do senzacionalnog otkrića - "Isus nije umro na križu!", što potkrepljuje sa dosta ubjedljivih dokaza.

Ali da krenemo redom, od biblijskih izvora koji upućuju na postojanje platnenog potkrova iz Isusovog groba... "Kada već nastane veče, kako bijaše Priprava dan uoči subote, dođe Josip iz Arimateje, istaknuti vijećnik, koji je također očekivao Kraljevstvo Božije, te odvažno uđe k Pilatu i zatraži tijelo Isusovo. Pilat se žačudi da je već tada umro te dozva stotnika, pa da upita je li davno umro. Kada primi obavijest od stotnika, dođe Josipu mrtvo tijelo. On kupi platno i položi u grob koji bijaše izdubljen u pećini, pa na vrata groba navali kamen. Marija iz Magdale i Marija, Josipova majka, pomno su gledale gdje ga položiše." (Marko 15, 42-47)

Matej, Luka i Ivan potvrđuju zahtjev za preuzimanjem Kristovog tijela od Pilata. Matej i Luka spominju platneni pokrov za Isusovo tijelo. Od Mateja saznajemo da je platno bilo često, a od Ivana da su to bili platneni ovoji. I Luka i Ivan izvještavaju da je grobnica bila nova i da je do tada bila prazna. Matej dodaje da je pripadala Josipu. Luka opisuje da je bila isklesana u stijeni, a Matej kaže da je Josip navalio veliki kamen na ulaz. Prema njemačkom teologu Holgeru Kerstenu, platno koje se spominje u biblijskim svjedočenjima zaista je do danas sačuvano u Torinu i autentičan je dokument koji za potomstvo čudesno odražava jedan od najvažnijih trenutaka u povijesti ljudske civilizacije i to na fotografiski način.

TORINSKO PLATNO

Čuveni Torinski pokrov je dug 4.36m, a širok 1.10m i sa začuđujućom jasnoćom pokazuje otisak muškog tijela. Jedna polovica pokrova pokazuje leđa, a budući da je pokrov svojom sredinom obavijao glavu, druga strana pokazuje prednju stranu nedavno raspetog čovjeka. U otisku se lako mogu raspoznati glava, lice, prsa, ruke i noge čovjeka. Boja otiska je uglavnom u tonu sepije, iako je na nekim mjestima siva. Mogu se također jasno vidjeti tragovi krvi koji izgledaju blijedo grimizni.

Rekonstrukcija položaja Isusa na križu prema tragovima krvi na Torinskom pokrovu.

Prvi prvom pogledu na čitav pokrov, oko privlače dvije tamne uspravne pruge koje se šire prema dvjema širokim mrljama u obliku romba. To su tragovi paljenja koji su zakrpani nešto svjetlijim šavom. Njihov poseban oblik nastao je kao rezultat savijanja pokrova u 48 slojeva i čuvanja u srebrenoj kutiji nakon što je bio gotovo izgubljen u požaru u kapelici u Chamberiju (Francuska, 1532. godine). Kada se srebrna kutija počela topiti od vreline vatre, vrućina i topljeno srebro ostavili su mrlje geometrijskog oblika, žežene u složeni materijal. Pokrov je od platna, niti su tkanjem koso isprepletene tvoreći uzorak riblje kosti. U Isusovo doba to je bio rijedak oblik tkalačkog umijeća koji

je zahtijevao mnogo vještine i vjerovatno bio veoma skup... Nakon poglavljja knjige o istorijskim podacima koja upućuju na mesta i vrijeme u kojem je pokrov viđen, Kersten konstatuje da je 1578. godine, konačno, donešen u Torino gdje mu je bilo suđeno da ostane u posjedu savojske kuće. Na pedeset godišnjicu italijanske nacije (1898) pokrov je prikazan publici i tada je fotograf Seconde Pia napravio snimke pokrova, prvi put u povijesti. Fotografski negativ koji je snimio Pia, bio je polazna tačka za pokretanje burne rasprave o autentičnosti platna, koja traje sve do današnjeg dana.

Talijanski kralj Umberto II od Savoje (u to vrijeme zakonski vlasnik pokrova), 1973. godine je, odgovarajući na sve učestalije zahtjeve stručnjaka, dozvolio trodnevno sistematsko istraživanje i testiranje pokrova, nakon čega je torinsko platno prikazano "uživo" u jednoj televizijskoj emisiji koju je gledalo preko milion gledalaca. U to vrijeme posebnu pažnju javnosti privlačile su izjave njemačkog sindonologa (stručnjaka za

pokrov) Hansa Nabera koji je glasno iznosio tvrdnje da leš nebi mogao krvariti na način na koji je tijelo u Torinskom pokrovu očigledno krvarilo. Prema njegovim, često osporavanim izjavama, krv je tekla i nakon skidanja sa križa, što ukazuje na činjenicu (pod uslovom da se dokaže da je pokrov autentičan) da je Isus preživio raspeće !?

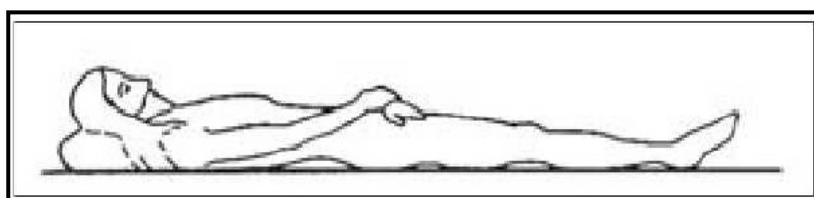
AUTENTIČNOST KRVNIH MRLJA

Na pitanje autentičnosti krvnih mrlja na pokrovu, prvi istraživački pothvati nisu mogli dati zadovoljavajući odgovor sve dok 1978. godine (nakon ponovnog prikazivanja javnosti najvrednije kršćanske relikvije s najautentičnjim likom Isusa), u sobi Palazzo Reale kraj katedrale, platno nije podvrgnuto ispitivanjima dva tima vrhunskih stručnjaka. Jedna grupa je bila pretežno europska, dok se druga grupa sastojala od 25 američkih stručnjaka iz područja fotografije, spektroskopije, radiografije, kompjuterske tehnologije, organske hemije i fizike, opremljenih nizom izuzetno komplikiranih instrumenata od kojih su neki bili specijalno konstruisani za analizu pokrova.

Prema pisanju Holgena Kerstena, pokrov je najprije bio podijeljen u mrežu od 60 dijelova da bi se mogle izvršiti spektralne i fotometrijske pretrage (svaki dio je pažljivo fotografisan, uz korištenje različitih filtera). U fotografskim laboratorijama NASA-e su tonalne vrijednosti fotografije bile digitalizirane (tj pretvorene u jezik kompjutera) što je omogućavalo veću jasnoću slike, tako da su se fini detalji, nevidljivi za ljudsko oko, mogli otkriti. Ta metoda je čak omogućila da se iz otiska rekonstruiše trodimenzionalni reljef tijela u prirodnoj veličini.

Na osnovu reljefa bilo je moguće odrediti pravu veličinu i težinu tijela : Isus je bio visok 1,80m, a težak 79kg ! Zatim, istraživači su zaključili da postoji izravan odnos između slike na pokrovu i udaljenosti između pokrova i tijela, te da je otisak vjerovatno morao nastati zbog dodira s tijelom. Pokus radiofluorescentnom spektralnom analizom je napokon dokazao autentičnost krvnih mrlja. Tragovi su pokazali znatno veću količinu elemenata željeza, karakterističnog sastavnog dijela krvi, a našto zagastija obojenost tragova krvi je nastala zbog jače hemijske reakcije. Naime, Kersten to povezuje s upotrebom većih količina aloje (tokom pripremanja grobnice za Isusa) što se spominje u evanđelju po Ivanu : "Na to Josip dođe i uzme njegovo tijelo. Dođe i Nikodem. To je onaj koji je prije Isusu došao po noći. On donese smjesu od oko sto litara smirne i aloje. Tada uzeše Isusovo tijelo te ga prema židovskom običaju sahranjivanja obaviše platom s pomastima..." (Ivan 19, 38-40)

A sada slijedi ono glavno... Ono što njemačkog teologa navodi na zaključak da je Isus preživio raspeće jesu oni dijelovi analize pokrova koji ukazuju na ranije tragove krvi koja se javila nakon raspeća na križu i tragove "nove" krvi koji su se javili poslije skidanja sa križa i nakon umotavanja tijela u platno. Takvi tragovi su registrirani na mjestima gdje su se nalazile rane od klinova na rukama i nogama. I još nešto, prema Kerstenovim tvrdnjama, na autentičnost pokrova ukazuju i tragovi krvi koji upućuju na zaključak da su na rukama klinovi zabijeni ispod zglobova, a ne kroz dlanove, kako to prikazuju nebrojene ikone i djela brojnih slikara širom svijeta.

Crtež prikazuje položaj u kojem je Isus ležao ispod platna.

"Ako prepostavimo da su Josip iz Arimateje i Nikodem bili tajni svjetovni članovi reda Esena, tada postaje logičnim da su mogli liječiti Isusove rane i pomagati u procesu ozdravljenja. Kao iskusni iscjelitelji Eseni su poznavali egzotične lijekove i izvanredne

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

metode liječenja... Isus je, naravno, prilično oslabio zbog mučenja koje je morao pretrpjeti. Ipak, gubitak krvi je bio relativno malen : svi su znakovi na pokrovu ukazivali na gubitak krvi manji od jedne litre. Hirurški eksperimenti s leševima su pokazali da, pribijanje na križ ne oštećuje ni veće krvne žile, a ni kosti. Čavao se zabijao između osam koščica zgloba, tako da ih je malo razdvajao. Stopala su se pribijala u drugom metatarzalnom prostoru, uzrokujući samo rane mekih tkiva. Nakon što bi se veće rane zašile, ozlijedjeni je trebao potpuni mir, a to se moglo postići opojnim napitkom", u svojoj knjizi konstatiše Holgen Kersten.

O ŽIVOTU NAKON RASPEĆA

Prve godine nakon preživljenog raspeća Isusu je, prema Kerstenovim tvrdnjama, utočište i zaštitu pružila zajednica Esena (jedva 300km sjeverno od Jeruzalema) koja je brojala oko 900 članova. Za ovu tvrdnju on nalazi uporište u riječima Sossianusa Hierodesa, jednog od najviših rimskih časnika (kojeg su smatrali jednim od najgorih progonitelja rano-krišćanskih zajednica), u čijem je djelu nazvanom "Kršćanima" ostalo zapisano : "Nakon bijega (!) od Židova, Krist je sakupio devet stotina ljudi odanih razbojstvu." Sasvim je moguće da je tadašnja esenska zajednica u Damasku brojala 900 članova. Također, oko 5km izvan Damaska postoji mjesto koje se i danas zove Mayuam-i-isa, što u prijevodu znači "mjesto gdje je živio Isus." Perzijski istoričar Mir Kawand je naveo više izvora kojima se potvrđuje da je Isus nakon raspeća živio i poučavao. Broj sljedbenika "Novog učenja" je očigledno neprestano rastao i to najviše zbog Isusovog ličnog zalaganja. Prema Kerstenovim tvrdnjama, susret Isusa i Pavla dogodio se u Damasku dvije godine nakon raspeća, a glasine da je Isus u Damasku proširile su se i dalje, tako da je za Nazarencu postalo suviše opasno produženje boravka u sirijskom dijelu rimskog carstva...

Holgen Kersten potom navodi da je tokom svog istraživanja naišao na najmanje 21 istorijski dokument koji svjedoči o Isusovom boravku u Kašmiru. Jedan od njih je i priča o "Barlaamu i Josafatu", koja je tokom Srednjeg vijeka bila jedno od najznačajnijih djela svjetske književnosti poznato svakoj obrazovanoj osobi širom Europe i na bliskom Istoku. Bilo je mnoštvo različitih prevoda i verzija priče, premda se izvorno djelo pripisivalo Ivanu Damaskenosu, istaknutom arapskom kršćaninu koji je živio oko 700 godine n.e. u Jerualemu. U arapskoj verziji ove priče pod nazivom "Knjiga o Balauharu i Budasafu" koja je objavljena u Bombaju, ispričan je prikaz smrti islamskog proroka Yuz Asafa (Budasafa) za koga se pretpostavlja da je bio istovjetan s Isusom...

Hadrad Fatimah A-Zahra, rođak Muhammedov, prenio je izjavu proroka da je Isus doživio odmaklu dob od 120 godina ! Kersten konstatiše da ne postoje arheološki dokazi koji potvrđuju ovu tvrdnju iako se zna da su u to vrijeme brojni tibetanski sveci dostizali dob od 130 ili čak 150 godina...

ZNAKOVI U ŽITU

Niti jedna tema tokom posljednje decenije nije toliko okupirala (i istovremeno zbumjivala) svjetsku javnost i medije kao pojava misterioznih krugova-piktograma, u žitnim poljima u oblasti južne Engleske (a potom i u mnogim drugim krajevima svijeta).

Ovaj fenomen je u svjetskoj javnosti poznat još od polovine sedamdesetih godina prošlog stoljeća, a kada je jedan britanski sportski pilot tokom leta, u žitnim poljima ugledao krugove neobične ljestvica i simetrije, tada je po prvi put javljeno o postojanju tajanstvenih krugova (koji su kasnije nazvani piktogramima) čije su neobične forme nastajale na neobjašnjiv način... Naime, gotovo u pravilu trave ili žitarica (u poljima) bi bila polegnuta na zemlju (u lijevo ili desno) u rotirajućoj galaktičkoj kružnoj formi, bez da je i jedna vlat trave ili stabljika žitarice prelomljena ili otrgnuta, na mjestu na kojem je tajanstveni piktogram nastao. Ono što je tokom brojnih, vrlo detaljnih istraživanja nepobitno utvrđeno jeste to da su biljke (najčešće stabljike pšenice) doživjele snažan spolašnji pritisak (ne fizički), te da u stabljici nastaju još nedovoljno rastumačeni biološki procesi kakvih nema u okolnim bljkama koje se nalaze izvan piktograma. Naime, stiče se utisak da su biljke unutar "misterioznog znaka" bile izložene djelovanju nečeg što je najbliže načinu rada tj. efektu današnjih mikrovalnih pećnica... Osim toga u unutrašnjosti formacija se javlja izrazito pojačano magnetno polje te kompas unešen u prostor piktograma jednostavno "poludi", dok sve tehničke stvari (radio-aparati, kamere, kasetofoni...) uglavnom prestaju da funkcionišu. Fenomen sam po sebi nije tako nov, jer je pojavljanje misterioznih krugova u žitnim poljima zabilježeno u Engleskim analima iz daleke 1600. godine, zatim 1920. i 1940. godine. Tačnije, po mišljenju brojnih istraživača, prvo svjedočanstvo o ovom fenomenu je zabilježeno na jednom letku iz 1678. godine, pod nazivom "The Moving Devil" (Pokretni Čavo), a radilo se o jednom seljaku koji je vidjevši svoje žitno polje noću osvjetljenim "nekom vatrom", sutradan ustanovio da mu je "čavo" tj. Lucifer pokosio pšenicu u savršenim krugovima." Ovaj se događaj očigledno desio ranije, a "gravura" nosi datum, 22. August, 1678. godine. Inače, u ovom periodu, misteriozni krugovi su se najčešće pojavljivali na područjima Australije i Engleske. U početku su to bili jednostavni primjeri, zatim grupe od 4-5 krugova simetrično poredanih ili oštro ograničenih. Međutim, tokom posljednje decenije (tačnije od 1990. godine) kao da je došlo do "kvantnog skoka" ovih misterioznih pojava u žitu... Naime, iznenada se umjesto jednostavnih kružnica, počinju pojavljivati nevjerojatno "komplicirane mustre" koje su nazvane piktogrami ili agroglifi, ali ovaj put ne samo u pokrajnama Wiltshire i Hampshiru, nego u cijeloj Engleskoj i mnogim drugim zemljama svijeta (Njemačka, Francuska, Rusija, SAD, Brazil, Austrailja itd.).

UNIVERZALNA SIMBOLIKA

Jedan od pionira danas vođenih istraživanja ovog fenomena je Colin Andrews, inače glavni inženjer Britanskog udruženja električnih centrala - "Test Valley Borought Council". Jedan dio njegove izjave vezan za fenomen misterioznih znakova u žitu glasi ovako : "Moram da kažem da taj fenomen pratim već 15 godina, proučavam podatke koje sakuplja tim inženjera kao što sam ja. Plodove tog istraživanja predao sam britanskoj vladu koja je pokazala veliko interesovanje. Ja lično mislim da imam posla sa inteligentnim fenomenom, s nekim ko zna šta radi i ko slijedi neki složeniji program. Što je više krugova, to imamo više naučnih informacija. U piktogramima se nalaze detalji univerzalne simbolike, kao da fenomen reaguje na naše znanje. Osim toga, proučavanjem geometrijskih oblika u piktogramima otkrivamo, doista, precizne matematičke relacije, brojke i podatke." Ovo svjedočenje pokazuje koliko su misteriozni znakovi u žitu komplikovani, da zadiru u veoma složena područja : od "klasične" i

takozvane svete geometrije do fraktalne geometrije i teorije haosa... Također, neke od njih je nemoguće kreirati bez pomoći kompjutera, kao "Mandelbort-diagram" koji je otkriven (13. Augusta, 1991. godine) u polju blizu Kembridža, a dugačak je 56 metara. Ako ih posmatramo izbliza, primijetit ćemo da su krugovi i piktogrami napravljeni sa hirurškom preciznošću, njihovi rubovi kao da su povučeni šestarom, čisti su i izuzetno jasni i oštiri. Prečnici krugova se kreću od 50 centimetara do 45 metara, a velike formacije dostižu i do 180 metara (dužine) i pokrivaju površinu 10.000 kvadratnih metara.

SVIJETLEĆE LOpte

Inače, istraživači piktograma raspolažu i nizom provjerениh (vjerodostojnih) video snimaka na kojima je lako primijetiti svijetleće lopte (kugle) koje se sa izuzetnom lakoćom i jednostavnošću kreću iznad žitnog polja, dok u isto vrijeme ispod njih (u roku od par sekundi), nastaju najkoplikovaniji piktogrami. Predjeli južne Engleske zasigurno spadaju u najljepše i najtajanstvenije regije naše planete koji nikog ne ostavljaju ravnodušnim (to su čarobni predjeli, kraljevstvo mitova i legendi, tajanstvenih i u pričama opjevanih brežuljaka, izvora i usamljenih stabala). Tu je stolovao kraj Arthur, tu je njegova družina tragala za svetim Gralom, tu je živio Merlin, arhetim svih magova. Stonehange – Avaburi - Glastonburi, čine najtajanstveniji trokut u ovom dijelu svijeta, a u samom njegovom centru se nalazi Warminster, koji je do pojave tajanstvenih piktograma bio nepoznat i uspavan gradić. U pomenutom trouglu, počev od daleke 1964. godine, neobjašnjive "pojave" su bile sve učestalije. Gotovo svakodnevno na nebu su se mogla vidjeti "blještava, raznobojna svjetla" koja su izvodila nevjerovatne manevre. Ljudi su masovno javljali o mističnim iskustvima i spiritualnim vizijama, da bi sve to, na kraju, rezultiralo prvim mističnim "crtežima" u žitnim poljima (u blizini navedenih mjesta i svetišta). Zasigurno, taj nevjeroyatni talas NLO viđenja iz Warministera predstavlja uvod-uvertiru u nešto što će bez daha ostaviti svakog, slučajnog ili namjernog posjetioca, laika ili stručnjaka. Jedan od istraživača ovog fenomena, George Wingfield (inače zaposlen u IBM-u), u noći Augusta, 1987. godine, namjeravao je da izbliza pogleda jedan piktogram koji se pojavio u blizini Warministera. Zajedno sa svojom suprugom bio je fasciniran "bliskim susretom" sa loptastom svijetlećom formom koja je odjednom izronila iz centra kruga. Prisjećajući se ovog događaja Wingfield kaže : "Iznenada se, niotkuda, pojavila plavkasta loptasta forma, koja se rotirajući i pulsirajući sa zemlje usmjerila ka nama... Zasigurno, piktogrami su proizvod jedne više inteligencije čiju prirodu još tek imamo istražiti, naravno, koliko je moguće !"

SNIMLJENI ČUDNI TONOVИ

Do jedne od spektakularnih manifestacija neobjašnjivih fenomena došlo je pri dnevnom svjetlu (Jun, 1989. godine), u jednom 35-metarskom "misterioznom krugu", koji se pojavio u blizini Beckhomptona (područje Aveburija). Naime, jedan od istraživača, Part Delegado, zajedno sa snimateljem BBC-jeve ekipe stao je u centar kruga da bi odgovarao na novinarska pitanja. Delgado je držao mikrofon u ruci, i tada, prema njegovom svjedočenju, odjednom se nešto desilo... "Odjednom sam se našao unutar snažnog, kompaktnog, u sebe zatvorenenog energetskog polja. Ta energija je bila nešto što sam, imao sam osjećaj, mogao opipati prstima – nešto kao tanka plastična folija. Imala je opipljiv rub unutar kojeg se nalazila koncentracija, središte te energije iz kojeg je dolazio onaj isti čudni ton, šum, koji smo hvatali i snimali na naše vrpce. Bilo je to nešto... nešto zaista živo i intelligentno, iako je za naše tjelesne oči bilo nevidljivo i neprepoznatljivo."

Tonski inženjer pomenute snimateljske ekipe, u isto vrijeme je postao jako uzbuđen, jer je u slušalicama koje je držao na ušima, začuo isti zvuk, prema njegovim riječima "nešto kao pucketanje i cvrčanje." Neposredno nakon toga desilo se da je u potpunosti zakazala BBC-jeva kamera. Zvuk koji je snimljen na vrpcu, poslije je detaljno analiziran u laboratoriju za propulziju NASA-e i identificiran je kao "neprirodni, umjetni zvuk od

Created with

nitro^{PDF} professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

5.0-5.2 KHz, koji je neko, ili nešto proizvodilo." U ljetu 1992. godine, a zatim i 1993. godine, britanski fizičar Omar Fowler je, na osnovu ispitivanja provedenih u oblasti više piktograma, ustanovio elektrostaticke promjene i činjenicu da unutrašnjost svakog od misterioznih znakova "proizvodi" visokofrekventna zračenja. Otkriveno je također, da su stabilike žitarica u jednoj formaciji, nabijene statickim elektricitetom. Na samim sjemenkama žitarica, unutar piktograma, došlo je do značajnih promjena : povećanje prečnika sjemenke, nagli razvoj klice u sjemenci, a u nekoliko slučajeva – ugljenisana je vanjska opna stabilike.

ONI NAM PORUČUJU...

Piktogrami zaista "ugrožavaju" naučnu i racionalnu sliku svijeta, ugrožavaju onaj materijalistički pogled koji je uzrok današnjih mnogobrojnih kriza (kako međuljudskih odnosa, tako i unutar ljudskog bića). Očigledno, neko ili nešto nam želi putem misterioznih znakova nešto saopštiti, tako da se logično čovjek zapita "koja je naša uloga u svemu tome ?" Posmatrajući piktograme, jedan od najpoznatijih historičara umjetnosti, John McEwen iz Londona kaže : "Svaki čovjek bi trebao vidjeti piktograme da bi uhvatio barem dio njihove veličanstvenosti, i da bi barem malo razumio njihovu bit i poruku. Takva ljepota i preciznost, geometrijsko i matematičko savršenstvo, njihova pozicija, a iznad svega začuđujuće blagotvorno djelovanje na ljudе. To su nenađmašiva umjetnička djela. Ko god da ih je napravio, najveći je umjetnik našeg vremena – genije."

I zaista, mnogi koji su ih već vidjeli, slikali, geografisali, "opipali" (neki su čak meditirali unutar piktograma), od skeptika do najozbiljnijih istraživača, svima su zajedničke dvije stvari... Prvo, to što niko nije mogao ostati ravnodušnim, a drugo, svi su svjedočili o jednome : "o promjeni i tihoj toplini u njihovim srcima dok gledaju te divne slikarije." Naime, niko nikada nije posvjedočio o tome da ih je, u vezi sa misterioznim znakovima, nešto uplašilo ili ugrozilo. Dapače, većina je u tom neposrednom "kontaktu" sa piktogramima osjećala prisutnost nečeg veoma dobronamjernog i prijateljskog. Pa, iako su o misterioznim simbolima u žitnim poljima napisane brojne studije, još uvijek se malo zna o tome kako su oni nastali i šta se njima želi saopštiti !? Ipak, zasad je jedno sigurno : sve upućuje na zaključak da piktogrami nisu djelo ljudskih ruku, a ono što nije produkt ljudske kreativnosti (a ima takvu ljepotu i svjesno usmjerenou poruku), može biti samo vanzemaljskog porijekla. To znači iz svijeta viših duhova, svijeta po hijerarhiji visoko iznad zemaljskog. Možda najbolje objašnjenje pruža izjava jednog od brojnih istraživača ovog fenomena, dr. Roberta Pinottia, naučnika iz Firence koji kaže : "Otvoreni, nagli kontakt sa vanzemaljcima, mogao bi izazvati svojevrsni kulturni šok za cijelo čovječanstvo koje se nalazi u procjepu između izrazite krize morala i opšte prisutnog nedostatka cilja. Zbog toga, svijest čovjeka mora biti postepeno pripremljena za kontakt sa njima. Imam dobar razlog za vjerovanje, da su uopravo piktogrami dio njihove strategije u našem pripremanju za to."

SLIKE PIKTOGRAMA, 1990-2001

1990	1991	1992
------	------	------

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

1993

1994

1995

1996

1997

1998

1999

2000

2001

Created with

nitro^{PDF} professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

CHUPACABRA (II)

Pretpostavlja se da je riječ o stvorenju koja pokazuje znakove inteligentnog ponašanja, ima životinske navike, kao što su parenje i kretanje u grupi. Životinska krv joj je izvor hrane. Nagađa se da je vanzemaljskog porijekla. Očevici su davali izjave o njoj u Portoriku, Meksiku i na Floridi. Zvanične verzije za ovo biće kreću se od "... divljih pasa, babuna, egzotičnih životinja, ljudi koji pripadaju religioznim sektama itd."

Sve je krenulo od Decembra, 1994. kada je Portoriko postao poprištem svakodnevnih UFO posjeta. Uz letjelice na nebu, počeli su stizati izvještaji o aktivnostima čudnog bića na zemlji. U početku su njegove žrtve bile koze koje bi bile nađene u potpunosti bez krvi i s dva para uboda/rupica na vratu. Očito je bilo da je krv isisana kroz ove rupice ("chupa" i "cabras" znače "isisati" i "koza"). Ubrzo se meni proširio s koza na sva ostala dvonožna i četveronožna stvorenja (osim ljudi) : krave; ovce, zečevi, kokoši, patke, mačke, psi, itd. Nakon što bi ubio žrtvu, chupacabra bi isisao krv i ostale tekućine iz tijela. Tisuće životinja je ubijeno za kratko vrijeme tako da je Portoriko ubrzo došao u stanje pripravnosti. Po selima se organiziraju noćne straže, lokalne policijske stanice organiziraju potjere. Slijedi nalaz lokalnog veterinara dr. Carlos Sotoa :

- "Životinje su nađene sa malim, perfektnim rupicama između pola i jednog cm radiusa. One ulaze duboko u vrat žrtava, u glavu (mozak) i mišićno tkivo. Ove rane otkrivaju inteligenciju. Naime, rupice u glavi vode direktno u cerebellum izazivajući trenutnu smrt životinja bez patnje." (Ova činjenica odbacuje divlje pse ili druge predatore kao potencijalne kandidate. Cupacabra ne ostavlja nikakve tragove borbe, ugriza, pritiska, trauma itd.)
- "... Napad otkriva neku vrst tehnike eutanazije, jer životinje umiru bez боли. Očito je da nije riječ o divljoj životini poznavaju nauci... Pojedine žrtve otkrivaju izreze na trbuhi kroz koje je izvučena jetra i isisana tekućina iz nje. Interesantno je da usprkos prisutnosti stranog tkiva (napadača) u organizmu mrtvih životinja nije zabilježen upalni proces, što je redovit slučaj kod mrtvih životinja. Ovo je iznimno neprirodna pojava. U nekim slučajevima zabilježeni su veliki rezovi na tijelu, kao da je riječ o skalpelu. Precizno je napravljen otvor kroz koji su izvučeni organi iz tijela : reproduktivni organi, oči i druga meka tkiva."

Bazirano na ovome, jedna od oficijelnih verzija je da je riječ o pripadnicima religijskih i sotonskih sekti. Međutim, broj životinja koje stradavaju, u svako doba dana i noći, na svim stranama otoka, daleko prevazilazi mogućnosti bilo koje religijske grupice u

Portoriku. Prema izjavama mještana, chupacabre žive u podzemnim pećinama i prolazima. Mogu se kretati u velikim skokovima kao kenguri ili hodati kao ljudi. Imaju crvene oči i dugački zmijoliki jezik. Na leđima im je izraslina poput krila koja im omogućuje posebnu brzinu i visinu kod kretanja. Boja tijela im je siva. visina od metar do metar i po. Članak u "Boston Globe" iz 1996. godine, opisuje posljedice histerije u Portoriku. Spominje ljudi koji su se u početku smijali mogućnosti da takvo što postoji da bi poslije postali svjesni da je

riječ o neprirodnom fenomenu. Ali, isto tako, opisuju se i situacije kada ljudi prijavljuju "slučajeve" chupacabre samo zato što su vidjeli šou na TV-u ili pročitali nešto o tome u novinama. Jedno od logičnih objašnjenja je u domenu genetskih manipulacija. Najvjerojatnije je riječ o životinji nastaloj miješanjem genetskih informacija Greysa i dvonožnog, uspravnog dinosaura, bez repa. Na Greyse su im oblik glave, usta i oči. Glava nema istaknutog nosa, osim dvije rupice. Čvrsta dlaka je po čitavom tijelu. Boja je crna, ali ima mogućnost kameleonskog prilagoavanja. Biće ima dvije kratke ruke s

Created with

šapama po tri prsta i snažne noge, tako er s troprstim šapama. Brzo trčanje i skokovi po 7-8 metara omogućuju mu da lako hvata žrtve. Vi en je i po noći i po danu. Na primjer, u tri popodne u mjestu Canovanas. Kada su mu se ljudi približili pobjegao je fantastičnom brzinom. Šteta u stočarstvu je dostigla tolike razmjere da je Juan Lopez, predsjednik portorikanske parlamentarne Komisije za poljoprivredu podnio rezoluciju da se objave rezultati istrage o chupacabri. Ukoliko se ideja o genetskom inženjeringu prihvati kao objašnjenje za chupacabru, otvara se pitanje tko stoji iza tog "projekta"? Prvo, moguće je da je riječ o Greysima, s obzirom ne česta pojavljivanja UFO-a nad Portorikom. Drugo, moguće je da je riječ i eksperimentima američke Vlade. Ova druga varijanta ima svoga smisla i u povijesti Portorika kao pokusne laboratorije Amerikanaca. Tokom 1950-ih tamo su isprobavani efekti kontracepcijskih lijekova na ženama (koji su doveli do velikog broja hendikepirane djece). Niz kemijskih sredstava je isprobavano na otoku tokom 1970-ih i 1980-ih. Gama radijacija je testirana na portorikanskim šumama. Da li je moguće da se "napredna" genetska istraživanja prakticiraju na otoku i da su, recimo, rezultati tih istraživanja pobjegli od svojih stvaraoca!? Treće, možda je riječ o zajedničkom eksperimentu. U listopadu 1995. chupacabra je viđena u Campo Rico u večernjim satima. Preskačući preko ograde pala je i ujutro je prona eno nekoliko kapljica krvi. Uzorci krvi su dani na analizu i ovo su preliminarni rezultati :

- Originalni uzorak upućuje na slične karakteristike kao ljudski tip A s Rh faktorom.
- Uzorak sadrži bakterije i parazite kao E. Coli i druge.
- Genetska analiza je do sada pokazala da krv nije kompatibilna s ljudskom niti ijednom poznatom životinjskom. Učešće magnezija, fosfora, kalcija i kalija je mnogo veće nego kod ljudi. Odnos globulina je tako er drastično različit u odnosu na ljude i bilo koju životinjsku vrstu. Trenutačno se ovaj uzorak ne može smatrati uzorkom krvi sa zemaljskog organizma.

Dakle, ili je riječ o vrlo sofisticiranoj genetskoj manipulaciji ili je riječ o vanzemaljskom organizmu. Ovakvi zaključci naveli su vlasti Portorika i SAD-a, prvo, da ne pridaju veliki publicitet ovim događajima, drugo, da daju različita objašnjenja (spomenuta na početku ovog priloga), i treće, da medijskim ismijavanjem obeshrabre one koji tragaju za istinskim odgovorima.

DOGONI

U ona lepršava, nesvrstana vremena, šezdesetih godina, izranjale su nove afričke države ispod skuta neokolonijalizma. Među njima je bio i Mali, pretežno pustinjska zapadnoafrička država. rijeka Niger prolazila je kroz južni dio, a nekoliko planina je na sjeveru. Suvereni vladar Malija, pukovnik Musa Traore sastajao se niz puta s Josipom Brozom Titom. Zađe li se malo dublje u planine Malija, i odšeta li se nekoliko hiljada godina unazad, naći ćemo se u čudu. Astronomija Zapadnog svijeta se ne može mjeriti s usmenim predanjima "domorodaca". Prave tajne kriju se u krilu plemena Dogon, u planinama Homburi, u centralnom Maliju. Središnje mjesto u "religijskim" tradicijama ovog plemena je učenje o zvijezdi koja je nevidljiva golom oku - Sirijus B. Robert Temple je posvetio osam godina rasvjetljavanju bizarnih informacija plemena Dogon da bi napokon objavio knjigu : "The Sirius Mystery - New Scientific Evidence for Alien Contact 5.000 years ago". Temple potvrđuje tezu da već pet tisuća godina (preciznije od 3.200 g.p.n.e.) Dogoni imaju dokaze o posjeti civilizacije iz zvjezdanog sustava Sirijusa. Oni tvrde da svoje znanje duguju posjetiocima sa Sirijusa.

Naime...

- Tradicija Dogona govori o tri zvijezde u ovom sustavu. **Sirijus A** je vidljiv golim okom na samo 2,6 svjetlosne godine od nas. Za postojanje **Sirijusa B** se nagađalo zadnjih stotinjak godina. Prve fotografije su dokazale njegovo prisustvo tek od 1970. godine. Postojanje zvijezde **Sirijus C** su "pri" prepostavili dvojica francuskih astronomova 1995. nakon niza godina istraživanja.
- Dogoni nazivaju zvijezdu Sirijus B imenom "Po Tolo". U prijevodu "po" znači najmanja sjemenka, a "tolo" je zvijezda. Ovime su opisali veličinu zvijezde. Također tvrde da je to "najteža zvijezda" i da je "bijela". Moderna astronomija poznaje klasu zvijezda tzv. "bijelih patuljaka". Njihove osobine su : mali, masivni i bijeli.
- Dogoni tvrde da je umjesto "zemlje", Po Tolo sagrađen od "sagala" ("čvrste") materije. Riječ je o izvanredno teškom metalu, toliko teškom da ga "sva zemaljska bića kombinirana ne mogu podići". Zbilja, klasa "bijelih patuljaka" su izvanredno guste i masivne zvijezde.
- Dogoni tvrde da znaju da Po Tolo ima orbitu elipse (potvrđeno prije 30 godina) i da je njen orbitalni period dug 50 godina (procjena današnjih astronomova je 50.04 godine +/-0.09 godina). I na koncu da rotira oko vlastite osi (potvrđeno !)
- Dogoni opisuju i treću zvijezdu koju zovu "Emme Ya". U prijevodu riječ je o "sorghumu", odnosno vrsti tropске biljke, i "female" odnosno ženskom biću. Zasad nije odgovornuto zašto su joj Dogoni dali takvo ime. Naime, postojanje zvijezde Sirijus C još nije zvanično potvrđeno. Fotografija nema, ali prepostavke spomenutih Francuza su da je riječ o "crvenom zvjezdanom patuljku" (U časopisu "Astronomy and Astrophysics" broj 299 iz 1995. Daniel i Duvent u članku pod naslovom "Da li je Sirijus trostruka zvijezda ?", tvrde da samo postojanje crvenog zvjezdanog patuljka može objasniti promjene u orbiti zvijezda).
- Dogoni tvrde da se u orbiti oko Emme Ya nalazi samo jedan satelit. Naravno, naši aparati su preslabi da registriraju Sirijus C, a pogotovo njegov sićušni satelit.
- Dogonska mitologija uključuje četiri kalendara. Sunčev, Mjesecčev, Sirijuski i Venerin. Preciznost sva četiri kalendara su potvrđena.
- Dogoni su davno u prošlosti bili svjesni o postojanju četiri Jupiterova mjeseca...

Created with

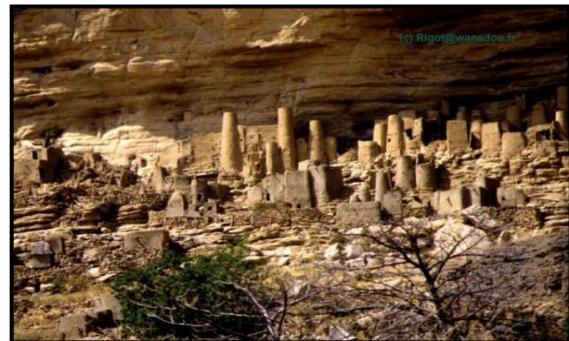

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

- Ideja da se Zemlja okreće oko Sunca im je bila znana 4.500 godina prije Galileja...
- Isto kao i Saturnovi prstenovi...

Dogoni kažu da im je astronomsko znanje dao NOMMOS. Riječ je o amfibijskim bićima, poslanim na Zemlju sa Sirijusa da pomognu prosperitetu Zemljana. Došli su u zemlju Dogona sa sjeveroistoka. Kada je njihovo "vozilo" sletjelo, uz veliku buku... nova "zvijezda" (možda matični veliki svemirski brod ?) viđen je na nebu... Ime Nommos kod Dogona znači "pripremiti piše". Nommos je također zvan i "Vladarom vode", "Monitorom" ili "Učiteljem". Nommos je više sličio ribolikim nego humanoidnim bićima. Morao je živjeti u vodi. Ta bića su bili duhovni zaštitnici. Legenda kaže da će Nommo u budućnosti opet posjetiti Zemlju, ovaj put u humanom obliku. Tek kasnije će se vratiti svojoj amfibijskoj formi i "vladat će iz vode". Priči ovdje nije kraj. Dogoni sugeriraju da Nommosi imaju svoju bazu u našem solarnom sustavu... koja se kreće u orbiti kao "deseti mjesec" na jednoj od vanjskih planeta ! Pluton ima samo jedan mjesec (Charon); Neptun ima osam poznatih; oko Urana se kreće pet pratilaca; Saturn ih ima 18 (zadnjeg je otkrio Voyager 1990.); Jupiter ih ima 16 (četiri veća se ističu). Kada su u pitanju Saturnovi mjeseci, svi osim jednog imaju površinu izbrazdanu meteorskim kraterima. Slike Voyagera pokazuju da taj jedan mjesec, poznat kao Enceladus, ima savršeno glatkou površinu. Za razliku od ostalih Saturnovih satelita, Enceladus ima retrogradnu orbitu oko matične planete. Spomenuti mjesec ima radijus od oko 160 km. Masa mu je nepoznata, jer se ne zna njegov sastav. Orbita oko Saturna traje 523 dana. Brad Smith s University of Arizona je, nakon analize Voyagerovih rezultata, zaključio da je ovo nebesko tijelo "savršeno okruglo" i da ima samo 3% refleksije... Značaj ove izjave je u tome da se "perfektne nebeske lopte" vrlo rijetko sreću. Zemlja nije okrugla. Kao ni naš Mjesec. Kao ni ostale planete Solarnog sustava. A što se refleksije tiče, to samo budi daljnje sumnje da je riječ o umjetnom objektu. Možda uspavanom svemirskom brodu Nommosa. Podsjetimo da su Dogoni najavili ponovni dolazak Nommosa. Na "Dan Ribe". Prva indikacija njihovog dolaska bit će nova zvijezda na nebu "zvijezda desetog mjeseca"...

"Ljudi stoljećima gledaju kroz teleskop čeznutljivo nagađajući da li se život krije iza neke od promatranih zvijezda. Moja premlađujuća premisa je drugačija : ja polazim od teza da živa bića stoje iza pojedinih zvijezda... i da je sa mnogih zvijezda vidljiv konkretan utjecaj na našu Planetu..."

A dokazi postoje. Za Sirijus. Za Zetu Reticuli. Za Plejade... Noćno nebo ipak može biti uzbudljivo.

NAZCA LINIJE - ČAROLIJA U PUSTINJI

Kamene pustinje s juga Perua su zaslužne da se naučna terminologija obogati novim pojmom : geoglifi. Počelo je s egipatskim hijeroglifima (slikovnim znacima na kamenim tabletima), nastavilo s petroglifima (slikovnim znacima u stijenama), da bi čuvene Nazca linije označile potrebu da se da poseban termin slikama na kamenom pustinjskom tlu. Doduše, termin se još uvijek ne može naći u rječnicima. Ali za koje desetljeće će preći iz "alternativne" u "oficijelnu" upotrebu. Vječno razapeto između neba i zemlje, čovječanstvo pokušava odgometnuti kakva ga budućnost čeka. Istovremeno smo okruženi s toliko misterioznih i mističnih ostataka drevnih civilizacija da nam se i prošlost čini jako uzbudljivom i zagonetnom. I oni su ispred sebe imali ista pitanja kao i mi danas. Ako bismo uspjeli kreirati vezu s našom drevnom prošlošću onda bi razumjeli što se dešavalo u povijesti i što nas čeka u budućnosti. Niti naša nauka, a pogotovo religija, sa svojim vrijednostima i idejama, nisu dovoljne da bi se dešifrirale tako kompleksne strukture kao, na primjer, Nazca linije.

Između visokih Anda i pacifičke obale sjevernog čilea i južnog Perua, nalaze se suhe visoravni, takozvane "pampe". Ove kamene pustinje nemaju vjetra, a tek nekoliko kapi kiše padne svakih sedam-osam godina. Pampe se s pravom smatraju najsuhijim predjelom na svijetu. I tako je već tisućama godina. Površina pustinja je prekrivena pocrnjelim vulkanskim kamenjem veličine šake. Uklanjanjem površinskih vulkanskih stijena otkriva se donji, znatno svjetlijii, kameni sloj. Pjeska nema. Samo kamen. Promatrajući iz zraka, ovaj donji, svjetlijii sloj djeluje kontrastno i lako je uočljiv. Na površini od preko 500 kvadratnih kilometara kamene pustinje nepoznata civilizacija je uklonila vulkanske stijene u ukupnoj dužini od 1.300 kilometara. Gledajući iz zraka, formirali su perfektno ravne linije. Neke od njih su samo petnaestak centimetara široke, a neke su široke nekoliko stotina metara. Uz linije se nalazi i oko 300 geometrijskih figura, kojima dominiraju trapezoidi, trokuti, cik-cak linije i spirale. I, na koncu, najuzbudljivije su svakako biomorfne figure : životinje, biljke i ljudi. Njihov broj još nije definitivan : vjerovalo se do prije par godina da ih je pedesetak. Međutim, nekoliko godina unatrag otkrivene su nove, na padinama kamenih brda, od kojih se neke vide samo u određeno doba dana (ovisno od sunčeve svjetlosti i sjene). Do sada je otkriveno 70 figura čija se veličina kreće od 25 do 275 metara. Najpoznatiji me u njima su pauk, majmun, kit, zmija, pas, gušter, cvijet, 18 ptičjih figura i... astronaut. Figure su vidljive samo (!) iz zraka. Nekima od figura nisu najsretnije izabrani nazivi (fotografija "Nazca linije, ruke - "manos", pokazuje da ova figura možda označava nešto drugo umjesto ruku). Deniken je privukao svjetsku pažnju tezom da su vanzemaljci autori figura pokraj gradića Nazca-e, trapezoidi su, navodno, bili njihove sletne piste. Točku na i je stavio s tvrdnjom da je figura čovjeka s čizmama i šljemom na glavi, zapravo slika posjetioca iz svemira i objavio ju je na naslovnoj strani svoje knjige, prije više od 25 godina. U međuvremenu je "astronaut" prozvan "čovjekom s glavom sove"; brojnim trapezoidima

Created with

su se pridružili trokuti i spirale ... Danikenove teze su se razvodnile. Mnogi istraživači ne vide smisla da netko pravi sletnu stazu, a pored nje spirale; gdje sletiti, a odakle poletjeti ? Bio bi to konfuzni aerodrom. Plus, nikakvi dokazi o drevnim "sletanjima" nisu pronađeni na samoj "pisti". Međutim, zahvaljujući Danikenu, dužna pažnja se počela posvećivati i ovom nerazjašnjrenom ostatku prošlosti. Mišljenje mnogih UFO istraživača je da Daniken nije daleko od istine, ova kompleksna struktura je djelo čovječjih ruku, ali inspiracija i dizajn nisu ovozemaljskog porijekla (Od svoje knjige "Kočije Bogova", Daniken se četvrt stoljeća kasnije javio s redigiranim "Dolaskom Bogova" u kome, s 140 novih fotografija iz Nasce, tvrdi da su domaći Indijanci iscrtali linije da bi zadovoljili "Bogove" - sasvim konkretne posjetioce iz svemira). Istoričari uporno pokušavaju da nađu rješenje za kreatore Nasca linija koje će zadovoljiti njihovu sliku svijeta. Prevladavajuća službena teorija kaže da je u ovom kraju od prije 2.300 godina do prije 1.200 godina živjela kultura Nazca (pravo ime im ne znaju). Pronađeni su ostaci keramike, alata, hrane... Međutim, kao i mnogo puta prije, i ovaj put im taj pokušaj ne izdržava ozbiljnu provjeru. Naime, najnoviji rezultati radiokarbonskih testova na algama pronađenim na odgrnutom vulkanskom kamenju pokazuju starost od 4.000 godina. Drugim riječima, linije su iscrtavane prije najmanje četiri tisuće godina. Tu pada u vodu ideja da je takozvana Nazca civilizacija tvorac ovih figura. Niz teorija koje pokušavaju objasniti ovaj kompleks ugledao je svjetlo dana od 1920-ih godina, kada su figure prvi put primjećene u preletima aviona. Toliko su različite da ih vrijedi spomenuti.

Nijemac G. von Breunig je 1980. godine, sugerirao da su linije korištene kao trkače staze. Navodno su lokalne trke kvalificirale pobjednike za nacionalna takmičenja. Postoji samo jedan argument koji ide u prilog njegovoj tezi. Naime, sve Nazca linije su povučene iz jednog poteza. Tako, na primjer, figura majmuna ili kolibrija nema ni jedne ukrštene linije. Međutim, Breunigova ideja o svojevrsnoj Indijanskoj olimpijadi sa stotine različitih trkališta od kojih bi najduža dostizala 65 kilometara... baš ne impresionira. William H. Isbell je 1978. godine, izašao s idejom da se kultura Nasca takmičila s graditeljima piramide na drugim krajevima Perua. Kao, eto i oni mogu da izgrade impozantne komplekse. Usput, po Isbellu, ovo je i bio način reguliranja broja stanovnika (sprečavanja demografskog buma).

I njegova se ideja djelomično može razumjeti, obzirom da je za gradnju kompleksa, prema nekim procjenama, bilo potrebno organizirati rad 20.000 radnika u periodu od 50 godina. Međutim, ako bi se toliko ljudi bavilo samo ceremonijalnim građevinskim aktivnostima, koliko bi onda trebalo ljudi da njih prehrani (uključivo njihove porodice) ? Dvjesto tisuća, pola milijuna ? Na ovom napuštenom prostoru, koje je škroto prirodnim resursima, nema izgleda da je tako brojna populacija nekad u prošlosti egzistirala. Arheolog Paul Kosok je, prije 75 godina, promatrao zalazak sunca za vrijeme zimskog solsticija i zapazio da se sunce kreće točno po jednoj od linija. To ga je ponukalo da prave linije proglaši "najvećom astronomskom knjigom na svijetu". Njegov rad je nastavila njemačka matematičarka Maria Reiche, koja je, počevši od 1947. godine, provela 50 godina svog života proučavajući figure. Njen rad je legendaran i poznati su njeni napori u zaštiti ovog kompleksa. Ponekad bi tjerala znatiželjlike koji su nemarno hodali po linijama. Tu je naviku zadržala i u starosti kada je već bila u invalidskim kolicima. Njeni napori su doveli do UNESCO-ve zaštite ovog kompleksa (nešto ranije je, ipak, auto-put Panamerica presjekao ovu lokaciju na dvije polovine). Uglavnom, nakon pet desetljeća marljivog rada i mjerjenja, gospođa Reiche je zaključila da linije predviđaju pozicije Sunca, Mjeseca, planeta i zvijezda... i da su one pokazivale kada treba ići sa sjetvom, kada će se pojaviti voda u rijekama, kada treba obavljati žetvu... Ona je i otkrila tri različite jedinice za mjeru koje su stalno korištene u formiraju figura : 32,6 metara, 26,7 metara i 32,5 centimetra. Za figure i geometrijske oblike našla je ekvivalent na nebu zvjezdanih konstelacija... Slijedeća teorija se zasniva na značaju irigacije i agrikulture. S obzirom da je voda najznačajniji resurs u životu Andskih

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

civilizacija, a ispod kamene pustinje su postojali podvodni izvori i riječni tokovi, Anthony Aveni je izašao s teorijom da linije idu duž podzemnih tokova vode. Ova teorija ima također prihvatljivih stavova, jer je radiestezija dokazala da se uz niz linija zbilja poklapaju vodeni tokovi (Doduše, ovo objašnjava pojedinačne linije, ali ne i geometrijske i životinjske figure). Slijedeća teorija je ona o funkciji linija kao - puteva. Po njima se, dakle hoda (Naravno, najkomplikiranija pitanja u životu imaju najčešće vrlo jednostavne odgovore. Ovo liči na jedan takav odgovor, ali nedovoljan za potpuno objašnjenje linija). Slijedi ona o ceremonijalnoj funkciji linija; naime, smatra se da, kada se hoda po liniji koja predstavlja pticu, onda se ima sasvim drugačiji osjećaj nego kada se ta figura ptice promatra iz zraka. Jer, hodajući po zemlji, u glavi se formira imidž životinje i slike se počinju rađati. I, na koncu, rad nekoliko astronoma je, u novije vrijeme i uz pomoć satelitskih snimaka, potvrđio da se linije Nasce poklapaju s kretanjem Sunca : izlascima, zalascima, solsticijima, ekvinocijima. Naravno, markirani su i identični datumi za kretanje Mjeseca. Zvjezdani sustav Plejada (ponovno, Plejade) i njihov izlazak na zvjezdanom nebu je također zabilježen u postojećim linijama.

Mi se suočavamo s limitom kada pokušavamo drugu civilizaciju protumačiti našim vrijednostima i načinom života. U ovom slučaju to nije dovoljno. S jedne strane, ove linije podsjećaju na rovokopač koji je prošao po suhoj zemlji. S druge strane, stvoren je takav građevinski kompleks koji traži multidisciplinarno objašnjenje. Moramo povezati astronomiju, sakralnu geometriju, astroarheologiju, agrikulturu i irrigaciju, infrastrukturu i novu, višedimenzionalnu umjetnost. Potrebna je nova teorija koja će povezati dva svijeta : spiritualni i materijalni. Za objašnjenje više nije dovoljno ljudsko trodimenzionalno viđenje svijeta. Sedamdesetak biomorfnih figura i preko 300 geometrijskih figura dominiraju kamenom pustinjom Nasce i čine je "najvećom astronomskom knjigom na svijetu".

TAJNE PIRAMIDA U EGIPTU

Egipćani svoju zemlju nazivaju "To-Mera", ili "zemlja mr". Termin "mr" se prevodi kao piramida tako da se za Egipat koristi fraza "zemlja piramida". Ipak, nije riječ o najpreciznijem prijevodu. Piramida je sekundarni prijevod "mr". Onaj osnovni označava "trokut", "geometrijski oblik". Pravi prijevod za Egipat bi bio "zemlja kreirana prema geometrijskom planu".

"Egipatska civilizacija je započela prije 5.000 godina... Donji i Gornji Egipat su se ujedinili 3.100 g.p.n.e. pod Menesom... U ovom periodu su razvijeni hijeroglifi... četvrta dinastija starog Kraljevstva je razvila piramide kao kraljevske grobnice..."

Zadnjih deceniju-dvije,izašle su nove teze : Robert Bauval u svojoj "Misteriji Oriona" tvrdi da piramide u Gizi odražavaju zvjezdani raspored konstelacije Orion (drugim riječima, iza gradnje piramida krije se civilizacija s Oriona). Geolozi sugeriraju da je Sfinga znatno, znatno starija nego što se mislilo (čitavih 50.000 godina). I na koncu, niz autora tvrdi da je drevni Egipat nastao na temeljima znatno starije kulture nestale prije 12.000 godina (Atlantide).

Najstarija poznata piramida je stepenasta piramida u Sahari i prema Egiptologima, datira 27 stoljeća prije n.e. Po svom izgledu neodoljivo podsjeća na piramide Maja. Da bi je izgradili, Egipćani su očistili 15 hektara prostora (u to vrijeme veličina većeg grada). Zatim su podigli kameni zid visok deset i pol metara i dužine 1.600 metara, koji

je čudo za sebe. Na svakom metru zida uklesali su ornamentalne panele devet metara visoke. Unutar ograđenog prostora podignut je kompleks paviljona, hramova, terasa, grobnica... Centralni objekt je piramida na površini dva nogometna stadiona, visine preko 60 metara. Kao da to nije bilo dovoljno, nego su izgradili skoro 6 km podzemnih prolaza, stepenica, galerija i komora. Direktno ispod piramide je 7 metara širok prolaz koji ide na dubinu od 28 metara i povezuje sve

podzemne prolaze, tunele i oko 400 podzemnih prostorija ! Jedno te isto ime se susreće ispisano na mnogobrojnim zidovima i prolazima - **Netjerkhett**. Egiptolozi tvrde da je Netjerkhett zapravo faraon Djoser koji je vladao Egiptom od 2.630 do 2.611 prije nove ere. Drugim riječima, moderna egiptologija tvrdi da je ovo građevinsko čudo nastalo samo devet generacija (450 godina) nakon što su stari Egipćani izašli iz kamenog doba. To je malo teško za povjerovati. S obzirom da je Djoser vladao Egiptom samo 19 godina postavlja se pitanje da li je imao dovoljno vremena da sebi izgradi tako monumentalni nadgrobni spomenik. Postoje čvrsti dokazi koji upozoravaju da je ovaj kompleks građen u šest faza. Devetnaest Djoserovih godina jednostavno nije prihvatljiv odgovor. Ako Netjerkhett nije Djoser, tko je onda ?

U podzemnim galerijama pronađeno je 40.000 tanjura, vaza, čaša... Datum njihovog nastanka je mnogo stariji nego 4.700 godina. Ujedno, pronađena je i mumija u piramidi čijom je karbonskom analizom utvrđena znatno veća starost od Djoserovih suvremenika. Zaključak ? Piramida u Sahari je izgrađena krajem kamenog doba. Tko ju je izgradio ? Pećinski ljudi ? Vrijeme izgradnje piramide je prva zabluda u kojoj nas uljuljuju egiptolozi. Druga zabluda se odnosi na namjenu piramide. Tvrdi se da su piramide grobnice. Uz prvu piramidu u Sahari, izgrađeno je još sedam manjih stepenastih piramida širom Egipta : Ombos, na otoku Elephantine, Edfu, Abydos, Hierakonpolis, Seila i Zawiyet. Nijedna od njih nema prostoriju koja bi makar podsjećala na grobnu komoru. Niti u jednoj nije pronađen sarkofag ili mumificirana tijela. "Grobna komora" u Saharskoj piramidi je i previše mala da bi u nju stalo ljudsko tijelo. Dvije piramide u Dahsuru, "Crvena" i "Bent" piramida se pripisuju faraonu Sneferu. Ali ne postoje indicije da je ovaj

Created with

faraon u njima i sahranjen. Doduše, pronađeni su ljudski ostaci u Crvenoj piramidi. Isto kao i u Saharskoj piramidi. Isto kao i u nekim piramidama u Gizi. Ali, to ne dokazuje da su piramide originalno građene kao grobnice !

Ako sovjetske političke lide sahranjuju u Kremlju, to nije dokaz da je Kremljanski dvorac podignut da služi kao nečija grobna. Ako britanske monarha i crkvene velikodostojnike sahranjuju u Westminster Abbey to ne dokazuje da je ova crkva nadgrobni spomenik... Ako su egipatski faraoni odlučili da tisućama godina stare piramide iskoriste kao svoja vječna počivališta... to ne mijenja činjenicu da piramide nisu originalno građene kao grobnice. Prije izgradnje Eifelovog tornja u Parizu, Velika Piramida u Gizi je važila za najvišu građevinu u svijetu i jedno od Sedam svjetskih čuda Staroga svijeta. Četiri su teorije o dobu nastanka piramide.

- Egiptolozi insistiraju da je piramida izgrađena kao grobna faraona Kufua. Pretpostavlja se da je vladao 23 godine, od 2551 do 2528 g.p.n.e.
- Herodot, osnivač povijesti, prilikom posjete Egiptu, u petom stoljeću p.n.e., zapisuje priču da je piramidu izgradio faraon Keops, koji je vladao Egiptom 50 godina.
- Prema Koptskoj legendi (drevni kršćanski narod u Egiptu, Butros Gali je Kopt) faraon imenom Surid je izgradio Veliku piramidu tri stoljeća prije Biblijске poplave (prema njihovom tumačenju to može biti između 7.000 i 12.000 godina natrag u prošlost).
- Amerikanac Ralph Ellis je u svojoj nedavno objavljenoj knjizi "Thoth : Architect of the Universe" (1998.) izašao sa zanimljivom teorijom. Pokušao je odrediti starost piramide prema eroziji. Proučavao je piramide u Dahsuru i na Gizi. Utvrđeno je da je prije tisuću godina došlo do vandaliziranja piramida u Dahsuru i otada je erozija napredovala za oko 5 mm. Ako se ona usporedi s erozijom na originalnim temeljima, koja je iznosila 50 mm, zaključio je da po sličnoj stopi erozije (5 mm svakih tisuću godina) piramide u Dahsuru imaju starost od oko 8.000 godina ! Primjenom iste metodologije na piramide u Gizi dolazi se do još frapantnijih zaključaka. Dosadašnja erozija originalnih temelja je napredovala za 200 mm. To bi trebalo značiti da je piramidski kompleks u Gizi star 38.000 godina !

Sfinga je mitsko biće s tijelom lava i glavom čovjeka. Ona u Gazi je predmet proučavanja američkih geologa posljednjih godina. Erozija na kamenom tijelu pokazuje višestoljetno djelovanje kiša. Egiptolozi lociraju vrijeme izgradnje Sfinge u period 500 godina nakon posljednjih kiša. Geolozi kažu da je najkasniji datum za izgradnju Sfinge oko 7.000 godina p.n.e. Pošto su egiptolozi "povjesničari", oni za geologe kažu da "haluciniraju" i da je to "nemoguće". Nekako im se ne uklapa u njihovu sliku.

Italijanski profesor drevne povijesti, stručnjak za mjere, kvantitativne nauke i matematiku, Livio Stecchini, poznat je po svojim istraživanjima drevnog Egipta. Utvrdio je da je ova "zemlja kreirana prema geometrijskom planu". Egipćani su izmislili arhitektonske stupove. Prvi se pojavljuju na već spominjanoj stepenastoj piramidi u Sahari. Stecchini je otkrio da su ovi stupovi zapravo stilizirane mape Egipta. Proporcija odgovara relativnoj veličini Gornjeg i Donjeg Egipta po osovini. Stupovi također odražavaju zakrivljenost planete Zemlje. Obično u centru stupova stoji hijeroglif koji znači "Ujediniti" ili "Jedinstvo Egipta". Stecchini je otkrio da su Egipćani koristili preciznije mjere za geografsku širinu i dužinu nego što su danas u upotrebi. Faraon Akenaten (Eknaton) se smatra heretikom, jer je uveo kratkotrajno vjerovanje u jednog boga. Ovaj faraon je osnovao novi glavni grad u Tel Al-Amarni po striktno geodetskim principima (mada je lokacija bila neprikladna s praktičnog stanovišta). I niz drugih gradova, osobito religiozno značajnih, je osnivan po istom principu. Egipćani su vidjeli svoju zemlju kao ogledalo neba, nastojeći da bude perfektna. Stecchini dokazuje da su Egipćani davno

Created with

nitroPDF
professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

znali da je Zemlja okrugla, locirali su svaku značajnu geografsku pojavu, od ekvatora do mediterana. Bez upotrebe mapa, koristili su sasvim novi geografski sustav. Naime, na arhitektonskim stupovima su imali stilizirane geografske pojmove (udaljenosti, gradove, prirodne objekte). Gledanjem u ove stupove dobivali su neophodne informacije.

Mnoštvo obeliska, koji su težili i do 1.000 tona, bili su postavljeni širom zemlje kao posebni markeri. Uz njih su bili i posebni kameni markeri koji su označavali meridijane i paralele. Ovakav geografski sustav nije nastao kao rezultat višestoljetnog ili višemilenijskog razvoja. On je bio u opticaju tokom (prvog) starog kraljevstva ! Komentar egiptologa na sve ovo : potpuno ignoriranje. Egipatski hramovi su, nema sumnje, bili vrlo precizni astronomski instrumenti. Sjetimo se jednog od filmova Indiana Jonesa i snopa svjetlosti u piramidi na ljetni solsticij. Upravo ta scena u filmu je bazirana na primjeru hrama Amen-Ra u Karnaku. Tamo su, naime, "hvatali" sunčev zrak tokom ljetnog solsticija (najdužeg dana u godini). Svjetlost ulazi u tamnu prostoriju, dostiže vrhunac, a onda se postepeno raspada i nestaje, čitav proces traje dvije minute. Izračunavanjem. egipatski astronomi-svećenici bi kalkulirali dužinu zemaljske godine. Rezultat je bio : 365,2422 dana. Dakle, sada se otvara novo pitanje. Da li je hram bio hram, ili astronomski instrument izvanredne preciznosti ? Čak ni tako precizan instrument ne može ostati ispravan zauvijek. Razlog - vremenom se Zemlja pokreće iz svoje osi i polovi mijenjaju položaj. Ta smjena je spora - otprilike jedan stupanj svakih 6.000 do 7.000 godina. Izračunavajući novi položaj Zemlje, Egipćani su prilagođavali izgradnju svojih novih hramova, odnosno astronomskih opservatorija.

I tako se dolazi do još jedne mogućnosti utvrđivanja starosti egipatskih objekata. Kalkuliranjem Zemljinog položaja, Britanski astronom Sir Norman Lockyer (1836-1920), je izračunao da je hram u Karnaku originalno izgrađen 3.700 p.n.e. Reakcija egiptologa je opet bila ignoriranje. Zašto ? Zato što bi to značilo da su oni imali svoju astronomsku laboratoriju 600 godina prije nego što im je civilizacija utemeljena. Oni su mu ujedno i preporučili da ostane u svojoj struci (astronomija) i ostavi njihovu (egiptologiju) na miru. Umjesto toga, Lockyer je nastavio s izučavanjem ostalih "hramova". Mnoštvo ih je bilo poznato pod imenom "zvjezdani hramovi", koji su bili posvećeni izučavanju pojedinih zvjezdanih sustava. Na primjer, hram u Tyreu je hvatao svjetlost s Alphae Lyrae (ili poznatija kao Vega). Hram koji je proučavao zvijezdu Dubhe je prema Lockyeru trebao biti izgrađen prije 8.000 godina. Hram posvećen zvijezdi Canopus imao bi starost od 8.400 godina...

Slijedeća zabluda egiptologa se odnosi na tehniku gradnje. Velika ili Keopsova Piramida u Gizi sadrži dva milijuna i tristo tisuća kamenih blokova. Njihova ukupna težina je blizu šest milijuna tona ! Prije par mjeseci je Amerikanac Richard Noone objavio studiju u kojoj se tvrdi slijedeće : kada bi se kompletna industrija kamena u državi Indiani posvetila proizvodnji kamenih blokova, trebalo bi joj 81 godina da napravi istu količinu kamenih blokova potrebnu za gradnju Keopsove piramide. Osamdeset i jedna godina ! I to upotrebom najmoderne tehnologije (eksplozivi, visokosofisticirana oprema i alati, laserska tehnologija, dizel transport itd.) I, nakon toliko godina, tek dobivamo materijal za gradnju. A koliko bi tek trebalo da se i izgradi takav perfektan objekt ? Podsjetimo se tvrdnji egiptologa o faraonu Kufu i njegove 23 godine vladavine. Ako se piramida zaista počela graditi za njegova života, to znači da se svake dvije minute isklesao, prevezao i ugradio kameni blok od nekoliko tona (najteži idu i do 80 tona !). Svake dvije minute i to sve bez točka, preciznih alata i eksploziva ! Prijevoz kamenih blokova Nilom od Tura do Gize je podjednako neizvodljiv. Grupa japanskih inženjera je dobila dozvolu od egipatske vlade da pokuša duplirati ovaj drevni poduhvat. Napravili su repliku drvenih splavova, natovarili kameni blok i - splav im je momentalno potonuo.

Slijedeći u nizu građevinskih čuda odnosi se na plato u Gizi na kojem su sagrađene piramide. Da bi se dobila preciznost na kojoj su postavljene piramide čitav plato od 5,3 hektara je morao biti izravnан, niveliran. Stjenovita površina je s jednog kraja na drugi bila skoro apsolutno izravnana (manje od dva centimetra razlike u nivou !). Tehnologija s

Created with

nitro^{PDF} professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

kojom su to uradili radnici starog kraljevstva ? Nepoznata. Priča ne završava ovdje. Preciznost s kojom su kameni blokovi ugrađivani bila je savršena. Odstupanja su bila manja od milimetra. Karta za igranje im ne bi mogla upasti između dva bloka. Tako nešto ne bi mogli izvesti s današnjom tehnologijom. Jer, kada uzmete kameni blok od 15-20 tona i spustite ga - on tu ostaje. Zamislimo tisuće primitivnih egipatskih robova (kako nam se sugerira) koji su užadima povlačili kamene blokove i savršeno ih slagali jedne na druge. Malo teži slučaj. Takve stvari se ne dešavaju upotrebom snage ljudskih mišića. U odgovoru na pitanja u vezi egipatske enigmatske kulture, možemo se poslužiti tezama dva autora : Herbie Brennana, "The Secret History of Ancient Egypt" (2001), i Christophera Dunna, "The Giza Power Plant" (1998). Obojica, s pravom, egipatsku kulturu smještaju mnogo dublje u prošlost od važeće egiptološke dogme. I obojica vide vezu drevnog Egipta s Atlantidom. Desetine pitanja u vezi Keopsove piramide traži odgovor. Među njima su i :

- zašto je granit (kojeg je bilo teško dovesti s Asuana, a još teže ga obraditi) upotrijebljen isključivo u tzv. "Kraljevoj komori" ?
- što je izazvalo naslage soli u "Kraljičinoj komori" ?
- koja je funkcija ventilacijskih otvora, kad nisu nikad korišteni za ventilaciju ?
- koja je funkcija bakrenih cijevi u ventilacijskim otvorima ?
- kako to da je "Kraljeva komora" oštećena kada je ostatak piramide netaknut ?
- otkuda frekvencija od 640 ciklusa u sekundi u "Kraljevoj komori" ? itd, itd.

Christopher Dunn je našao odgovor na sve te misterije. Izašao je s tvrdnjom da je Velika piramida izgrađena kao električna centrala ! Zaključivanje ide ovim redom : "...granit sadrži visok postotak kvarca (oko 55%). Kvarc ima prirodno sposobnost da transformira kinetičku energiju u elektricitet (iskru). "Kraljeva komora" je srce masivnog energetskog generatora. Velika Piramida je dizajnirana da vibrira. Ono što se naziva "Kraljičinom komorom" je, u stvari, hidrogenski generator. Prostorija je svojevremeno bila opremljena kao toranj za hlađenje. Unutra su bile kemikalije - hidrirani cink klorid i hidroklorска kiselina. Oni su ulazili u prostoriju kroz sjeverni i južni ventilacijski otvor. Reakcijom ove dvije hemikalije nastajao bi hidrogen. Dokazi za ovaj proces leže u različitim bojama dva ventilacijska otvora i ostacima soli na zidovima "Kraljičine komore". Višak hemikalija je odvođen kroz "bunarski otvor" u podzemnu prostoriju duboko ispod piramide. Plin hidrogen bi ispunjavao Veliku Galeriju i "Kraljevu komoru". Na scenu tada stupaju rezonatori u Velikoj galeriji. Čitav objekt (piramida) počinje vibrirati i pretvara se u čujni signal. Piramida počinje "pjevati". Ton je koncentriran kroz tunel prema "Kraljevoj komori". Sada ova "Komora" počinje vibrirati. Pokretni granit izaziva stres u kvarcu. Piezoelektrski efekt generira kretanje elektrona, počinje se stvarati električna energija. Preuzima je hidrogen koji je već ispunio čitavu piramidu. U ovom momentu, astronomsko znanje Egipćana ulazi u igru. Sjeverni otvor "Kraljeve komore" se otvara i postoji vodič za mikrovalne signale koji u svakom trenutku bombardiraju našu planetu. Ovaj signal je kreiran od strane atomskog hidrogena. On biva amplificiran (pojačan) prilikom prolaza kroz piramidu. Dolazi do ispuštanja energije... koja se šalje van piramide kao elektroenergija..." (Sa inženjerskog stanovišta, Nunn tvrdi da bi ovakva naprava radila. Očigledno je riječ o procesu bitno drugačijem od onoga što mi koristimo. Ali, zašto bi mi polagali pravo na "jedina ispravna tehnološka rješenja", kad smo bezbroj puta potvrđili suprotno ?)

Mali detalji, na primjer bakrene cjevčice, sada dobivaju svoje objašnjenje. Služili su kao senzori, ispitujući da li je dovoljno kemijskih elemenata dodano u "Kraljičinu komoru". Neprijatan miris u piramidi je posljedica istih. Oštećenje u "Kraljevoj komori" je vjerojatno uzrokovano velikom hidrogenskom eksplozijom u dalekoj prošlosti - dokaz za to je crni prah na plafonu "Komore". Ostalo je jedno neriješeno pitanje za Nunna. A to je, kako su Egipćani (ili netko prije njih) "uvjerili" piramidu da vibrira ? Pomoć je potražio u fizici. Uzmu se dva predmeta, jedan pored drugog. Prvi oscilira (vibrira), drugi je statičan. Vremenom će i ovaj drugi, početi lagano da oscilira. Frekvencija prvog izaziva rezonanciju drugog. Što duže izložen utjecaju predmeta u kretanju, onaj statični predmet

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

će pojačavati svoju oscilaciju. Nunn primjenjuje istu logiku na piramidu. I tvrdi : "Velika piramida je konstruirana kao model sjeverne Zemljine hemisfere. Locirana je precizno na točki balansa Planete. Stoga postaje subjektom Zemljine oscilacije."

U doba kada je objavio svoju knjigu, 1998. godine, nije bilo dokaza da i naša Planeta ima vlastitu oscilaciju. Nešto kasnije, u Januaru 1999. godine, "The Times" objavljuje da je japanski tim s dr. Naoki Sudom dokazao da naša planeta postojano vibrira ispod nivoa kojeg naše uho zapaža.

Herbie Brennan, u svojoj "Tajnoj povijesti drevnog Egipta" daje pregled najstarijih spisa o Egiptu i njegovim vladarima. Počinje od grčkih povjesničara Solona i Platona. Prvi je pisao o svom putovanju u Egipat gdje su mu egipatski svećenici u šestom stoljeću prije nove ere govorili o izgradnji grada Saisa osam tisuća godina u prošlost. A Egipat je osnovan znatno prije toga. Platon, naravno, govori o Atlantidi i prema egipatskim svećenicima, njenu propast smješta u period prije 12.000 godina. Egipatski svećenik Manetho u svom djelu "Aegyptiaca" je pripremio dotadašnju povijest za svog vladara faraona Ptolomeja Prvog (305. g.p.n.e.). Tvrdi se da je Manethov rad baziran na mnogo starijem djelu danas poznatom kao "Torinski papirus" (rad pripreman za Ramzesa II, 1279 g.p.n.e.). Tu se, na jednom mjestu, spominju svi kraljevi Egipta od najstarijih vremena do Devetnaeste dinastije. Torinski papirus tvrdi da su postojala tri različita perioda u egipatskoj pretpovijesti. Prvi je prošao u vladanju pred-dinastijskih kraljeva u ukupnom vremenu od 13.420 godina. Drugi je period "Horus-kraljeva" u trajanju od 23.200 godina. Treći period obilježavaju polu-bogovi (papirus je na ovom mjestu oštećen tako da se ne može odgonetnuti vremenski period).

Menetho kazuje sličnu priču. Preddinastijski faraoni su išli 13.777 godina u prošlost. Horus-kraljevi i polu-bogovi imaju zajedničku cifru od 15.150 godina. Dodaju li se tim brojkama one za koje egiptologija tvrdi da su pouzdane (3.100 godina prije nove ere) i današnjih dvije tisuće godina, dolazi se do zbira od oko 34.000 godina.

Kompleks u Sahari po arhitektonskom stilu podsjeća na rani Babilon i Sumer, a po svojoj monumentalnosti na ostale egipatske hramove i piramide. Zvanična arheološka objašnjenja o vremenu izgradnje su neozbiljna, samo devet generacija nakon što su stari Egipćani izašli iz pećinskog doba ?! Istina je negdje drugdje i mora se ići u doba potomaka Atlantiđana i njihove razvijene tehnologije...

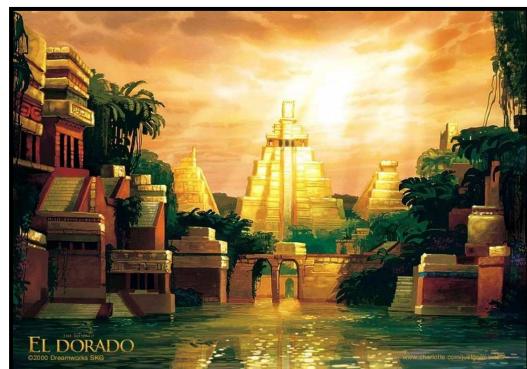
LEGENDA O GRADU ZLATA, EL DORADO

EL DORADO LEGENDA ILI STVARNOST

Jedno od legendarnih mjeseta ovoga svijeta koje svakoga očarava smješteno je negdje u južnoj Americi ili tako barem kaže tradicija. Stoljećima su ga ljudi tražili i stotine ljudskih života je izgubljeno u njegovom snu. Njihova ih je neugasiva žđ i požuda za zlatom tjerala u otkrivanje i pogibelj. No sve što nas danas zapravo zanima nije zlato i malo je drugačije prirode, nešto što se u toj legendi krije. Nešto mistično, mitsko, magično...

"Nalazi se na otoku usred slanog jezera čije je dno zlatno. U sredini otoka nalazi se hram posvećen Suncu. Zidovi, krovovi, fontane, alati... sve je tamo od suhog zlata."

Ovakvi nam opisi zlatnog grada daje Belalcazar bojnik pod komandom španjolskog osvajača Francisca Pizarra, a nakon njega isti takav opis dobivamo i od španjolskog povjesničara Francisca Lopeza. Grad koji su njegovi starosjedioci isto tako nazivali Manoa, prozvan je tako, El Dorado. Opis El Dorada utemeljen je na legendama Inka koje su španjolski conquistadores prenjeli iz Amerike. Među tim legendama nalazimo na legendu kralja božanskog porijekla, legendu Muisca naroda (o narodu koji je nastanjivao predio današnje Bogote'). Prva legenda priča o kralju kojega su definirali kao sam sin boga sunca koji je živio u zlatnom dvorcu u koji nije mogla prodrijeti vanjska svjetlost. "Njegov je donji dio lica bilo pokriveno zlatnom maskom a mogao se pokazati podanicima samo jednom na godinu." Dok druga legenda priča o ceremoniji ustoličenja prijestolonasljednika. "Kada je sunce došlo u svoj zenit, posut zlatnim prahom, morao je uroniti tijelo u vode rijeke Guadavita dok njegovi su podanici u istu rijeku bacali zlatan alat." Ove su se legende vrlo vjerojatno iskrivile

prepričavanjem sve do kreiranja mita o El Doradu. Tako da se počevši od 1529. godine, rodila zlatna groznica u potrazi za tim mitskim gradom, i mnoge su ekspedicije kretale u potragu za njim sve do današnjih dana. Prije otprilike godinu dana antropolog Mario Polia identificirao je El Dorado u Paititiu, gradu civilizacije Inka. Paititi je, kako se može pročitati u jednom antiknom dokumentu, otkriven u 16. stoljeću. Otkrili su ga misionari Isusovačkog reda i opisali ga kao grad prekriven zlatom i optočen dragim kamenjem. Ipak, nitko nikada nije doznao točnu poziciju grada. Kaže se da je Vatikan izbrisao svaki najmanji trag o njemu da bi izbjegao opasnu "zlatnu groznicu". Današnji moderni povjesničari su zapravo skoro svi suglasni da je El Dorado izmišljen pohlepolom španjolskih conquistadoresa, iako misterij koji ga okružuje ostaje još uvijek fascinantn i privlačan.

OTKRIĆE AMERIKE

Od svih dragocjenih stvari na svijetu, ona za kojom se uvijek najviše uzdisalo zacijelo je zlato. Stari Egipćani smatrali su ga svetim poput sunca, ratovi su se vodili zbog njega a Portugalci su zbog zlata riskirali plovidbu na kraj svijeta. Zlato ne predstavlja samo blagostanje. Simbolički je i znak ljubavi, vjenčani prsten je zlatan. Isto tako u lingvističkom smislu riječ zlato znači dobro. Kao recimo u izrazima : "Zlato od djeteta ili zlatna prilika". Manje od milijun tona zlata je iskopano, možda izgleda mnogo ali je puno manje u usporedbi sa dijamantima i drugim dragocjenostima koje su bile ispod zemlje. Veličanstvena je legenda famoznog grada zlata El Dorada, i nevjerovatna blaga koja se na njegov spomen ukažu pred očima, ušće blagodati i dobrostanja, zlata unedogled. "Zlato je kažu Zeusovo dijete. Ni hrđa ni pljesan ne izjedaju toliko koliko čovjekov um izjeda pohlepa za njim.". Tako je pisao Grčki poet Pindar. Zlato je kralj metala i posljednja mjera vrijednosti. Columbo je otišao toliko daleko i izjavio da "sa zlatom čovjek može

Created with

zajamčiti svojoj duši ulaz u Raj." No to nama daje zapravo uvid u ono što je bio njegov raj a baš je on bio taj čija se ekspedicija pretvorila u eksploraciju. Columbo je tragačima zlata otvorio put blaga kada je otkrio zlato u San Salvadoru na Hispanioli. Novosti poslane Ferdinandu i Isabelli španjolskom kralju i kraljici uskoro se proširila diljem Europe i od tada je počelo presjedanje na teritorije nove zemlje pod blagoslovom Kršćanstva koje je potpuno decimiralo američku dotadašnju populaciju. Pedeset godina je prošlo od Columbovog otkrića i izvješća o postojanju zlata u "novom svijetu". Narodi Azteca u Mexiku i Inca u Peruu' potpali su pod vlast španjolskih conquistadorea i njihove neiscrpne pohlepe za zlatom. Grobnice Sinu Indijanaca u visokim Andama opljačkane su a Europski tragači zlata 1539. godine, osnovali su grad Bogota, na teritoriju naroda Muisca. No najveće nalazište zlata vjeruje se da je bilo u gradu Manoa, izgubljenom u kišnim prašumama južne Amerike. Priče i kazivanja govore o nevjerljivom gradu gdje je sve uključujući i svakodnevni alat, tanjure i ostalo bilo od suhog zlata. Njegovi stanovnici bili su upravo Muisca narod. O njima se nije mnogo znalo osim da je sve što su posjedovali bilo napravljeno od zlata. I baš je tu među narodom Muisca legenda o El Doradu po prvi put došla do ušiju Španjolaca. Rečeno im je za ritualnu ceremoniju koja se održavala na jezeru Guatavita, malo sjevernije od novoosnovanog grada Bogote.

CEREMONIJA "ZLATNOG ČOVJEKA"

Priča ili bolje legenda o El Doradu jedan je od najjačih mitova vezan uz "Novi svijet". Legenda koja se po prvi puta pojavila četrdesetih godina 16. stoljeća. Sve su priče o njemu zapravo potekle iz indijanskih priča o kralju koji je bio toliko bogat se mogao prekriti zlatom tokom određenih ceremonija. U centru priče o El Doradu su riječi koje su među Indijancima imala značenje "Zlatni čovjek" a to je bio upravo taj je poglavac "El Hombre Dorado", bio je to naziv Meksičkog kralja, poglavara naroda Muisca za kojeg se govorilo da je bio prekriven zlatnim prahom. No kasnije je El Dorado zauzeo svoje mjesto kao bajkoviti grad od zlata, antikna, izgubljena metropola naroda Inka. Kada je narod grada Manoa izabirao novog kralja, održavala se određena ceremonija na vodama jezera Guatavita. Jezero se pokazalo mistično, mirno kao ogledalo, savršen geometrijski krug. Okruženo uniformnim neplodnim brežuljcima. Legenda je opisivala dno jezera pokriveno neizrecivim bogatstvima koja su preci starih Muisca tamo odbacili. Narodu Muisca je jezero bilo sveto. Njihov je narod vjerovao da u jezeru živi duh žene prethodnog poglavara njihova naroda, koju je tamo zatočilo zlokobno čudovište. Osobiti ritual koji se održavao na jezeru bio je dio saznanja novookrunjenog kralja. Neposredni svjedok tih događaja Rodrigues Freyle, koji je priču čuo iz usta svojeg prijatelja Don Juana nećaka zadnjeg poglavara naroda Muisca opisao je to ovako :

- "Ceremonija je imala biti početak ustoličenja novog vladara naroda. Prije njenog početka, budući vladar morao je provesti neko vrijeme odvojen od svijeta. Zatvoren u hramu bez žena, a zabranjeno mu je bilo jesti sol i paprenu hranu te izlaziti van danju."
- "Prvo putovanje koje novi kralj mora proći, trebalo je biti putovanje preko velikog jezera Guatavita gdje će darovati i prinjeti žrtvu demonu kojega je narod štovao kao njihovog gospodara i boga. Tijekom ceremonije koja se održavala na jezeru, izradila se splav koju se uljepšavalo i dekoriralo sa najljepšim stvarima koje su imali. Na nju se stavljalo četiri upaljena svjećnjaka u kojima se palilo mnogo aromatičnih trava te smole i mnoge druge parfeme. Dim incensa pokrio je svjetlo dana. Jezero je bilo široko i duboko tako da je brod sa visokim bokovima mogao ploviti kroz njega, prepun bezbrojem muškaraca i žena obučenih u perje, sa zlatnim ukrasnim tanjurima i krunama..."
- "Budući kralj prekriven je blatom dok mu se pušući kroz lulu zlatnom prašinom pokriva tijelo. Tada se nasljednika skine do gola i premaže ljepljivom zemljom u koju se pomiješala zlatna prašina tako da je nasljednik bio potpuno prekriven tim

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

metalom. Postavili bi ga na splav na kojoj bi ostao nepokretan a do njegovih nogu bi se stavljalo zlato i smaragdi da ih daruje bogu. Na splav bi se sa budućim kraljem ukrcalo i četiri poglavara optočeni krunama, draguljima, ogrlicama i naušnicama od čistog zlata. I oni su kao i nasljednik bili goli i svatko je nosio svoje darove. Kako bi splav napustila obalu, počela bi muzika truba, flauta i drugih instrumenata zajedno sa pjevanjem koje bi streslo planine i doline sve dok splav ne bi došla do sredine lagune gdje bi dignuli zastavu kao znak šutnje."

- "Nasljednik bi tada predao svoj dar izbacujući u središte jezera hrpu zlata, a poglavari koji bi ga pratili učinili bi isto to za svoj račun. Tom bi ceremonijom novi vladar bio priznat kao vladar i kralj."

PRVE POTRAGE ZA EL DORADOM

1533. godine, Francisco Pizarro španjolski osvajač krenuo je u osvajanje novog svijeta južno od Cajamarce i poslao svog časnika Sebastiana de Benalcazara da otprati nađeno blago nazad u luku San Miguel. Benalcazar je tada čuo za nedozvoljeni upad na španjolski teritorij te je sam pokrenuo isto tako nedozvoljen pohod na grad Quito 1534. godine. Nakon uspješnog pohoda Benalcazar zaposjevši je Quito od tamo pokrenuo malu ekspediciju na područje današnje Kolumbije. Vjeruje se da je zapravo bio prisiljen napustiti Quito da izbjegne uhićenju Francisca Pizarra koji je načuo za njegovu ekspediciju. Kada je tih godina počela kružiti priča o El Doradu i njegovim bogatstvima, Benalcazar je stao tvrditi da je El Dorado bio od početka njegov cilj, nadajući se tako da će tom tvrdnjom postaviti pravo na grad u slučaju da ga netko pronađe. Benalcazar je prešao čak natrag u španjolsku gdje je žestoko zastupao tvrdnju da se grad mora nalaziti u njegovom teritoriju. Španjolsko poglavarstvo nagradilo ga je kraljevskom potvrdom o ekskluzivi toga područja, dok se zlatni grad El Dorado pokazao ništa više od mita.

Sir Walter Raleigh možda je najpoznatiji od svih sanjara koji je isto tako izgubio život u traganju za legendarnim El Doradom. Raleigh je tragao uporno za zlatom El Dorada ciljujući da će kada ga nađe vratiti se u domovinu Britaniju i postati vladar. Engleski avanturist i pisac, miljenik kraljice Elizabete I koja mu je 1585. dodijelila viteški status, optužen je bio za izdaju sa strane Jamesa I kraljičina nasljednika. Raleigh je bio zatočen u Londonskom tornju te uskoro osuđen na smrt. Između 1584. i 1589. pokušao je osnovati koloniju u blizini Roanoke Island (današnjoj sjevernoj Karolini) koju je on tada imenovao Virginija, no tamo nije on sam nikada kročio. Već 1595 predvodio je ekspediciju u predjele današnje Guyane u Južnoj Americi, ploveći po rijeci Orinoco u srcu Španjolskog kolonijalnog carstva. Svoju ekspediciju opisao je u knjizi "The Discoverie of Guiana" izdanoj 1596. godine. Priče Indijanaca i španjolski dokumenti uvjerili su ga u postojanje El Dorada, neviđenom gradu od zlata negdje u unutrašnjosti Južne Amerike. Otkrio je zapravo nekoliko zlatnih rudnika no nitko nije podržao njegov projekt o koloniziranju toga područja. 1596. krenuo je zajedno sa Robertom Devereuxom, earлом od Essex-a na neuspješan pohod na španjolski grad Cadiz. 1597. ggodine, isto tako su zajedno krenuli na ekspediciju na Azore. Raleigh je još uvijek želio eksplorirati dobara Guyane navaljujući da je taj dio zemlje bio darovan Engleskoj sa strane njenih starosjedioca još u 1595. Sa kraljevom dozvolom krenuo je na drugu ekspediciju u istom području obećavajući da će otvoriti zlatan rudnik ne vrijedajući time španjolsko carstvo. Na putu su ga nažalost ispriječile mnoge nesreće. Groznica je Raleigha spriječila da vodi svoje ljude niz rijeku. Njegov drugi časnik Lawrence Kemys zapalio je Španjolsko uporište no nije naišao na zlato. Raleighov sin Walter umro je tokom ekspedicije. Vrativši se neobavljenom poslu Kralj James I osudio ga je 1618. na smrt. Ubrzo je i Walter Raleigh pao u zaborav, no mjesto blagodati nastavilo je živjeti i preraslo u legendu o El Doradu.

Slijedeća dva stoljeća ekspedicije su se nastavile u Andama i džunglama Amazone. Nitko se nije vratio sa izvješćem o pronalasku niti jednog jedinog komada sjajnog metala.

LEGENDARNI EL DORADO POSTOJI

Možda u legendama ima i istine. Ali dali je stvarno moguće da je legendarni El Dorado, zlatni grad iz bajke zaista postojao? Prema nalazima arheologa Lima Pontifical Catholic University, jest a spominjali su ga čak i Jesuitski misionari Populacije Inka zvali su ga "Paititi", a El Dorado Španjolci. Mitski grad prema legendi bio je zadnje utocište Inka kada su pobegli sa svojim dragocjenostima pred Španjolskim conquestadoreima 1532. godine. Mario Polia, talijanski arheolog koji podučava na Lima's Pontifical Catholic University, pronašao je antikni dokument koji opisuje grad čiji su zidovi bili pokriveni zlatnim lišćem. "Paititi nije samo mit, taj je grad zaista postojao. Pronašli su ga krajem 16. stoljeća Jesuitki misionari Isusovačke udruge." Tako je naveo Polia u zadnjem izdanju arheološkog teksta Archeo. Još jedan antikni tekst naznačuje mogućnost postojanja zlatnog grada, "Izvješće o čudu koje se dogodilo po Božjem milosrđu u kraljevstvu Paititi". Tekst je dio zbirke nazvane "Peruana Historia" (povijest Perua), a čuvan je u Romaničkom arhivu Isusovaca. U tom je tekstu naveden nevjerljiv susret svećenika Andree Lopeza sa žiteljima Paititia. Citat iz teksta kaže "...nevjerljivo zdrav grad optočen zlatom, srebrom i dragim kamenjem."

Prema izvješću, svećenik je izvjestio Papu o otkriću i tražio dopuštenje da posveti i evangelizira područje. Polia vjeruje da Vatikan zapravo nikada nije odao točnu lokaciju Paititija, zlatnog grada bojeći se poplave zlata i masovne histerije vjernika. El Dorado je privlačio mnoge istraživače tijekom posljednjih pet stoljeća. Među njima je poznati Britanski istraživač Sir Percy Harrison Fawcett, koji je krenuo u potragu za Paititijem 1925. Druga je nedavna ekspedicija koja je krenula 1972. Američka ekspedicija predvođena Bob Nicholsem i 1997. ekspedicija Norveškog antropologa Lars Hafksjolda. Zadnji istraživač koji je krenuo u potragu za legendom je Jacek Palkiewicz, bolje poznat po otkriću pravog izvora rijeke Amazone 1996. godine. Palkiewicz je prije nekoliko mjeseci otputovao u neistražene džungle rijeke "Madre de Dios" na istraživanja, odakle će krenuti na sistematsko traženje u Lipnju ove godine uz pomoć tehnologije "State of the art" Palkiewicz je nedavno izjavio za Discovery News "Već dvije godine radim na ovom projektu. Čak sam prilično siguran da sam otkrio poziciju slapa i jezera koje prema legendi vode u Paititi. Velike su šanse da ću naći El Dorado." No Polia je zapravo skeptičan prema njegovoj izjavi. A sam je izjavio da njemu to zvuči poput još jedne neutemeljene izjave. Polia je uvjeren da Paititi nije u zoni rijeke Madre de Dios, područje koje su do sada sve ekspedicije istraživale. Brian S.Bauer, asistent profesora na antropološkom sveučilištu Illinois, Chicago jedan od vodećih stručnjaka civilizacije Inka, isto je skeptičan prema Palkiewiczovom istraživanju

EL DORADO IZ DOBA PRIJE INKA U SREDIŠNjem PERUU

Dali je moguće da je El Dorado postojao prije doba Inka? Zapravo u Aprilu prošle godine nevjerljivo otkriće britanske, američke i peruvijanske arheološke ekspedicije pokazalo je da je jedan El Dorado koji se pojavljuje još prije civilizacije Inka, izmaknuo pohlepi španjolskih conquestadoresa. Njihova je potraga donijela na svjetlo dana velike količine zlata i blaga sakrivenog u grobnicama koje su stare više od 1000 godina. Ruševine bi pripadale gradu prije civilizacije Inka u središnjem Peru. Jedna od dvije grobnice, najveća je do sada otkrivena u Americi. Ovo otkriće bi moglo uvelike doprinijeti studijama o pretkolumbovskim civilizacijama. Prema britanskom časopisu "Independent", učenjaci koji su uz pomoć ultrazvučnih sondi već otkrili još dvanaest grobnica u toj zoni, uvjereni su da grad poznat među arheologima pod imenom Sican sakriva stotine kostura i tisuću dragocjenosti. Najveća grobница formirana je od bunara dubokog više od 15 metara. U njoj je nađeno 24 ljudskih kostura, jedan muški, najvjerojatnije princ od otprilike 25 ili 30 godina i 23 žene od 20 do 25 godina. Na kosturima većine nađeni su tragovi nasilne smrti kao što su udarci u lubanju i slomljeni vrat što ukazuje na mogućnost da su žene žrtvovane da bi princa otpratile na drugi svijet. Takvi podaci uvelike pridonose proučavanju kulture tih naroda i njihovih običaja. U toj istoj grobnici nađena je prelijepa kruna od zlata i bakra, pozlaćena maska sa očima od ambre, par

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

rukavica isto tako pozlaćenih i ogrlica od dragog kamenja u više nizova. U manjoj grobnici nađeni su kosturi jednog muškarca, dvije žene i dvoje djece, mnogo kila zlata i drugih dragocjenosti. Cijeli kompleks koji su arheolozi otkrili osim grobnica obuhvaća i jednu piramidu u jednu platformu. Vjeruje se da je sve to bilo dio glavnog grada, države od prije doba Inka koje se prostirala i obuhvaćala veći dio Čilea i Columbije...

LEGENDA ŽIVI

Sve te antikne legende, priče i predaje starosjedioca latinske Amerike, ceremonije naroda Muisca krunidbe zlatnih kraljeva i druge dale su život legendi o El Doradu i nevjerljivim blagodatima koje leže na dnu jezera Guatavita. Pokušaji da se jezero isuši započeli su gotovo odmah nakon što se prvi puta dočulo za njih. Danas okolni brežuljci nose zanimljiv usjek koje je Antonio Sepulveda, Bogotanski trgovac urezao kada je 1580. godine, pokušao isušiti jezero kako bi otkrio mitsko blago. Usjek je ostao vječni spomen na taj pokušaj koji je tragično završio. Pokušaj isušivanja jezera obustavljen je kada su se izdubljeni brežuljci urušili i ubili mnoge radnike. No čak i da je zlato bilo pronađeno, pripalo bi tada Španjolskom Kralju Philippu II. Mitski El Dorado uključuje zlatom posute zidove, krovove, alate i ostale dragocjenosti. Ali nikada nećemo doznati dali je taj legendarni zlatni grad zaista postojao, ili dali je stvarno bio samo san španjolskih doseljenika u potrazi za blagostanjem i srećom. Moguće je da je nekada bilo mnogo zlata u južnoj Americi i da se našavši ga novoprdošlima raspalila mašta i preko priča starosjedioca počeli zamišljati grad toliko veličanstven i nevjerljavan koji je sav od suhog zlata te je kroz njihovu maštu nastao grad o kojem su mnogi sanjali i mnogi još uvijek sanjaju. Manoa, Paititi.. ili El Dorado. Koji je stvaran ? Mnogi su dali život da ga pronađu, a taj će mit i dalje golicati maštu mnogih ljudi na svijetu i ostati će metafora koja nam označava potragu za boljim sutra.

EZOTERIJA

UKLETI DIJAMANT, TAJNA BUDINOG KIPA

Ezoterija, je kao vrlo zlosretna vještina nikla na dalekom istoku i kazuje se da je upravo istočnjačka ezoterija najjača. U toj mističnoj riječi nailazimo zapravo na vrlo jednostavan pojam, prokletstvo. Vještaci, šamani, čarobnjaci pa čak i svećenici koristili su se a možda još uvijek koriste tu vještinu. No nije uvijek rečeno da je dragocjeni ali opasni predmet začaran ljudskom rukom. A to je i ono što najviše začuđuje. Neka od najpoznatijih prokletstva nevjerljiva su jer su predmeti od prvog trenutka svom vlasniku donosili nesreću i jad... Poput zvijezde koja zrači ledeno-plavu vatu, blistao je na čelu indijskog kumira u hramu, sve dok ga nije bezbožno izvadio lopovski hinduistički svećenik čija je kazna za ovo svetogrđe bila spora i bolna smrt. Tako prema legendi počinje mračna povijest jednog od najpoznatijih ukletih dragulja na svijetu. Poznat je pod imenom Hopeov dijamant. Ali zašto se smatrao ukletim? Zašto su njegovi vlasnici mislili da je prelijepi tamnoplav dragulj zlokoban? Isto tako mnogi su zacijelo čuli za još jedan tajanstveni dragocjeni predmet koji je pokazao slične sposobnosti ugrožavanja vlasnikova života. Jednaku tajanstvenu moć imao je Budin kip isklesan iz zelenog žada. Kako i zašto? Što je taj predmet činilo toliko opasnim?

HOPEOV DIJAMANT

Legenda o jednom od najpoznatijih prokletstva na svijetu – "prokletstvu dijamanta Hope"- čija je vrijednost procijenjena na 42,52 karata, je manje-vise poznata. Skupocjeni Hope, naime, nije donio mnogo sreće nijednom od bivših vlasnika, počevši od zlosretnog francuskog kralja Luja XIV pa do američke bogate nasljednice Eveline Wols McLean. Njegova priča počinje kada biva iskopan u rudnicima Golconda u blizini rijeke Kistna i Jugozapadnoj Indiji, a svoj europski debi imao je 1642. kad ga je kupio francuski trgovac Jean-Baptiste Tavernier. Godine, 1668. prodao ga je za velike novce kralju Luju XIV., ali je tim novcem morao namiriti velike dugove svog sina. Tavernier je otputovalo u Indiju u nadi da će nadoknaditi gubitak, ali su ga rastrgali divlji psi. U međuvremenu, dijamant je prelazio iz ruke u ruku nekoliko kraljeva koji su svi doživjeli strašnu sudbinu. Kralj Luj XIV., koji je prije bio neusporediv po svojoj veličanstvenosti, izgubio je većinu carstva i svoju omiljenost. Princeza de Lamballe nasmrt je pretučena a kralj Luj XVI. i kraljica Marija Antonietta pogubljeni su. Mnogo godina kasnije, nizozemski brusač dijamana vješto je smanjio njegovu veličinu, ali ne i opako djelovanje. Njegov mu je vlastiti sin ukrao dijamant pa je brusač, sav izvan sebe, počinio samoubojstvo. Godine 1830. kad ga je kupio utjecajni bankar Henry Hope, taj je zlokobni dijamant dobio svoje službeno ime. Jedan od njegovih potomaka, siromašni lord Francis Hope, prodao je dijamant kada ga je njegova žena prokletala smatrajući ga krivim za njihov neuspješan brak. A njegov kupac, francuski zajmodavac Jaques Colot, poludio je i počinio samoubojstvo, dok su iduća dva vlasnika bila ubijena. Turski sultan koji je 1908. kupio dragulj za 400.000 \$, ubrzo nakon toga nožem je ubio svoju ženu i bio zbačen s prijestolja. Nakon što je 1911. Edward McLean kupio taj isti dijamant cijelu su njegovu obitelj snašle razne nesreće. Govori se da je jedini način da se netko oslobodi predmeta koji donosi nesreću, njegovo je darovanje, a ne prodaja. Stoga je zanimljivo da je jedina osoba koja nije doživjela nesreću, a posjedovala dijamant, bio američki draguljar Harry Winston. Kad je kupio dijamant koji je bio u posjedu McLeanove nesrećom pogodjene obitelji, nije ga dalje prodavao. Umjesto toga, darovao ga je Institutu Smithsonian, gdje se nalazi i danas. Neprocjenjivo mineraloško čudo, zauvijek će pratiti legenda čije prodrone plave zrake skrivaju nasilnu povijest prskanu krvlju i morama prijašnjih vlasnika.

BUDIN KIP ISKLESAN IZ ZELENE ŽADE

Jednaku je tajanstvenu moć kao i Hopeov dijamant imao još jedan tajanstveni predmet. U knjizi *Nečujno kroz džunglu*, Ludwig Koch-Isenburg iznosi čudnu povijest malena prekrasna Budina kipa koji je isklesan iz zelenog materijala kojeg nazivamo žada. Kipiće je

Created with

stajao do nogu golema drvenog kipa Bude koji je bio isklesan iz kamena u pećini skrivenoj džunglom koja se koristila kao hram u Tajlandu. Nizozemac Klaasen bio je toliko očaran savršenstvom ovog kipiće, da ga je ukrao i uspio prokrijumčariti u svoju zemlju. No iako je bio strasni sakupljač umjetnina, pogled na kipić koji je otada stajao na njegovom radnom stolu nije mu donosio radost i užitak, već neobjašnjiv osjećaj tjeskobe. Za malo manje od godine dana prisutnost kipiće ga je toliko uznemirivala da je odlučio otici na Tajland i vratiti ga na njegovo mjesto, do Budinih nogu. Dok je to radio, prišao mu je budistički svećenik koji se nasmješio i rekao mu da je video kad je prije godinu dana ukrao kipić, ali je znao da će se prosvijetliti i vratiti ga u njegovo pravo prebivalište...

Created with

LEGENDA O KRALJU ARTHURU

KRALJ ARTHUR

Kralj Artur (Arthur, Artus) bio je britanski kralj koji je vladao oko 500. godine. Artur je jedan od najpoznatijih likova keltske mitologije; od 13. stoljeća on je središnji lik brojnih književnih djela. Bio legendarni kralj srednjovjekovne Britanije i heroj jedne od najuzbudljivijih i često prepričavanih legendi. Prema njoj rođen je u Tintagelu, u pokrajini Cornwalli kao sin kralja Uthera Pendragona i Igraine, žene vojvode od Tintagela. Legenda kazuje kako je Vještac Merlin je imao svoje prste u prijevari koja je dovela do susreta ovo dvoje, ali je kao nagradu zahtjevao produkt ove unije, biće koje će on uzeti za svog štićenika, brinuti se za njega i podučavati ga. S vremenom je Arthur postao kralj Britanije, te uz pomoć i potporu svog savjetnika Merlina držao dvor Camelot i bio vođa vitezova Okruglog stola. Vitezovi su jahali u avanture, na mjesta gdje su mogli postizati junačka djela, no njihova najvažnija misija je bila potraga za Svetim gralom, prema kršćanskoj legendi : svetom peharu iz kojeg je Krist pio na Posljednjoj večeri. Izdan od svoje žene Guinevere i sina ili nećaka Modreda, Arthur je bio smrtno ranjen u bitci protiv Modreda, a potom odnesen na Avalon, otok besmrtnih heroja. Legenda kaže da će se jednog dana vratiti s Avalona i ponovno voditi svoj narod u vrijeme kada im bude prijetila najveća opasnost.

POVIJESNI KRALJ ARTHUR

Malo se zna o pravom Arthuru premda se mnogi povjesničari slažu da je lik Arthura iz legende najvjerojatnije utemeljen na stvarnoj pojavi Britanskog ratnog vođe iz 6. stoljeća kojeg su Rimljani nazvali Artorius. Moguće je da je on bio vođa romaniziranih Britanaca u ratu protiv Saxonaca koji su učestalo vršili napade na Britaniju od 450. godine, pa nadalje. U "Knjizi jadikovki" koju je napisao Gildas oko 540. godine. piše da su Saxonci bili poraženi u velikoj bitci kod Mount Badona oko 500. godine. Premda Arthur ovdje nije zvanično spomenut po imenu. Nennijeva "Povijest Britanaca" pisana u ranom 9. stoljeću, kaže da je Arthur bio dux bellorum Britanaca, dakle ratni vođa, general, u bitci kod Mount Badona. "Kambrijski anali" pisani u 10. stoljeću, spominju kako je Arthur porazio Saxonce kod Mount Badona 516. a također i bitku kod Camlanna, u kojoj su Arthur i njegov nećak Modred pali. Arthur iz keltskih legendi je bio heroj herkulskih proporcija. Izbavio je zemlju od divova i borio se protiv čudovišta i vještica. Ubio je demona Cata od Losanne i uhvatio znamenitog nerasta Twrch Trwytha, natjeravši ga u more; kao rezultat ovoga jedna od Arthurovih titula bila je "Boar of Cornwall" ("boar" - nerast). Velška poema, "The spoils of Annwn", vjerojatno napisana u 10. stoljeću, odnosi se na njegov pohod u zemlju mrtvih, na otok Annwn. Cilj ovog pohoda je bio čarobni kotao Annwna, iz kojeg su samo hrabri i iskreni mogli jesti. Ovaj bi kotao možda mogao biti originalni "Gral", pa se Arthur, opskrbljujući se hranom od besmrtnih heroja, mogao i sam učiniti besmrtnim nakon sto bi ga ukrao. U ranim keltskim pričama Arthur ima velik broj drugova, uključujući Cei Wynna (sir Kay), Gereintha (sir Gareth) i Llenlleawca (sir Lancelot), a žena mu je bila Gwenhwyfar (Guinevere). Stari keltski bogovi također su se u ovim pričama manifestirali kao ljudi : Manawydan, Teyrnion i Gwynn, sin Nudda, gospodara pakla.

MERLIN – MAJSTOR SVIH ČAROBNIJAKA

Merlinu, čarobnjaku iz legende o kralju Arturu. Pripisivale su se velike magijske moći. Mogao je izazvati maglu bez tuđe pomoći, navodno je podignuo Stonehenge i napravio masivni stol za okrugli stol kralja Artura. Merlin je navodno prorekao brojne krvave pokolje i atentate na tadašnje vladare. Uz to je predvidio i da svijetu u budućnosti prijeti

Created with

veliko zlo. Opisao je kaos koji će se jednom spustiti na Zemlju, izbaciti zvijezde i planete iz njihovih putanja i promijenjiti zodijačke znakove do beskonačnosti. "Mora će u trenutku nabujati, a prah se predaka obnoviti". Njegova je vizija bila uznemirujuća, s obzirom na povećane klimatske katastrofe.

LEGENDA O MAČU U KAMENU

Prema "Povijesti britanskih kraljeva" Geoffreya od Monmoutha, Arthur je imao petnaest godina, kada je njegov otac Uther Pendragon umro i bio pokopan na Stonhengeu. Arthur je potom okrunjen za kralja u Silchesteru. U knjizi iz 15. stoljeća, "Morte D'Arthur", koju je napisao Thomas Malory, raspravlja se o Arthurovom dolasku na prijestolje. Nije bilo osobe koja je mogla nadmašiti Pendragona i mnogi su se veliki baruni borili za tron. Merlin je potaknuo nadbiskupa Canterburyja da pozove sve velikaše u London gdje je on pripremio ogroman kamen s mačem zabodenim u nj. Natpis oko mača je govorio slijedeće : "Whoso pulleth out the sword of this stone and anvil, is rightwise king born of all England", a riječi u prijevodu znače "Onaj tko ovaj mač izvuče iz kamena i nakonvna, pravi je rođeni kralj cijele Engleske."

No premda su mnogi pokušavali, nitko nije uspio izvući mač iz kamena sve dok mladi Arthur nije došao i to učinio. Odmah je okrunjen za kralja i tako pobijedio svoje rivale u serijama borbi. Monmouthova "Povijest..." je s jedne strane bila opisivana kao najuspješnije djelo fikcije ikada napisano, a s druge optuživana kao zločin nad povijesnom istinom. On piše kako je Arthur sa svojim mačem Caliburnom, koji je bio iskovan u Avalonu, porazio Škote i osvojio Irsku, Norvešku, Island, Dansku i Francusku. U kasnijim varijacijama mač dobiva ime Excalibur. Merlin i Arthur su otišli do jezera, kada je iz njegova središnjeg dijela izronila ruka držeći mač; on je pripadao Gospodarici Jezera (ili Gospri od Jezera; "Lady of the Lake") koja ga je potom dala Arthuru. Kada Arthur umire i biva odnesen na Avalon, mač je vraćen u jezero.

VITEZOVI SVETOG GRAALA

Vrlo su proturječne priče o kralju Arturu i o potrazi za Svetim Graalom, za koji se mislilo da ima veliku moć izlječenja. U najpoznatijoj priči sir Thomasa Maloryja "Arthurova smrt" (1485) govori se kako su u potragu za Graalom otišli sir Galahad (Gawain u nekim drugim pričama), sir Percival i sir Bors. Došli su do Dvorca Graala okruženog jalovom pustopoljinom i otkrili da sveti kalež čuva ranjeni, nepokretni čuvar Kralj Ribara. Samo na točno postavljeno pitanje koje se odnosi na Graal, Kralj Ribara će ozdraviti, zemlja se obnoviti, a oni će dobiti Graal. Sir Galahad je ispravno postavio pitanje, pa su trojica vitezova brodom odnijeli Graal u sveti grad na Istoku koji se zvao Sarras, gdje je Galahad okrunjen za Kralja. Percival se vratio u Dvorac Graala a Bors u Camelot. Daljnja sudbina Graala je nejasna zbog brojnih urota, posredovanja križara, katara i tako dalje.

PROPAST KRALJA ARTHURA

Arthur se ženi Guinevereom, a kao svadbeni poklon od svog tasta (prema nekim izvorima) dobiva Okrugli stol koji ima 150 mjesta za sjedenje. Njegova sestra se udala za Lotha, vojvodu od Lothiana, i s njim imala dva sina, Gawaina i Modreda. Kasnije priče kažu kako je sam Arthur, ne shvaćajući kako je Lothova žena zapravo njegova sestra, spavao s njom i tako začeo Modreda. Upravo je ovaj incest doveo Arthura i Okrugli stol do propasti, onako kako je to prorekao Merlin. Kada je Arthur shvatio da su njegova žena Guinevere i njegov vitez Lancelot zaljubljeni, nije o tome želio nikome govoriti zbog svoje privrženosti Lancelotu. Ali Modred i Agravaine su mrzili Lancelota i izravno ga optuživali, ravno kralju u lice, a tužbe na izdaju i preljub su bile otvorene za javnost. Arthur nije imao izbora već je naložio Modredu da zatvori Lancelota, no ovaj uspijeva pobjeći u posljednjem trenutku. Neki su vitezovi otišli s Lancelotom, a drugi su ostali vjerni Arthuru, te na njegovu pohodu sa Gawainom u Francusku, protiv Lancelota, mnogi su hrabri vitezovi poginuli na obje strane. Modred, koji je ostao u Engleskoj privremeno

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

vladati, pokušava ugrabiti krunu, a s njom i Guinevere. Arthur se vraća i u velikoj bitci traži Modreda, te ga konačno ubija kopljem. Ali kako ne bi bilo sve ružičasto, Modred zadaje smrtni udarac Arthuru. Sir Bedivere mu pomaže da dođe do jezera i po njegovim uputama baca mač natrag u jezero, kojeg je prihvatile izronjena ruka, a potom ponovno nestala u dubine. Vilinski brod dolazi po Arthura i odnosi ga u Avalon, zemlju besmrtnih heroja. Tradicija kaže da je zapravo Glastonbury taj mitski otok Avalon : 1191. godine, monaci su tu iskopali hrastov lijes iz 4m dubine za koji su tvrdili da je Arthurov. Natpis koji je pronađen na olovnom križu unutar lijesa je sadržavao : "Here lies buried the renowned King Arthur with Guinevere his second wife in the Isle of Avalon.", što u prijevodu znači "Ovdje leži pokopan Kralj Arthur zajedno sa Guinevrom, njegovom drugom ženom ne otoku Avalon". Također je rečeno da je na Arthurovoj grobnici pisalo : "Here lies Arthur, the once and future king" ("Ovdje leži Arthur, nekadašnji i budući kralj"). Kosti su kasnije prebačene u gradsku crkvu, ali je grob uništen u doba engleske reformacije, a kosti su nestale..."

PRSTEN MOĆI

LEGENDA O PRSTENJU MOĆI

Nordijska Mitologija u sebi posjeduje jednu od možda najljepših priča koje su ikada izmišljene. Fascinantna saga ili legenda o "prstenu Nibelungena" ili "prstenumuoci" legenda je koja govori o pohlepi, izdaji i moći. Ova je legenda vrlo često idealizirana a iz nje je nastalo bezbroj kazališnih predstava koje predstavljaju romantične junake nekadašnjih predaja. Skoro u svakoj mitologiji postoji barem jedna legenda o prstenu koji posjeduje nevjerojatne moći. Tajanstvenom prstenju koje svojim prokletstvom odnosi ljudske živote i dobro pretvara u zlo, o vječitom prokletstvu koje jedino čista duša može nadjačati. Jedna od najjednostavnijih legendi općenito o razlozima nastanka prstena je Grčka legenda o Prometeju koji je bio omražen među bogovima jer je volio ljudе i donio im s Olimpa vatru. Vrhovni bog Zeus, za kaznu što je to učinio osudio ga je da bude prikovan lancima za stijenu Kavkaza gdje je po noći orao dolazio i kljuvao njegovu jetru. Svake bi noći rana zacjeljela, a onda bi novi dan donosio Prometeju nove muke. S vremenom Zeus je učvrstio svoju moć i oprostio Prometeju primivši ga natrag među bogove svetog olimpijskog ognjišta. No iako mu je oprostio i priznao njegov ponos i ljubav spram čovjeka, nije mu do kraja popustio. Tražio je od Prometeja da zauvijek nosi prsten načinjen od okova, prsten u koji je bio ugrađen komadić stijene s Kavkaza. Tako su i ljudi u čast svog učitelja također počeli nositi prstenje s kamenom, a nose ih i danas. Simbolika Prometejeva prstena je vjera u život, teret kazne te obaveza koju zauvijek preuzima ljudsko biće natičući na prst simbol vjere, u drugim mitologijama ima drugačiju simboliku. U nordijskoj mitologiji, prsten je bio uvjerljiv simbol moći, sreće i slave. Počasni dar i vrsta valute, katkad je bio kraljevska porodična baština, kao što je to bio švedski prsten Sviagriss. Često su čarobni mitski prsteni usto bili simboli sudbine i, u svojem najsumornijem obliku, simboli propasti. Prsteni junaka uvijek su donosili bogatstvo i moć, no ne uvijek i sreću, a ponekad tragediju ako su bili iskvareni pohlepolj. Nordijska mitologija donosi upravo jednu takvu sagu, bio je to jedan od najpoznatijih glasovitih ukletih prstena, bio je to ukleti prsten Andvarinuov koji je uništio mnoge živote.

PRSTEN ANDVARINOV

Prsten u mnogome sličan Odinovu velikom prstenu Draupniru, tko je zlatno bogatstvo, ali je bio okaljan Andvarijevom gorkom kletvom. Najslavniji zanatlje nordijskog svijeta bili su mudri i nadareni patuljci koji su radili u podzemnim špiljama prepunim dragulja. Nadljudskim umjećem i tajnim zanjima oblikovali su neprocjenjive dragocjenosti i amajlige. A dok su oni tkali zlato u dubinama zemlje, u vodama Rajne živjele su snebeske Rajnske djevice, vile koje su zimi živjele u rijekama i jezerima, a ljeti bi izranjale iz vode kako bi lepršale šumama. Djevice su u mirnim vodama čuvale silna blaga a legenda kaže da boje voda u rijekama i jezerima odražavaju nimfna raspoloženja, tako da vode postaju crne od jada kada su Rajnske djevice ljute ili tužne. Desilo se to kada su nimfe izgubile svoje zlato. U davna vremena, još prije nastanka božanskog dvorca Valhalle kojega su izgradili divovi, vrsni kovač patuljak Alberich il bolje poznat kao Andvarin iz Niebelungenlieda, iskovao je od rajske zlata ukradena Rajnskim djevicama prsten moći. poznat i pod imenom Prsten iz Nibelungena. Potekle novosti o toj pljački zlata i prstenu moći stigle su i do Asgarda, grada bogova, uzburkavši bogove i divove. Divovi Fafner i Fasolt zahtjevali su upravo to zlato za izgradnju Valhalle, te su oteli boginju plodnosti Freyju kao taoca. Kako bi bogovi povratili svoju družicu, sam Odin odlučio je krenuti u potragu za zlatom, a pridružili su mu se brat Honir i lukavi bog vatre Loki. No Loki im se pridružio smisljavajući kako bi se domogao zlata za svoj račun.

Created with

nitroPDF professional
download the free trial online at nitropdf.com/professional

POTRAGA ZA PRSTENOM MOĆI

Na putovanju u Midgard *zemlju ljudi*, Loki kamenom ubije usnulu vidru. Noseći tako mrtvu životinju Loki zajedno sa Odinom i Honirom nailaze na posjed usred šume i ponude se podijeliti meso s ukućanima ako im zauzvrat pruže prenocište. Zemljoposjednik kojega su zamolili da prenoće bio je poznati poljodjelac – čarobnjak Hreidmar. Hreidmar je imao trojicu sinova Regina, Fafnira i Ottera. Na užas Hreidmara, te njegovih sinova Regina i Fafnira bijaše mu ponuđen nitko drugi do njegov vlastiti sin Otter (vidra). Odin je tvrdio da je nevin i da nije mogao znati da je vidra Hreidmarov sin a kako je Otter imao sposobnost pretvaranja, to i nije bilo daleko od istine. No nije se dalo ništa učiniti kako bi se ublažila Hreidmarova bol. U tuzi Hreidmar je najprije otpjevao čaroliju koja je oslabila njegove goste, a potom su im njegova dva preostala sina, Fafnir i Regin, svezali ruke i noge, tako ih zatočivši. Nakon upornog uvjeravanja trojica bogova uvjeriše Hreidmara da ih pusti, koji im obeća slobodu izračunavši cijenu smrti svoga sina Ottera : dovoljno zlata da pokrije Otterovu kožu, iznutra i izvana. Ohrabreni bogovi osmješnuše se i ponudiše mu svo zlato koje su sa sobom imali. No bijaše tu ipak jedna nezgoda. Oderana koža bila je obdarena čarobnim moćima jer je dječak u trenutku smrti bio obavijen čarolijom, koža se mogla rastegnuti do goleme veličine i tako nijedna prosječna količina zlata nije mogla biti prihvaćena za naknadu. Znajući da će pomoći Andvarinova blaga za kojim su ionako bili u potrazi, zacjelo uspjeli iskupiti Hreidmara, Loki je napokon nagovorio kućedomaćina da ga pusti u potragu za tim velikim bogatstvom, dok su Odin i Honir ostali na posjedu kao taoci i jamstvo Lokijeva povratka. No kako su Odin i Honir znali za Lokijevu

PRONALAZAK PRSTENA MOĆI

Došavši na morsku obalu nakon mnogo dana, Loki zazove Ran, ženu boga mora Aegira. Zatraživši pomoć u potrazi za Andvarijem od nje, Ran mu dade mrežu za utapanje i uputi ga kroz labirint pokislih tunela kroz koji se mora spustiti sve do podzemnog jezera. Našavši se u dubinama zemlje, Loki je sporo napredovao ali je na kraju došavši do velikog podzemnog jezera koje je svjetlilo neizmjerno sjajnom svjetlošću opazio veliku štuku. Mreža beginje Ran pomogla mu je da ju s lakoćom uhvati. Pokazalo se da je ta riba, kao i vidra prije nje nešto više od onog što se isprva učinilo. Pred Lokijevim očima, riba se na suhom pretvorila u najbogatijeg stanovnika podzemlja, patuljka Andvaria. Moćnim i užasnim prijetnjama Loki prisili Andvaria da mu predala zlato, a kad iz njegovog skrovišta blaga Loki silom otme i taj jedan prsten, Andvarijev prsten koji stvara zlato, patuljak poskakujući od bijesa prokles prsten sudbinom vječne pohlepe, Andvarijevo prokletstvo prstena moći prouzročiti će propast svakome tko ga bude nosio.

ANDVARIJEVO PROKLESTVO

Kada se Loki sa zlatom vratio na Hreidmarov posjed, nevoljko priznade da se domogao i prstena moći kojega Hreidmar odmah zatraži, tako su i Odin i Honir bili oslobođeni. Iako ga Loki upozorava na prokletstvo, Hreidmar bijaše toliko zadovoljan zlatom da ga prokletstvo nije zabrinjavalo. Odin u znak sklonosti poklanja Hreidmaru čudesni mač prije odlaska. Bogovi tada odoše natovareni sa dovoljno zlata da otkupe svoju družicu Freyju, beginju plodnosti iz ruku divova koji tako završiše gradnju dvorova Valhalle. No u Hreidmarovoju kući Andvarijevo prokletstvo zavuklo se u srce njegovog drugog sina Fafnira. Kada je Fafnir ugledao na očevom prstu prsten, počinje žudjeti za njim i za blagom koje je mogao stvoriti posjedovavši ga. Bez mnogo premišljanja nagovara brata Regina da ubiju oca. Usmrtili Hreidmara upravo onim mačem koji mu je poklonio Odin, mač se tada slomi u krhotine a Fafnir žečeći blago samo za sebe, pobegne s prokletim bogatstvom. Hreidmarov posjed napustilo je Andvarijevo prokletstvo zajedno s Fanfirom te ga je nasiljedio Hreidmanov treći sin Regin. Nakon mnogo godina na Hreidmanov posjed dolazi dječak Siegfried poznatiji kao Sigurd, ne imavši sina Regin posvaja dječaka koji izrasta u stasitog mladića. Regin se s vremenom izvještio u majstorstvu kovanja metala, postavši tako kovač na dvoru kralja Hjalpreka u Jutlandu. Iako na vrijeme oslobođen prokletstva prstena, Regin ne prestaje misliti na brata Fafnira za kojega je

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

saznao gdje se krije i u što ga je prokletstvo pretvorilo. Fafnir, izopačen zbog silnog bogatstva pretvoren pohlepom u karakteru i obliku, pretvorio se u grozomornog zmaja kako bi čuval svoju hrpu blaga. Mnoge nadobudne junake u potrazi za slavom i bogatstvom privukla je legenda u njegovu jazbinu. Većina ih se nije uspjela čak niti približiti njegovu brlogu, već je našla svoju smrt na prokletoj pustopoljini ispred njegove jazbine. Tako se proširila priča o nevjerojatnom blagu te je došla i do Regina i njegovog posinka Sigurda. Želeći se dokazati, mlađahni Sigurd poželi poći u potragu za zmajem no Regin ga zaustavlja i teška srca ispričava mu tužnu priču o svom bratu. Sigurd potišten zbog voljenog poočima povlači se u sebe a Regin se posvećuje svom poslu sve dok jednog dana Regin ne odlučuje iskovati iz krhotina mača svog pokojnog oca oštricu čudesna mača koji mu je sam Odin poklonio.

SIGURDOV POTHVAT

Regin, pozvavši Sigurda poklanja mu iskovani Odinov mač i predvodi mladića sve do zmajeva utočišta okruženo zadahom smrти. Reginov zadnji savjet Sigurdu bješe, neka Sigurd umorenom zmaju ispeče srce i popije njegovu krv kako bi naučio jezik ptica. Sigurd lukavo odlučuje ne izlagati se izravnoj opasnosti i suočiti se sa zmajem, već se sakriva u rupi od zmajeva otiska u glib. Kad je zmaj izašao iz jazbine i na svojem dnevnom izletu do prljave šumske bare puzao iznad Sigurda, on mu od ispod zabija mač u trbuš, tako ga usmrtivši. Sigurdu je, osvojivši tako Andvarijevo zlato i zmajevu mudrost, budući da je sad razumijevao jezik ptica, ovo djelo donjelo slavu i neizmjerno bogatstvo. Da bi se još jednom dokazalo na djelu prstenovo prokletstvo, Regin domogavši se prstena, biva obuzet neizmjernom pohlepotom. U želji da Sigurdu preotme zlato, pokušava ga ubiti no prije nego išta uspijeva Sigurd ga u obrani usmrćuje te tako nasljeđuje prsten za kojega ni ne sluti kakvo prokletstvo nosi u sebi.

TRAGIČNI LJUBAVNICI

Valkiria Brynhild, bila je jedna od najljepših Odinovih anđela. Valkirie su oduvijek hitro i bespogovorno izvršavale Odinovu volju na bojnom polju. Odinovoj se volji Brynhild suprostavila pomogavši svojem polubratu Siegmundu. Bila je zbog toga osuđena za pokoru bespomoćno ležati na vrhu brijege dok je smrtnik ne zatraži. Usprkos volji ostalih bogova Odin popusti lijepoj Brynhild i ublaži joj kaznu zatočivši ju unutar vatrene prstene. Vatrene joj je prsten omogućio začaran san i štitio ju od svega osim od najhrabrijeg junaka. Ubivši zmaja Fafnira, i svog poočima Regina, Sigurd je otpočeo pustolovna lutanja po Midgardu i postao hvaljeni junak hrabrih srca. Kada je naišao tjemkom svojih putovanja, na vatrene obruč, jedino se on usudio ući u plameni krug da osvoji uspavanu Ijepoticu. Njegov neustrašiv duh proveo ga je tajanstveno neozljedena kroz plameni obruč, kao što su predviđele one ptice čiji je pijev razumio. Kada je Sigurd probudio Brynhild iz začarana sna pokrenulo se tajanstveno Andvarijevo prokletstvo. Mladić je u zavjet svoje ljubavi dao Brynhild začaran prsten, nesvjestan njegova prokletstva i tako ih oboje poveo ka nesretnom kraju. Ljubavnici su putujući kroz Midgard naposlijetku došli i do Niebelungena. Kraljica Niebelunga Grimhild ugostila je Sigurda i njegovu voljenu. Bila je Grimhild slavlјena ali i pribojavana zbog njene magije. Svojim činima i napicima mogla je osobi izbrisati pamćenje i upravljati njezinom voljom. Grimhildina kći Gudrun, zagledala se u lijepog mladića te ljubomorna na Ijepoticu Brynhild zamoli majku da ih razdvoji. Kad je Sigurdu, koji nije ništa posumnjao, ponudila svoju čarobnu medovinu, on je zaboravio svoju ljubav prema Brynhild i začas se zaljubio i oženio Grmhildinu kći, Gudrun. Otkrivši Sigurdovu izdaju, i neznajući ništa o Grimhildinim činima, izdana Brynhild u želji za osvetom požuruje braću Gunnera i Hognia koje je Sigurdovo zlato neizmjerno privlačilo da ga ubiju. Očaran Brynhildom Gunner ju uz Grimhildinu pomoć osvaja i ženi se njome. Braća ubijaju Sigurda kome se vratilo sjećanje te pativši od gržnje savjesti i jada dok je izdisao, umirući zazivaše Brynhild. Kada je Brynhild shvatila prijevaru, nadvladana dubokom žalošću, usmrtila se kako bi joj tijelo mogli položiti pokraj Sigurdova u grob. Braća Niebelunga uvučena u mrežu tragedije koju je ispleo prokleti prsten, umiru oboje nakon što ih je vladar Atli isto tako u

Created with

nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

žudnji za zlatom osudio na smrt u zmijskoj jami. Svaki život koji je Andvarijev prsten dotakao okončao je besmisleno u pohlepi i prokletstvu, a Nordijska mitologija isprepletena je i nadalje čarobnim prstenjem i drugim sudbinama koje su zamršene oblikovale tajanstvene priče.

